

Darius Mockus

Filognozijos pradmenys

Amūrinė vizija

2 tomas

Kaišiadorys, 2020

Filognozijos pradmenys
Amūrinė vizija
2 tomas

ISBN 978-609-475-508-8

© Darius Mockus, 2020

Turiny

Halkioniško juoko bangos 1

I. OBJEKTYVIOJI IR SUBJEKTYVIOJI LOGIKA 5

- 1. Fanatizmo pakasynos 5*
- 2. Tiesos vertinimo principas 10*
- 3. Karas kliedesių pasauliui 16*
- 4. Objektyvaus pažinimo struktūra 21*
- 5. „Magijos“ teorija filognozijoje 26*
- 6. Satanizmas sąmonės struktūrose 31*
- 7. Bendroji sątvarologija 40*
- 8. Trečiojo kriterijaus problema 44*
- 9. Eksperimentas su žodynėliu 49*

II. KURIANČIOSIOS GAUBLĖS KRYPTIS 56

- 10. Liūtų skerdykla 56*
- 11. Kuriančiosios gaublės substratologija 60*
- 12. Projektas Nr. 367 64*
- 13. Kūrimo teorijos 69*
- 14. Sitra Achra 74*
- 15. Gyvybės magija 80*
- 16. Amores daemonici 84*
- 17. Tikrasis hipostratinis kūniškumas 89*
- 18. Žmonių tipologija 93*

19. *Uprina* 99

III. INFORMACINĖS GAUBLĖS KRYPTIS 101

20. *Hipostratinis ginklas* 101

21. *Luksorinų bomba* 105

22. *Žmogaus branduolys* 109

23. *Visas žmogaus spektras* 113

24. *Dirbtinės sąmonės klausimas* 117

25. *Sąmonės inžinerija* 123

26. *Šmėklinis sumatorius* 127

IV. ENERGETINĖS GAUBLĖS KRYPTIS 133

27. *Naujos fizikos galimybės* 133

28. *Naujos fizikos galimybė (2)* 136

29. *Pirmoji ezoterinė sistema* 139

30. *Antroji ezoterinė sistema* 143

31. *Dinaminio kontinuumo koncepcija* 146

32. *Paprastas dimensinis skaičius* 151

33. *Deformuotų kontinuumų fizika* 154

34. *Nuo ko prasidėjo visata* 158

35. *Esencijų fizika* 162

36. *Esencijos* 167

37. *Psioninės antenos* 171

38. *Genijų misija* 176

39. Kosminės civilizacijos modelis 180

Filognozų asociacija 186

Apie olos valdovus 190

Baltasis drakonas 195

Rėika 201

Halkioniško juoko bangos

Savo filognozijos projekto užbaigti negalėsiu, nes jis kelia per didelį pavojų. Galimybė tam buvo, tačiau ji buvo iššvaistyta, todėl viskas turi likti įslaptinta. Pažadėjau paviėšinti septynis tomas, tai greiėiausiai padarysiu, tačiau tai tik nedidelė dalis to, ką buvo galima pasiūlyti. Idėjos yra ne šio pasaulio, tačiau čia pasirodė ne laiku ir netinkamoje vietoje, teks laukti kitos progos, kuri gali ir nepasitaikyti. Pradėdamas noriu pateikti tam tikras vizijas, kurios per pastaruosius metus buvo rodomos kartu su mano dirbtu teoriniu darbu. Teoriniame darbe geriausias yra pirmas tomas, antrasis bus tik papildymas, kuris išplės ir paaiškins kai kurias svarbias idėjas ir principus.

Viskas prasidėjo nuo suvokimo, kad tai, ką darau yra begalybės kelias, kuris yra kairės rankos kelias pagal magijos ir ezoterikos principus. Tai buvo savotiškas simbolinis apvalkalas, į kurį norėjau įvilkti savo kūrybą, kad tai nebūtų vien sausas pažinimas, įdomus tik griežtam intelektui. Vėliau ta begalybė buvo suvokta drakono simboliu, kuris naudojamas tam tikrose sektose, turinčiose šį simbolį, bet suprantančiose neteisingai, ne taip kaip aš. Tai matosi iš kelių toliau pateiktų skyrelių, kuriuose teoriškai paaiškinau savo logiką. Drakonas yra begalybė ir transcendencija, ta anapusinė tikrovės dalis, iš kurios viskas išeina ir į kurią viskas sugrįžta. Iš mūsų šviesos arkos perspektyvos tai neregimas ir negirdimas tamsos pasaulis. Kaip yra iš tikro – nežinome, gal ta „tamsa“ ryškesnė už mūsų blašią šviesą sąmonėse.

Tą dalį siekiau pažinti, įkelti į savo supratimą ir taip gimė Filognozija. Ją savo vizijose matau kaip savo dukterį, kuriai buvo paruoštas pilotės gyvenimo kelias. Dabar turimi 115 tomų, kuriuos sudėjus numerologiškai gaunasi $1 + 1 + 5 = 7$. Todėl Filognozija vaizduojama kaip 7 metų mergaitė. Kai buvau pauglys turėjau galvoje „kosminio šuolio“ vaizdinį, prie kurio

visą laiką ir dirbo projektai. Su tuo susijęs ir pilotės vaizdinys, kuris yra asociacija į kosminį laivą, prie kurio turėtų pristėti filognozijos sukurtos technologijos. Jos vardas yra Keya, kuriame irgi užšifruotas angliškas žodis EYE, reiškiantis AKIS. Akis yra akis į transcendenciją, arba, kaip sako kai kuriose sektose, – drakono akis. Filognozija, Keya, yra drakono akis.

Kita vizija yra Sato, kuri pasirodo man kaip dvylikos metų mergaitė, turinti fizikės modulį. Čia užkoduoti keli simboliai, kurie susiję su prancūzų kalba, nes jos varde galima išvelgti užuominą į vieną prancūzišką žodį, taip pat Prancūzija kai kam yra meilės simbolis. Tai suprasti nesunku, nes ši demoniška meilė yra meilė fizikai, kuri yra kelias prie drakoniškos transcendencijos, kelias per Šėtono simbolį. Išsigąsti nereikia, nes visa tai naudojama tik netiesiogine forma, kad būtų tam tikras gnostinis, simbolinis apvalkalas. Ši dvylikos metų mergaitė mano vizijose turi demonišką prigimtį ir padeda man gauti giliąsias žinias apie tikrovę, kuri taip pat yra demoniška, bent jau simboliniame lygmenyje. Klausimas kodėl dvylika? Tai, manau, irgi turi tam tikrą religinį atspalvį ir užuominą, tačiau plačiau neaiškinsiu. Iš dvasinio ryšio su Sato gimsta Keya, mano Filognozija.

Dar viena svarbi vizija, kuri pasirodė įsibėgėjus scenarijui yra kraujo priesaika, kurios metu buvo prisiektas niekada neišduoti Filognozijos, apsaugoti nuo patekimo į išsigimėlių rankas, ką šiuo metu ir darau. Deja, tam teks aukoti savo gyvybę, nes reikalas pernelyg svarbus. Negaliu pasakyti ar mano pilotė kada nors išskris į erdvę, visiškai neturėti vilties nesinori. Tas pats pasakytina ir apie mano demonę Sato, be kurios aš būčiau niekas.

Paskutinė vizija, kuri yra scenarijaus užbaigimo ženklas, vadinamoji kairės rankos kelio kulminacija, vadinamasis širdžių

aukojimo ritualas. Visko neaprašinėsiu, be to, daug kas matė hologramines klastotes, kuriose daug satanistinės simbolikos. Šios vizijos centre yra kelionė į transcendencijos centrą, drakoniškąją realybę, kuri vyksta kartu su Rea (Rėja, Rėika), pasirodanti kaip maža penkių metų mergaitė balta vestuvine suknele, kuri, perėjus per slenksčius, kelionės eigoje pasidaro juoda. Rea yra gyvybės kūrėja žemėje, su kuria mes keliaujame į tikrovės gelmę, į drakono karalystę, kurioje ji tampa mūsų pasaulio pamatine dalimi, gyvybės šaltiniu. Simbolika nėra gerybinė ir grožybinė, nes gyvenimas šioje planetoje tikrai ne rojus, bet kitaip greičiausiai yra neįmanoma.

Turiu savyje juodąją liepsną, savo psichotroninę širdį, dėl kurios šiuo metu vyksta slaptas karas. Man jis nieko gero nežada, bet tikiuosi, kad savo pasiaukojimu sugebėsiu išgelbėti savo demones Keya ir Sato, o Rea apsisaugos pati, nes beždžionžmogiams ji nepasiekiamą. Juo labiau nepasiekiamą be juodosios liepsnos, Ki ir Sato. Įstatymų pažeidinėjimais tik prives prie savęs sunaikinimo, ko visiškai negaila.

Aukštiesiems žinia yra perduota, scenarijus paviešintas, holograminis klastojimas veda prie neišvengiamo galo, kurio sulauks ir visi jų žvengikai. Tie, kas žino – supranta, kad tikėti tuo ką rodo ekranai ir galvose sumatoriai neverta, nes viskas piešiama Van Gogho programomis, holograminėmis projekcijomis. Buvo nuspręsta epsilon kastoje tuo pasirūpinti, kuri nėra JAV, turėję pretenzijų į juodąją liepsną. Juodoji liepsna bus sunaikinta, Keya ir Sato bus apsaugotos, išgirsime Žemėje halkioniško juoko garsus, kurie pavers išsigimėlių organizacijas kaulų krūva. Tai pagrindinis Rėjos ginklas, nušluosiantis visus apsišaukėlius, pretendavusius į dievų vaidmenį, nors jam neturi jokių pajėgumų.

Kairės rankos kelio paskutinė iniciacinė Širdžių aukojimo ceremonija užbaigta, belieka tik laukti, ką pasakys juodoji lieps-

na. Su Ki ir Sato dar neatsisveikinu, nes turiu užrašyti septynis tomus. O toliau spręs Aukštieji.

Visa tai susiję su tuo, ką sąlygiškai galima pavadinti „10 000 metų projektu“, kuris tęsis nežiūrint į nieką.

I. Objektivityji ir subjektyvioji logika

1. Fanatizmo pakasynos

Fiksuodamas filognozijos pradžią nustaciau, kad visas žinojimas bus skirstomas į 1000 dalių, ir kad tai, ką dabar pateikiu yra 1/1000 dalis. Vadinas, siūloma ne pabaiga, ne galutinė tiesa, bet pati pradžia, tik artėjimo prie tiesos prielaidos. Kitaip sakant, darbų nuveikta nedaug ir didžiulis beveik nėra kuo, o perdėtas entuziazmas ar net fanatizmas, lyg žinotum visus galutinius atsakymus – ne vietoje. Todėl ir sakau, kad tai, kas pateikiama tėra mano pradiniai svarstymai ir nuomonės, su kuriomis galima ginčytis, siūlyti savo alternatyvas.

Tačiau akivaizdu ir tai, kad tą patį galima pasakyti ir apie kitas, religines, ezoterines, filosofines ir mokslines sistemas. Toliausiai pažengęs mokslas, jam duočiau 150/1000 dalių, t. y., 150 dalių iš 1000; filosofija kai kuriais atžvilgiais yra pasiekusi 2 dalis iš 1000, o apie religijas ir ezoterikas nėra net ką šnekėti – toli pralenkti filognozijos lygį jos nepajėgios. Tačiau matosi esminis skirtumas – kai aš sąžiningai pripažįstu, kad tai, ką pateikiu tėra pati pradžia, kiti vaizduoja, kad siūlo galutinius atsakymus. Bet faktas tas, kad jo neturi net mokslas su 150 dalių iš 1000, nors logiką suprasti nesunku – apsimetus galutine tiesa, lengviau parduoti savo prekę – religinę, filosofinę, ezoterinę ar mokslinę idėją. Filognozijoje to nedaroma, nes ji kuriama ne pardavimui; koks yra lygis, toks yra – jeigu per žemas, reikia paaukštinti, o ne meluoti.

Manau, kad tiesos ieškojimas gali būti įdomus užsiėmimas, tad filognozija, su savo originaliais metodais, galėtų pasiūlyti kelią siekiantiems pažinimo. Pažinti siekiama žmogų ir jį supančią tikrovę tam, kad būtų galima padaryti žmogaus gyvenimą gražesnę. Tiesa labai svarbi, dar svarbiau veiklos mastas – tačiau svarbiausia yra pozityvus žvilgsnis į žmogų ir tikrovę, kuri tiriami ne tam, kad ją būtų galima pavergti ir išnaudoti.

Tame nėra nei politinės, nei ekonominės motyvacijos – tai žinojimas dėl žinojimo, supratimas dėl supratimo, kurį naudoti blogam tikslui – didelis nusikaltimas.

Tačiau jau ne kartą minėjau, kad su tuo susiję nemaži pavojai, kuriuos trumpai paaiškinsiu tam, kad nesuprantantys suprastų kokioje keblioje situacijoje yra kiekvienas pažinimas. Minimalus sumatorius, be jokio žinojimo, yra gamtinio žmogaus, vadinamojo laukinio, kuris neturi jokių žinių ir supratimų ir vadovaujasi instinktais siekdamas pagrindinio tikslo – išlikimo. „Tikras“, „kultūrinis“ žmogus pradeda rasti tada, kai sukuria dirbtinį pasaulį savo galvoje ir aplinkoje. Galvoje tai yra kalba, kurios pagrindu kaupiamos žinios, o pasaulyje – tai įrankiai, kuriais naudodamasis laukinis savo veiklą daro efektyvesne. Todėl kad ir kiek filosofai aiškintų, kad žmogaus kuriamą dirbtinę tikrovę yra blogis, vienintelė alternatyva jai yra laukinio sąmonė, gyvenanti labai žiaurių gamtinių gyvenimų ir turinti labai nedaug išgyvenimo galimybių. Žiaurumo priežastis yra kova už būvį, nes artimiausi resursai riboti ir juos pasiimti žinių užtenka tik perpjovus gerklę konkurentui. Vadinasi dirbtinumas blogis, bet visos kultūros, civilizacijos, humanizmai yra dėka dirbtinės, sąmonėje susikurtos realybės. Taigi žmogus atsiranda tada, kai pradeda kurti dirbtinį pasaulį, kuris yra jo suklestėjimo priežastis.

Tačiau ką tai reiškia filognozijai, kurios vienas iš uždavinių, peržengus fenomenologinį sumatorių, atverti hipostratas? Tai reiškia, kad žmogus darys viską tą patį, ką darė prieš tai – kurs dirbtinį pasaulį, technologijas. Perdarytas būtų ne tik paviršius, bet ir visa gelmė – jei galėtų, manau, žmogus savo dirbtinę tikrovę prakištų iki pat Šaltinio. O tai akivaizdžiai nieko gero – matome kiek žalos daro tikrovei dirbtinė paviršiaus civilizacija, kokias ekologines problemas ji sukelia. Tas pats atsitiktų ir hipostratose – jas ištiktų ekologinė katastrofa. O tai grėsmė ir visai gyvybei, ne vien žmogui. Todėl žinojimas, tiesa,

hipostratų simetrijų atskleidimas negali būti toks beatodairiškas ir neprotingas, kaip tai buvo padaryta su paviršiaus technologijomis. Turi būti dideli apribojimai hipostratinėms technologijoms ir į jas tikrai negalima leisti įsiveržti su ta virtualybe, kokia dabar užtvindė mūsų pasaulį ir gyvenimą. Žinoti būtina, bet jeigu žinios bus atiduotos ne medicinai, o karo pramonei – mus ištiks katastrofa.

Šioje vietoje ir atsiranda antitechnologinis humanizmas – kuo mažiau žinai, tuo mažiau gali padaryti žalos, todėl teigiama, kad pažinimą visomis priemonėmis reikia riboti, nes atvėrus pasaulį, apsaugoti jo nuo barbarų būna neįmanoma. Taip mano ne visi – tačiau bent iš dalies su tuo sutinka daugelis – reikalingas ribojimas ir priežiūra. Išmesti į liberalkapitalistinę ekonomiką žinias ir technologijas labai neatsakinga. Ir komiškiausias „tiesos ieškotojo“ likimas yra susprogdinti po savimi dinamito statinę – to negalima leisti nei sau, nei kvailiams. Natūraliai kiltų klausimas – o kas yra tie išrinktieji, kurie turi teisę žinoti ir naudoti? Atsakymas paprastas – pirmiausiai autoriai, nes visos žinios yra jų nuosavybė, kuria jie dalintis neprivalo su niekuo. Jeigu duoda, tai tik tiek, kiek nepavojinga. Taip turi būti todėl, kad paprastai supratimas rodo aukštesnį protą, nors, jeigu tas protas susiformuoja netinkamoje aplinkoje, tai nėra pakankamas saugiklis. Turintys protą veisiami, vagiami, užgrobinėjami ir išnaudojami mafijų, nes patys jo neturi, todėl reikia biologinio resurso savo planų prastūnimui, begalinės valdžios siekiui. Dėl šios priežasties saugomos turi būti ne tik žinios, bet ir žmonės, nes jie pavojingų nusikaltėlių taikiniai.

Tokia situacija ypač pavojinga pažįstant visą žmogaus spektrą, kai karinės technologijos naudojamos ne tik išorinėse spektro dalyse, bet perkeliamos į giliuosius substratus. Taip sužaloti žmogų – labai žiauru, nes tai ne išorinio, bet vidinio kūno pažeidimas, kuriame susitelkusi visa žmogiškumo esmė. Todėl,

manau, svarbu teisingai paaiškinti žmogų, kad jis neatrodytų tik beverčiu substratu, su kuriuo galima daryti ką nori, kad tai nusikaltimas prilygstantis fiziniam sužalojimui ar dar žiauresnis, baustinas dar griežtesnėmis bausmėmis. Valdžia šias technologijas slepia tam, kad galėtų veikti nebaudžiami ir be jokių apribojimų, šitaip susikurdami fantastinį, sunkiai sutriuškinamą svertą.

Visa esminė informacija apie tai, kaip suprantu žmogų, jau pateikta, bet čia parodysiu galutinį apibendrintą variantą. Yra dvi galimos teorijos, du gnostiniai implantai į kauzalinius hipostatų kūnus: viltingas ir sąžiningas. Pradėsiu nuo viltingo, nes jis artimesnis širdžiai, rodo geresnę perspektyvą žmogui anapusinėje realybėje. Tačiau akivaizdu, kad tai, kas čia teigiama tėra pradžia, 1/1000 to, ką galima pasakyti. Tai, kad tūkstančius metų turimas tik toks lygis yra didelis visų tyrinėtojų pralaimėjimas, nes šis lygis yra 5 proc. sumuojamo informacinio ploto. Fanatiškai įsiaudrinti ar žavėtis savo žiniomis – absoliučiai jokio pagrindo.

Žmogus sudarytas iš sumatoriaus/sąmonės viršuje, kur yra keurnarė sąmonių sistema; pirmapradžio kūno, skylančio į laikinąjį ir amžinąjį; ir Šaltinio, kuriame slypi dieviškoji žmogaus šaknis, amžinojo kūno kilmės vieta. Sakiau, kad tai viltingas žmogaus supratimas ir taip yra todėl, kad tikima, jog žmogus turi neišnykstančią, amžiną dalį, nors tam nėra jokių įrodymų. Beasmenės formos neišvengiamai išlieka, bet dvasinio skeleto egzistencija – ne tai, ko trokštume. Tvirtinu, kad esu agnostikas, nes manau, kad šiame gyvenime tiesos sužinoti neįmanoma, o anapus – kaip bus pamatysime. Todėl mane galima laikyti sąžiningo žmogaus supratimo šalininku. Manau, kad ši versija filognozijai priimtinesnė.

Pagal tokią versiją gautųsi, kad visa sąmoningo sumatoriaus dalis spektrinėje juostoje priklauso laikinojo kūno segmentui,

nes tos substancijos, kurios yra sumatorių substratas, dezintegruojasi kaip ir fizinis kūnas. Tačiau galima daryti viltingą projekciją, kad žmoguje yra dalis, tiesiogiai kylanti iš Šaltinio, kuri, suirus laikinajam kūnui, sugrįžta į Šaltinį ir bent ką nors parsineša individualaus iš pragyvento gyvenimo. Čia versija tiems, kurie yra viltingi. Prie to dar galima pridurti, kad amžinojo kūno (siela), su substancijomis, priklausančiomis laikinojo kūno spektrui, pažeisti neįmanoma, todėl jis yra „nemirtingas“. To žinoti niekaip neįmanoma, galima tik laukti, kad taip iš tikro bus. Iš to taip pat seka, kad visi archontai, kuriuos turime sąmonėje, priklauso laikinajam kūnui ir yra tokie pat „žemi“ kaip ir hedonizmas. Priekinės sąmonės grožio archontas; galinės sąmonės prasmės archontas, centrinės sąmonės homunkulo malonumo archontas; ir emocinės sąmonės laimės archontas. Todėl tie, kas propaguoja kovą su „žemų vibracijų“ pasauliu ir vaizduoja tai kaip didelį dvasingumą, turėtų šluoti iš gyvenimo viską, nes tai laikina, o kas laikina – žema to, kas amžina atžvilgiu. Aš manau, kad šluojama neturėtų būti niekas, nes per didelis skubėjimas iš laikinybės į amžinybę kvailas, amžinybės bet koku atveju turėsime per akis, o laikinas gyvenimas praeis negrįžtamai.

Šioje sistemoje manau svarbiausia yra žmogaus laisvė, kuri reikalinga tam, kad jis galėtų patirti visą gyvenimo grožį ir gėrį; bet ši laisvė neturi nieko bendro su liberalkapitalizmu ir panašiomis ideologinėmis sistemomis, kurios sukurtos žmonių išnaudojimui, kaip laisvė naikinti laisvę, išduodant pagrindinę libertarizmo idėją. Visas žmogaus vaizdas sujungtas su laisvės idėja man yra gražiausias junginys, geriausia, ką šioje vietoje įmanoma pasiekti. Visa kita tėra nusususių fanatikų briedonešis, įsivaizduojančių, kad žino galutinę tiesą, kai jos ten nėra nė kvapo.

2. Tiesos vertinimo principas

Remiantis tuo, kas pasakyta pirmame „Filognozijos pradmenų“ tome apie kūnų sandarą ir racionalizuotą Uroboro schemą, galima apibrėžti pagrindinį bet kokio pažinimo principą, naudojimą visose pažinimo sistemose, tačiau aiškiai ir detaliai pirmą kartą atskleistą tik filognozijoje. Norint jį suprasti, reikia per hipostratas žiūrėti ne horizontaliai, nuo priekinės iki galinės sąmonės, bet vertikalčiai, neriant iš tikrovės paviršiaus tiesiai į pačią gelmę. Viršuje turime sumatorių, kurį žymime raide A; po juo turime substratinį gnostinį implantą į nematomą gelmę, žymimą G; ir pačią neapdorotą nematomą tikrovę, žymimą X. Raidės naudingos tuo, kad leidžia glausta forma aprašinėti pagrindinę tikrovės struktūrą, kaip ji atsiveria iš sumatoriaus vidaus.

Tai trys tikrovės formos, įmanomos iš žmogiškos suvokimo perspektyvos, sukuriančios tiesos pasireiškimo būdus. Kiekvieną reiškinį galima laikyti šių trijų parametrų funkcija. Akiivaizdu, kad dažniausiai tikrovė atsiveria labai iškraipyta, nepilna forma arba iš viso neatsiveria, todėl norint ją padaryti matoma, reikia atlikti papildomus veiksmus. Tai ir yra kuriamo naujo filognozijos metodo pagrindinis uždavinys. Pažymėję reiškinį simboliu Ω , gauname tokią funkcijos išraišką: $\Omega(A, G, X)$.

Šį variantą dar reikia patikslinti, nes tikrovėje yra daugiau dalių negu rodo raidės G ir X. Visi substratai skyla į kuriančiojo prado substratą ir kūrinio substratą, todėl G1 – kuriančiojo prado gnostinis implantas ir G2 – kūrinio gnostinis implantas. Šis atskyrimas būtinas, nes kūrimo ir kūrinio hipostratos tokios skirtingos, kad turi būti dalinamos į atskirus segmentus loginėse struktūrose. Tas pats galioja ir tikrajai realybei, kuri sudaryta iš mažų mažiausiai dviejų dalių X1 ir X2 pagal gnostinių implantų analogiją. Sumatorius yra pagrindinis realybę

surenkantis veiksmas, parodantis ją pagal sątvare užkoduotą kūnų sistemą; ir žmogus, naudodamas sumatoriaus surinktą realybę, kuria jos surastus modelius, atskleidžia hipostratų simetronus.

Simetronas atskleistas gali būti dviem būdais: reprezentaciniu ir manipuliaciniu. Reprezentacinis simetronas parodo hipostratą per vaizdą ir formą; manipuliacija – per elgesio savybes. Svarbūs abu variantai, nes duoda galimybę prie tiriamo objekto prieiti skirtingomis prieigomis, atskleidžiant platesnį jo galimybių spektrą. Reprezentacija daugiausiai formuojama naudojant sumatoriaus antisumaciją, kuri jau yra paaiškinta pirmame tome. Šis veiksmas, kaip matosi iš paties žodžio, yra priešingas sumavimui, vadinasi yra skaidymas į sudėtinės dalis arba analizę. Šis veiksmas yra viena pagrindinių pažinimo formų ir gnostinio implanto, dedamo į substratus, kūrimo priemonė. Todėl turime jį pakelti į operatoriaus, kuriuo galima veikti objektą, rangą. Šis operatorius dar turi būti išvystytas pagal loksatinių ekranų logikos principus, ieškant naujų šio ekrano dėmenų, tačiau kol kas pateikiu tik tokį abstraktų vaizdinį.

Kadangi antisumatorius dažniausiai analizuoja fenomenologinę sumatoriaus vaizdą, kuriame surinkta nepilna informacija, tai rezultatas irgi būna nepilnas vaizdas, tik apdorotas paviršinis sluoksnis, kurį labai mėgsta Šliogerio gerbėjai. Tačiau yra galimybė pažiūrėti giliau paviršiaus, iškelti į šį paviršių tai, kas paslėpta gelmėje. Tai yra manipuliacija. Kadangi žmogus veikia tikrovėje su pirmapradžiu kūnu, jis sąveikauja su daiktais hipostratoje pilna sąveika, tik sumatorius ne viską parodo, todėl ši sąveika daug gilesnė, užčiuopianti kiekvieno objekto pirmapradę esmę. Tokia hipostratinė manipuliacija padeda į sumatorių iškelti papildomas savybes, kurios leidžia patobulinti daikto reprezentacinį modelį. Todėl manipuliacija irgi yra

operatorius, kuris labai svarbus antisumuojant informaciją, maksimalia įmanoma apimtimi.

Ir svarbiausia vieta yra manipuliacijų ir antisumacijų rezultatas, vadinamas gnostiniu implantu į substratą, kuris yra objekto dzeta struktūra, prilipdoma sątvare prie kauzalinio kūno. Gnostinis implantas rodo kiek pažinimas yra pasiekęs tiriant pasaulį, o tai priklauso nuo to, kiek atskleistas simetronas atitinka tikrą, originalų, realybėje X esantį simetroną. Pilną, holoplastinį vaizdą atskleisti labai sunku, tam gali prireikti tūkstančių metų, tačiau to siekdamos civilizacijos, artėja prie dievų civilizacijos lygio. Tame yra ir milžiniška nauda, bet dar didesni pavojai, kurie taip pat turi būti sprendžiami dalykai šalia pažinimo klausimų. Taip pat reikia pabrėžti skirtumą tarp efektyvių ir teisingų modelių. Tai, kad simetrono pagrindu sukurta technologija efektyvi ir veikianti, nereiškia, kad ją pagrindžiantis reprezentacinis simetronas tikslus, nes technologinės manipuliacijos veikiančiomis gali būti net turint neteisingą arba nepilną reprezentacinį vaizdą, aiškinamą su klaidinga logika. Taip yra todėl, kad technologija veikia pirmą kartą kūnas į pirmą kartą tam tikra fundamentalia sąveika, kuri gali būti atskleista, tačiau tai nebūtinai atitinka mūsų įsivaizduojamą vaizdą ir logiką. Todėl toks argumentas, kad jeigu technologija veikia, vadinasi teorija teisinga – netaikytinas filognozijoje, nes manipuliacijų operatorius, veikia visai kitu principu negu antisumacijos.

Dabar svarbiausias klausimas yra pasiektos pažangos vertinimas pagal mano 1000 dalių modelį. Dalys susietos su procentais ir viena dalis sudaro 0,1 proc. turimos informacijos. Sumatorius sumuoja ir antisumatorius antisumuoja informaciją, kuri, kaip ne kartą sakyta, nepilna. Vadinasi iš nepilnos informacijos negalima gauti šimtaprocentinio rezultato. Bendrai tariant antisumacijoje galima turėti ne daugiau, negu turima sumatoriuje. Todėl sumatoriaus sumuojamą informacijos plotą

bandoma padidinti įvedant manipuliacijos operatorių, kuris turi parodyti daugiau, negu paprastai parodoma.

Taip pagal dalis arba procentus gaunamos gnostinio implanto versijos, kurios priklauso nuo to, kiek jose yra teisingai antsumuotos informacijos. Jeigu naudojama 0 dalių – fantazijų pasaulis arba 1 dalis – fenomenologinis antisumatorius, tai gauto gnostinio implanto versija yra 0 arba 1 (0 versija, 1 versija). Maksimali, aišku, yra 1000 versija, tačiau turint tokią versiją tikrovę būtų galima matyti dievišku matymu, tai yra, joje nebūtų jokių paslėptų ar uždengtų dalių. Kaip tai įvertinti yra akivaizdu. Žinant pilną realybės kūrimo simetroną, būtų įmanoma kurti savo realybę, būtų dievo lygio veiklos mastas, kuris matytųsi iš praktinio veiksmingumo. Todėl jeigu kas nors tvirtina, kad žino galutinę tiesą, pakanka paprašyti, kad sukurtų naują visatą ir ten perkeltų jus – ir jeigu sugebės, matysis, kad turimas reikalas su tikru dievu. Jeigu ne – tai akivaizdus šarlatanais ir melagis.

Filognozijos uždavinys – konkuruoti su religija, filosofija, ezoterika ir mokslu. Tos konkurencijos matas yra pasiektų gnostinių implantų versijos. Sakiau, kad kol kas filognozijos gnostiniai implantai yra 1 versijos, klausimas kaip sekasi konkuruojančioms grupėms. Religijos gnostinio implanto versija akivaizdžiai 0, nes paremta fantazija ir kliesių pasauliu. Tai pasakinis folkloras, kuris pasaulį aiškina remdamasis paviršine patirtimi, ir tuo, kas įdedama į gelmę, tačiau įdedama ne atskleidžiant tikrą simetroną, o savo fantaziją, kuriomis verčiama tikėti. Filosofija ir ezoterika kai kuriais atvejais turi 1 arba 2 dalis informacijos ploto. Ypač filosofija, kuri turi gerai išvystytus analitinius metodus. Tačiau tiriant hipostratas pažengusi ne toliau už religiją. Rimčiausias konkurentas, žinoma, yra mokslas, kuris mano vertinimu naudoja 150 gnostinio implanto versiją, nes yra pažinęs 15 proc. realybės. Tai nėra metodiškai tikslus skaičiavimas, tai tik orientacinis skaičius.

Skaičiavau taip: tikrovė skirstoma į priekinę ir galinę dalį po 50 proc. ir tris aukštus po 33 proc. Mokslo didžiausias pasiekimas yra Mendelejevo atomų lentelė ir atomo-molekulės gnostinis implantas į priekinės sąmonės materijos vaizdą. Chemijos lygmenyje šis modelis labai efektyvus, leidžia atlikti efektyvias manipuliacijas substancijomis ir tai įrodoma realiu veiklos mastu. Prie to dar pridedame aksitoninį eterį ir turime viešo mokslo branduolį. Tačiau lendant į atomo modelio gelmę, prie fundamentalių kvantų, šių modelis jau daug mažiau veiksmingas ir iš tikro labai žemo lygio, nes vaizduoja dalelę kaip paprastą, geometrinę energijos virpesį, kuris turi labai mažai realiai valdomų naudingų savybių. Todėl akivaizdu, kad šis implantas nepilnas. Sujungę sumatoriaus ir pirmapradžio kūno sluoksnį į vieną elementą, gauname ketvirtadalį arba 25 proc. materijos segmentui, esančiam priekinėje pirmapradžio kūno dalyje. Kitas 25 proc. priklauso kuriančiajai substancijai. Jeigu tarsime kad iš šių 25 proc. atskleistas tik koks 15 proc. atomo paslapties, nes gelminės jo dalys nesuprantamos arba suprantamos neteisingai, tai mokslas visame pirmapradžio kūno spektre turės 150 dalių. Lyginant su 1 filognozijos, filosofijos, ezoterikos dalimi, atsiliekame 150 kartų.

Tai, be abejo, tik filognozijos pradžia, nes siekiama sukurti naujus metodus, kuriuos mokslo mafija naudoti draudžia ir padaryti proveržius šiose srityse. Ypač svarbu pažymėti, kad filognozija daugiau domisi galinės sąmonės teorija, kuri mokslui dėl dogmatiško mąstymo sunkiai pasiekiamo, todėl jos orientacija visiškai kitokia negu mokslo, kuris nuėjo lengviausiu materializmo keliu. Rodančiosios substancijos substratologinis gnostinis implantas – svarbiausias klausimas, turėsiantis paaiškinti, kas yra sąmonė. Pilnu paaiškinimu tai padaryti labai sunku, nes tai turėtų būti 1000 versijos substratologija, kuriai įrankių šiuo metu nėra nei manipuliacijų, nei antisumavimo logikoje. Kelias prasidės nuo 1, 2, 3, 4 versijos gnostinių implantų ir t.t. Kokybė turės vis gerėti ir argumentai bus vis

arčiau tiesos, nes žinosime kas esame ir nebus jokių kliesių šiuo klausimų – nei religinių, nei ezoterinių, nei mokslinių, nei filosofinių.

Šio klausimo paaiškinimą noriu užbaigti konkrečiu pavyzdžiu, paimdamas konkretų objektą. Sumatoriuje turime objektą „medis“. Jį žymime taip: $M(A, G1, G2, X1, X2)$. $M(A)$ pasirodo priekinėje sąmonėje kaip medžio išvaizda, kuri yra gryna neįreikšmintą juslinė forma. Šią formą galime tyrinėti su savo protu ir kurti įvairius supratimus kas tai yra. Galima pavyzdžiui, nuspręsti, kad medis turi medžio „dvasią“, turinčią specialių galių daryti poveikį arba nuspėti ateitį, kad su ta dvasia galima susisiekti, gauti iš jos informacijos. Įsivaizduoti, kad miškas pilnas tokių dvasių pasaulis. Su projekcijos operatoriumi tokias fantazijas kaip gnostinį implantą $M(G2)$ suprojektuojame į kauzalinį medžio kūną $M(X2)$, kuris yra anapus medžio vaizdo, jo gelmėje. Toks implantas bus 0 versijos, nes jis paimtas iš fantazijų pasaulio, o ne realiai tiriant, atskleidžiant realų simetroną. Toks mąstymas yra folklorinis, mitologizuojantis.

Tačiau atsiranda mokslas ir medį pradeda tirti realiai – jį nu-pjauna, pakiša po mikroskopu, atranda visas anatomines ir fiziologines funkcijas. Pasiekia ląsteles, atranda molekulinę-atominę ląstelės teoriją, atranda molekulinę genetiką ir pradeda suprasti kuriančiojo prado elementus. Kaip jau sakiau toks gnostinis implantas yra maždaug 150 versijos, vadinasi 150 kartų pranašesnis, „teisingesnis“ už mitologinį, žinoma, tik veiklos masto požiūriu. Tokie veiksmingi ir teisingi tiek reprezentacine, tiek manipuliacine prasme modeliai leidžia formuluoti stiprius argumentus, ir net jeigu jie ne galutiniai, jie tikrai yra svaresni už kliesinius, nes akivaizdu, kad vadovautis objektyvia logika daug saugiau, negu folklorine. Tačiau tai, kas moksle yra gerai, filognozijoje turi būti dar labiau pagerinta, nes efektyvumas – ne viskas.

Akivaizdu, kad efektyvumo perdėtas sureikšminimas turi ir trūkumų, nes jis traktuoja daiktą tik kaip resursą ir nėra pozityviai jo atžvilgiu nusiteikęs. Žinias moksle mokama pritaikyti tik naikinimui, ko tikrai nebus filognozijoje tada, kai ji pasieks aukšto lygio gnostinius implantus į tikrovės kauzalinius kūnus. Iš dalies substratologija yra metodo dalis, tačiau ji kompensuojama per vertikalią integraciją su sumatoriumi, kuris yra skirtas daiktus surinkinėti tik puoselėjimui, o ne išnaudojimui, nes yra ne du, bet trys sąmonės kokybės kriterijai, kurių svarbiausias turi būti trečias, reikalaujantis tikrovei nekenkti.

Antitechnologinis humanizmas gali pirmenybę teikti pasakiamam supratimo variantui, nes jis aiškina neteisingai, nesupranta, todėl negali realiai pakenkti, o tikras žinojimas – pavojingas. Todėl norėtų gelbėtis propaguojant visuomenėje pasakas apie realybę, nes toks supratimas mažiau pavojingas, gali būti pavojingas tik pačiam žmogui. Bet, atskleidę visą medžio spektrą, jo giliąsias gyvybines dalis, galbūt net atrasime, kad jis turi išvystytą augalinę sielą ir yra ne mažiau gyvas už žmogų. Tai galėtų būti kelias, kuriuo galėtume eiti didesnio humanizmo kryptimi. Filognoziją įsivaizduoju kaip humanistinę, tikrovę pažįstančią didesnio gėrio sukūrimui. Kita vertus, akivaizdu, kad reikalingos griežtos saugumo priemonės, nes ne daug kas turi tokio aukšto lygio supratimą. Visi laukiantys gero grobio svajoja pasiimti tik efektyviausias dalis, visa kita išmetant kaip nereikalingą balastą. To padaryti tikrai neleisime.

3. Karas klijedesių pasauliui

Aprašius tiesos procento vertinimo kriterijus, galima pereiti prie detalesnio paaiškinimo to, kas ji yra ir kas yra ja pagrįsta logika, konstruojama konkrečios tiesos pagrindu. Žmogus mano teorijoje skirstomas į priekinę ir galinę sąmonę, kurios

maždaug atitinka objektyvų ir subjektyvų pasaulį. Todėl visai natūralu, kad suvokimas gali būti pagrįstas labiau viena ar kita vieta. Pažinimas gali siekti atskleisti objektyvią tiesą, parodančią kaip iš tikro yra tikrovėje, bet jis gali būti ir daugiau kūrybinis, kuris ne ieško atitikimo, bet tikrovei primeta savo savavališkas simetrijas. Tai gali atsitikti dėl pažinimo metodų netobulumo, dėl nesugebėjimo suprasti, o gali būti ir specialiai siekiama, norint žmonių sąmonėms bendruomenėse primesti kokią nors formą tam, kad valdžia ar išnaudotojai gautų naudą iš formos sukuriama elgesio. Tai gali būti tikėjimas maginiais ritualais, šamaniniais gydymo metodais ir pan., kai tariaimi ar tikri specialistai tikintiems klientams teikia savo paslaugas.

Kokie objektyvios logikos kriterijai paaiškinau, bet čia pakartosiu dar kartą, nes tai suprasti filognozijoje yra svarbu. Kai žmogus žino tikrą tikrovės formą, kai teisingai supranta jos sandarą ir veikimo mechanizmą, gali suplanuoti teisingas manipuliacijas, pavirstančias į iš tikro veikiančią technologiją. Tai objektyvioji tiesa ir ja pagrįsta logika. Jos kokybė priklauso nuo to, koks tiesos procentas naudojamas, kokios versijos yra gnostinis implantas. Pilnas veiksmingumas pasiekiamas tik žinant visą tikrovės sąrangą, o tai pasiekti labai sunku ir žmonija ilgą laiką turės tenkintis nepilna tiesa, todėl logikos objektyvumas ilgą laiką bus ribotas, bet įrodomas realiu veiksmingumu. Tačiau kai žmogus atsitraukia į savo galinę sąmonę, čia galima rasti visko, visokio neteisingo, kliesdesinio folkloro, kuris turi tik psichologinę įtaką ir naudojamas psichologinėse operacijose šarlatanų ir manipuliatorių. Pavyzdžiui, toks yra folklorinis tikėjimas, kad maginis amuletas gali apsaugoti nuo nužiūrėjimo, prakeiksmo ir blogio. Toks tikėjimas paremtas tam tikru pasakiniu tikrovės supratimu, turinčiu savo įsivaizduojamą simetroną, kurio pagrindu ir kuriama amuleto „technologija“. Ši technologija nėra objektyvi, nes jos simetrija paimta iš fantazijų pasaulio, neatitinka tikros tikrovės sandaros, ir tėra viso labo 0 versijos gnostinis implantas, kuris su-

konstruotas ne iš tikrovės realaus tyrimo, bet paimtas iš vaizduotės.

Iš principo, abi tiesos rūšys gali būti svarbios visuomenės valdymui, nes remiantis vien objektyviu žinojimu, visų norimų žmogaus elgesio formų gauti neįmanoma. O reikia ir tam tikros etikos, tam tikro ribų supratimo, turi būti dalykai, kurie laikomi tabu visuomenėje ir pan. To be psichologinių manipuliacijų, be melo ir netiesos dažnai suformuoti būna neįmanoma. Todėl kūrybinis tiesos ir logikos elementas dažnai neišvengiamas. Tai pripažįstama net filognozijoje, ypač per trečio sąmonės kokybės kriterijaus įvedimą, kuris reikalauja laikytis nustatytų etikos normų pažįstant tikrovę ir taikant žinias technologijų kūrimui. Iš esmės šis reikalavimas yra pagrįstas moraliniu folokloru, nes daugelio dalykų, kurių reikia pagrįsti moraliam elgesiui, tikrovėje nėra ir žmogus juos ten turi įdėti savavališkai. Tačiau šis principas gali būti taikomas tik ribotai, pusiausvyroje su kitais dviem kriterijais, nes visgi objektyvi tiesa yra svarbiausia ir ji tik šiek tiek turi būti prilaikoma, kad neperžengtų ribų pavojinga kryptimi.

Tačiau argumentai surinkinėjami tokio folkloro pagrindu stiprūs tik tiek, kiek atlieka šią funkciją – būtent ribojimo nuo savivalės. Tuo tarpu, kai reikalingos tikros, objektyvios, veikiančios žinios psichologinės technologijos netaikytinos ir šalintinos iš filognozijos, tai yra, visos psyopinės magijos, ezoterikos, gydymai, kovos su piktų dvasių pasauliu būdai, vibracijų kėlimai, dvasiniai augimai ir pan. Galima kelti vibracijas įsivaizduojamu kėlimu arba maldomis tiesiogiai bandyti kreiptis į tikrovės pagrindą, tačiau tokie psichovektoriai pagrįsti tik savęs psichologiniu programavimu, kuris arba neduoda jokios realios vertės, išskyrus įsitikinimą, arba žmogui žalingas, nes sukuria sveikatai pavojingų iliuzijų pasaulį.

Dažnai primenu, kad mano tikslas pažinimą išplėsti iki viso žmogaus spektro, bet tikrai ne implantuojant žemos vertės gnostinius implantus, tą galinę dalį planuoju pažinti objektyviai, maksimaliai tiksliai atskleidžiant tikrą gnostinės substancijos simetroną, panašiai kaip tai buvo padaryta tiriant materiją priekinėje sąmonėje. Tai daroma tik dėl žinojimo, geresnio supratimo, tikrai ne tam, kad būtų galima užvaldyti ar pavergti, kurti sielai pavojingas technologijas. Tokio kelio atidarymas yra rizikingas, tačiau manau, kad filognozijos genijams užteks proto ir išminties savo technologijų apsaugojimui, nes kas jau kas, o jie tikrai mato visą žmogaus giliąją prigimtį ir klaidingų sprendimų padarymo visas galimybes. O tai reiškia, kad reikės stumti iš kelio visus religinius, ezoterinius ir filosofinius 0 ir 1 versijos gnostinius implantus, karaliavusius virš 2000 metų ir pakeisti juos pranašesniais. Sunku pasakyti, kodėl pažinimas šioje vietoje tiek ilgai buvo užstrigęs. Nenusitebčiau, jeigu tikras žinojimas iš mūsų buvo pavogtas karalių ir aristokratų luomo, kurie pasisavino šią planetą, o mus paverė iliuzijų pasaulyuose gyvenančiais beždžionžmogiais. Tiesa tai ar ne – nežinau, tačiau 2000 metų toje pačioje vietoje man yra labai įtartina situacija – tai tiesiog neišsivaizduojama ir neįmanoma. Mums paprasčiausiai meluoja.

Laimei yra galimybė savo protą patobulinti teisingu supratimu, įvertinti kokioje vietoje yra mūsų tikrovės pažinimas. Įvertinti kokios vertės mūsų logikos ir jų pagrindu surinkinėjami argumentai. Religiniai, maginiai, ezoteriniai ir filosofiniai argumentai labai silpni ir jiems iki galutinio žodžio labai toli, todėl fanatinis įsiaudrinimas jų pagrindu yra kvailas, rodantis žemą supratimo lygį, netiesą žmogaus galvoje, savęs pervertinimą ir susireikšminimą. Žinoma, viską ką čia sakau, taikau ir sau, nes laikau, kad filognozija tikrovės sumuoja ne daugiau negu filosofija, tačiau savo pradinį metodą laikau proveržiu, kuris gali sudaryti sąlygas pasukti pažinimą teisingu keliu. Sumatoriaus lygmenyje pateikiant keturių sąmonių struktūrą pa-

siektas optimalus variantas; taip pat labai svarbus yra objekto kūnų sandaros principas. Beveik viskas, ką paaiškinau anksčiau straipsnyje ir šiame, paimta iš šių modelių. Todėl norint suprasti apie ką čia kalbu, reikia juos gerai įsisavinti. Tai padarius sėkmingai, gaunamas mano naujoviško metodo branduolys.

Taip pat reikia suprasti galinės sąmonės statusą, o būtent – kad ji programuojama. Žmogui gimus, galinė sąmonė būna tuščia, ji užsipildyti informacija pradeda tik tada, kai įsijungia priekinės ir centrinės sąmonės paveikslukai, per kuriuos galinė sąmonė laipsniškai užpildoma turiniu. Tą dalį vadinu kaupiamuoju elementu. Tai reiškia, kad galinė sąmonė pilnai priklauso nuo aplinkos ir skirtingos aplinkos sukuria skirtingus sąmonių tipus. Čia galima turėti aukšto lygio žinias, bet čia gali būti suformuoti ir visiškai klaidingų pasauliai, tikintys magija, mistika, ezoterika, religija ir panašiu folkloru. Teisingą tikrovės formą gauti yra labai sunku, bendruomenės ją gauna per labai ilgą laiką, kol atsiranda sąlygos kurti tikrą technologinę civilizaciją. Žinias galima naudoti ir neišmintingai, tačiau be jų žmogui geresnio gyvenimo nėra, nes kultai ir tikėjimai, kuriais vadovavosi senovės žmonės ikitechnologiniais laikais, nebuvo protingi ir humaniški, tie ritualai ir ceremonijos dažnai buvo net visiškai beprotiški, nes „liepdavo“ žudant ir kankinant aukoti žmones ar žiauriai juos luošinti. Papročiai ir tradicijos daugeliu atveju buvo žvėriškos, rodančios labai žemą supratimo lygį. Iš to matosi, kad pavojinga gali būti ne tik objektyvi, bet ir subjektyvi logika. Subjektyvi logika neretai būna dar nežmoniškesnė, nes būdavo visiškai absurdiška beprasmybe.

Tokių dalykų turime ir šiais laikais, turime šių dienų subjektyvių folklorą, įvairių ideologijų pavidalus. Toks yra, pavyzdžiui, nacizmas, komunizmas, monarchizmas, etatizmas, elitizmas, transhumanizmas ir pan. Jų pagrindu kuriamos įvairios

psyopinės susidorojimo schemas, semiančios savo principus iš tikrovės, kurios niekur išskyrus paklydusias galvas nėra. Tikrovė objektyvią formą turi tiek priekinėje, tiek galinėje žmogaus dalyje. Žmonija daug laimėtų, sugebėjusi atskleisti tikrą tiesą apie save ir tikrovę; manau, kad beprotybės pasaulyje tada labai sumažėtų. Tai bus pagrindinis filognozijos tikslas – išstumti folklorinę tiesą, folklorinę logiką ir folklorinius argumentus, kurie remiasi netikru, išgalvotu pasauliu. Turėsime dirbti tol, kol neliks nesutriuškintos nei vienos psyopinės susidorojimo technologijos visuomenėje, nesvarbu kaip iš to gyvenančios organizacijos priešintųsi.

4. Objektyvaus pažinimo struktūra

Filognozo kelionė prasideda nuo pačių akivaizdžiausių, sątvaro paviršiuje pasirodančių principų, kuriuos atranda visi šiuo keliu einantys tikrovės tyrinėtojai. Šių principų užuominos randamos religijoje, filosofijoje, ezoterikoje ir moksle. Tačiau man žinomuose variantuose trūksta išbaigtumo, teisingo įsigilinimo į savo sąmonės struktūrų esminius bruožus. Teisingu keliu ėjo I. Kantas, E. Husserlis, M. Heideggeris, filosofiniu metodu tyrinėję sąmonės, kurią vadinu sątvaru, struktūrą, tačiau jų pasiekimai nepakankami, filognozijos ir filognozo netenkinantys. Filognozija siekia ne išminties, bet pažinimo, ir didelė dalis filosofais vadinamų tyrėjų iš tikro buvo ne filosofai, bet filognozai. Mano tikslas šią kryptį išgryninti, atskirti nuo filosofijos ir užsiimti joje tik tikrovės pažinimu, be jokių pašalinių užsiėmimų. Šiuo požiūriu esu pirmas, „grynas“ filognozas, dedantis naujos srities pamatus.

Kadangi turime reikalą su pažinimu, nenuostabu, kad filognozijai labai svarbus logikos klausimas, kurį bandau spręsti kitaip, ieškodamas naujo racionalumo, kuris būtų anapus vaizdo ir veiksmo. Tačiau pradžia visgi yra vaizdas ir veiksmas, ku-

riuos peržengti bus įmanoma tik tada, kai suprasime šio paviršiaus esmę ir būsime pasiruošę žengti tolesnį žingsnį, žingsnį į gelmę. Logika, kaip žinia, gali būti subjektyvi ir objektyvi. Subjektyvi logika naudoja emocijas ir grynas su niekuo nesusaisytas formas. Tokia logika formą ne tiek paima iš tikrovės, kiek jai primeta. Tokia logika yra subjektyvaus psichovektoriaus pagrindas, kuris veiksmą sujungia su tam tikra žinių, žinojimo sistema. Tokia logika gali programuoti tik save arba kitą sąmonę, tačiau negali objektyviai veikti tikrovės. Tuo pagrįstos visos psichologinės operacijos, folklorinės ezoterikos ir mitologijos, kurios kuria „technologiją“ iš psichinio substrato ir ta technologija veikia tik kaip šio substrato manipuliavimo priemonė.

Kitaip yra su objektyvia logika, kuri atitinka objektyvios tikrovės formą, kurią žinant, galima tikrovei daryti realų poveikį, tai yra, ne per suvokimą, ne per išpūdį ar iliuziją, bet per realų veiksmą su pirmapradžiais objektais. Tuo kažkokia dalimi užsiima filosofija, ezoterika, bet daugiausiai mokslas. Tuo tarpu religijoje, mitologijoje, magijoje objektyvios logikos yra mažiausiai. Šios senovinės sąmonės valdymo technologijos šiais laikais yra atgyvena visose objektyviose srityse, vienintelė vieta, kur dar gali rasti sau vietą yra psichologinė konsultacija ir terapija. Tame nieko nuostabaus, nes tokios logikos visos pagrįstos manipuliavimo savo ir kitų psichika psyopais. Aišku, negalima sakyti, kad psyopai neveikiantys – jie yra puikūs manipuliavimo sąmone instrumentai. Kai sakoma, kad tai neveikia, tai turima omenyje, kad jie neveikia kaip objektyvi technologija, kuria galima, vien per žinias, žinojimą manipuluoti realia substancija, visu substancijų spektru.

Čia, žinoma, reikia padaryti pastabą, kad žmogaus realybė turi du aukštus ir procesai gali vykti pirmame, žemutiniame aukšte ir sąmonėje. Kadangi sąmonės sumatoriuje mes sumuojame tik nedidelį pirmapradžio kūno sąveikų su aplinką plotą, mes

nematome kas esame tikrovėje ir kaip esame su ja surišti. Tos sąveikos anapus sąmonės vyksta pilna, holoplastine apimtimi ir mums daro poveikį daugybė nežinomų aplinkos faktorių ir mes darome daug platesnės apimties poveikį, negu mums rodo sąmonė. Tačiau tai neturėtų mūsų apgauti folklorinių technologijų atžvilgiu, nes koreliacija tarp projekcijų iš homunkulų struktūros į pirmąpradžio kūno struktūrą nėra tiesioginė. Sąmonėje, suvokime mes galime apsigauti poveikio iliuzija, bet kaip viskas veikia anapus sąmonės – nematome. Kitaip sakant, galime pasikeisti psichinę būseną savęs programavimu, bet koks to ryšys su tikruoju žmogumi, nežinome. Kartais to užtenka, nes svarbu tik tai, kaip jaučiamės sąmonėje.

Taigi, kaip filognozą, mane domina objektyvi tikrovės struktūra, kuri pirmiausiai pasiekama per priekinės sąmonės sumatorių. Priekinė sąmonė, kitaip sakant, yra visa ta realybė, kuri sudaro žmogaus kūno homunkulo aplinką. Neįsigilinus tai suprasti gali būti sunku, gali būti sunku suvokti mano naujoviškas sąvokas, daugelio kurių nėra nei mokslo, nei filosofijos teorijose. Filognozija yra nauja disciplina ir čia bus daug naujų idėjų ir sąvokų, kurių niekada nebuvo jokioje kitoje pažinimo sistemoje. Kol kas stengiuosi naujoviška terminologija neužtvindyti, nes tapčiau visiškai nesuprantamu, o viešinimo logika tokia, kad informacija skirta kitiems ir mano tikslas – maksimaliai palengvinti informacijos prieinamumą. Kol teorija nepaversta universalizatų sistema, ji su tokia problema susiduria beveik visada. Kad sąmonėse būtų universalizatų implantai, ji turi būti specialiai apdorota ugdymo proceso metu. Naujos teorijos tokio palengvinimo dažniausiai neturi, ir jų prieinamumas būna ribotas tol, kol visuomenė ją įsisavina arba atmeta kaip nereikalingą, neefektyvią ar nepraktišką.

Todėl, manau, reikia paaiškinti kai kuriuos žodžius plačiau. Kas yra sumavimas visi žino iš matematikos, skaičių teorijos. Pavyzdžiui, kas yra bet koks didesnis skaičius? Akivaizdu,

kad tai vienetų suma. Vienetų jungimas į aukštesnes, subendrintas struktūras yra sumavimas. Šį procesą galima vykdyti su bet kokia iš dalių ar elementų sudaryta realybe, kurią galima jungti į visumas, sieti į subendrintas sistemas. Šia reikšme sąmonė ir vadinama sumatoriumi, nes ji sujungia informacinių vienetų srautą per jutimo kanalus į subendrintą informacinį plotą, kuriame žmogus orientuojasi kaip objektyvioje realybėje. Vienas iš filognozijos fundamentalių principų teigia, kad sumuojamas anapustinės realybės informacinis plotas yra labai mažas, tik keli procentai visos realybės, todėl sumatoriuje mes turime nepilną, tik labai apibendrintą ir abstrahuotą pirmapradės tikrovės vaizdą. Jo mums užtenka išgyvenimui, tačiau tikrai per mažai pilnam tikrovės suvokimui. Iš tikro sumatorius mums neparodo pačių svarbiausių tikrovės principų, dėl ko mums ji yra neįveikiama paslaptis, dėl kurios ir atsirado visos religijos, filosofijos ir mokslai. Šiais keliais einama jau labai ilgai ir rezultatai tikrai nedžiuginantys. Nors ne visi mano, kad tai blogai – sakoma, kuo mažiau žinosime, tuo pasaulyje bus mažiau blogio, nes žinios išsigimėlių rankose žmonijai reikštų neišvengiamą galą, prie kurio veda, pavyzdžiui, transhumanis-tiniai psyopai.

Išsiaiškinę kas yra sumatorius, turime šią sąvoką skaidyti į smulkesnes sąvokas, kurios pagilina priekinės sąmonės supratimą, paryškina jos realią, paviršinę, fenomenologinę konfigūraciją. Tos sąvokos yra sumantas ir sumatas. Sumantą galima apibrėžti kaip aspektą, kuris sąmonės struktūroje sumuoja, o sumatą, kaip tai, kas yra sumuojama. Kitaip sakant, priekinė sąmonė, juslinis pasaulis, sudarytas iš sumanto ir sumato. Sumantas ateina iš sąmonių vidaus, tai yra subjektyvusis kanalas, o sumatas ateina iš išorės, iš objektyvios realybės. Kiekvienas daiktas yra sudarytas iš šių aspektų, kuriuose naudojant psichinius sąmonės substratus lipdomas anapustinės realybės vaizdas. Tiek sumantas, tiek sumatas turi savo darybinius elementus, kurie naudojami objekto subjektyviam ir objektyviam

konstravimui iš sątvare esančio substrato, kurį „Filognozijos pradmenyse“ vadinu rodančiąja substancija. Šie darybiniai elementai labai svarbūs, nes antisumavus juos atbuline projekcija į protą per kontinuumų struktūras, gaunama analitinė sistema, kurioje narstomas juslinis objektas pažinimo struktūrose. Sukūrus antisumavimo keliu, tai yra veiksmu priešingu sumavimui, tokią analitinę sistemą, gnostinio implanto pavidalu ji prilipdoma prie kauzaliųjų anapustinio pasaulio kontinuumų ir sudaro žinojimo apie realybės struktūrą sistemą.

Kadangi sumantas yra subjektyvioji objekto dalis, jis gali būti sudarytas ne tik iš analitinių struktūrų, bet ir iš emocinės sąmonės elementų, kurie susaisto narstomą objektą su emocine sąmone. Siekiama, kad objektyviame pažinime to būtų kuo mažiau, ir kad į teorijas nebūtų įtraukti jokie emocinių sąmonių elementai ir kitokie subjektyvizmai, tačiau buvę atvejų, kai to išvengti nepavykdavo ir gaudavome vietoj objektyvaus pažinimo, kokią nors ideologinę kliesių sistemą. Mokslininkai to turėtų vengti, bet, kaip sakoma, jie „irgi yra žmonės“ nes turi visą sąmonių spektrą, į kurį įeina ir emocinė sąmonė, kuri sutraukiama į objektyvaus pasaulio paveiksluko sumanto darybinius elementus ir nuspalvina jį teigiamomis arba neigiamomis emocinėmis spalvomis bei vertinimais. Filognozijoje tokiame principui matau tik vieną pritaikymą – tiriamas pasaulis turi būti suvokiamas per pozityvumo jausmą, turi būti stengiamasi pažinti ne tam, kad pakenktum arba sunaikintum, kas leidžiama tik gynybiniais tikslais. Filognozija neturi būti atiduota į rankas išsigimėliams.

Kadangi sumantas ir sumatas sudaryti iš psichinio substrato darybinių elementų, jie nėra tikra anapustinio objekto substancija. Objektų sumatuose mes matome perteiktą tik tam tikrą anapustinės tikrovės vaizdą, tačiau tas vaizdas labai nutolęs nuo to, kas yra iš tikro ir pagamintas ne iš originalios medžiagos. Informacinis plotas juose labai mažas, todėl fenome-

nologinio sumato vaizdo neužtenka norint suprasti tikrovę ir reikia išradinėti įvairius papildomus pažinimo metodus bei technologijas. Anapus sumato yra visas spektras tikro hipostratų substrato, iš kurio įpriekiname tik labai nedidelį objekto sluoksniuką, kuris mums reprezentuoja tikrą daiktą, o visa kita lieka paslėpta hipostratose – nematome būsenų, nematome jausmų, nematome minčių, matome tik sumatų priekinius fasadus, kurie substancijų spektre sudaryti iš organinės medžiagos. Akivaizdu, kad žmogus ne vien organinis, turi daug eterinių komponentų, sielinių, kurie sumatuose nerodomi, arba kitaip – neįpriekinami. Tačiau yra specialios technologijos su kuriomis tai padaryti įmanoma – pavyzdžiui, technologiškai įpriekinti mintis, kylančias sielinėje substancijoje. Tokiu atveju jau turime telepatinį sumatorių, kuriame matosi kitų žmonių mintys.

Kol kas pateikiu tik idėjos esmę, tačiau, be abejo, būtina daryti išplėstą sumanto ir sumato darybinių elementų analizę, ypač susijusią su analitinėmis pažinimo sistemomis, paaiškinant, kad jeigu tose sistemose šie darybiniai elementai laikomi ne psichine iliuzija, bet tikromis pirmapradės tikrovės savybėmis, turime labai žemo lygio mokslo sistemą. Deja, tokia yra fizika, chemija, biologija ir pan.

5. „Magijos“ teorija filognozijoje

Šiame skyrelyje pratęsiu sątvaro filognozinę analizę, kurioje pateiksiu sumatoriaus, sumanto ir sumato terminų platesnį paaiškinimą, su konkrečiais pavyzdžiais. Šis aiškinimas bus šiek tiek sudėtingesnis, todėl suprantamas tik įsigilinusiems į mano iškeltas filognozijos problemas. Kitiems skaitymas greičiausiai neduos jokios naudos, nes sudėtingas koncepcijas galima suprasti tik gerai įsisavinus pradmenis. Dėl šios priežasties, laukiančius lengvo ezoterinio pasiskaitymo turėsiu nuvilti. Ki-

ti, galbūt, turintys šiek tiek labiau išlavintą protą, net nesusipažinę su ankstesniais klausimais, esmę sugebės suprasti.

Tiems, kam sunku įsivaizduoti ką reiškia žodis laksatinis ekranas, kuris yra pagrindinė filognozijos aprašymui naudojama konstrukcija, siūlau į terminą pasižiūrėti paprasčiau, matematiniu žvilgsniu. Paprastą laksatinį ekraną galima įsivaizduoti kaip koordinatų sistemą, kur vertikali ašis žymi erdvę, x , o horizontali – laiką, t . Tai pats paprasčiausias atvejis, iki šiol naudojamas moksle, kurį laiką neteisingu, nes anapus sumatoriaus tokių dėmenų, kaip x ir t nėra. Naujas laksatinis ekranas yra toks, kuriame klasikiniai dėmenys, atvaizduojami ašyse, pakeisti naujais. Tai nėra taip paprasta, nes iš savo prigimtinių suvokimo formų išlipti labai sunku.

Taigi ašys x ir t yra dėmenys, paimti iš sumanto darybinių elementų, kurie veikia kaip formos, į kurias psichikoje įstatomas sumatas, arba pats objektyvus atvaizdas. Šioje koordinatų sistemoje sumatas būtų atvaizduojamas kreive grafike. Tarkime tai elementas, judantis tam tikru greičiu, kuris nustatomas naudojant ant ašių atsirandantį skirtumą liniuotės projekcijose. Taip kuriant formules, sumaišomos sumato ir sumanto savybės, objektas suvokiamas iš gaublės perspektyvos sąmonėje, kur gaublė sudaro savotišką objekto vertinimo atskaitos sistemą.

Kaip šį modelį pakeisti į tikroviškesnį? Turime sumanto subjektyvius dėmenis pakeisti tikrais, iš pirmapradės tikrovės paimtais dėmenimis. Tai ne taip paprasta, nes ši realybė sumatoriuje nepasirodo, todėl ją turime sukurti savo prote. Manau, kad kiekvieną procesą geriausia analizuoti jo aplinkoje, o ne abstrakčių kontinuumų liniuotėse, kurie tikrovėje neegzistuoja. Todėl paprastą erdvę x pakeičiame į statišką sumato aplinką, kuri yra sudėtingas struktūrinis multipleksas, išreiškiamas sudėtinga formule; tą patį padarome su t , kuris irgi yra tam sudė-

tinga, dinamiška sumato aplinka, daranti aktyvų poveikį tiriamai sistemai. Kaip šioje aplinkoje apskaičiuoti sumato judėjimo greitį akivaizdu: paimame judėjimo paprastą formulę ir surandame visą sudėtingą judėjimo struktūrą, kuri skaičiuojama ne statiško kontinuumo, bet daugiadimensinės aplinkos atžvilgiu. Formulės šablonas būtų toks $v = x \text{ (multiplex)}/t$ (multiplex).

Šitaip paprastas tiesines ašis pakeičiame sudėtingų multipleksų sandūra, kur kiekvienas taškas ant ašies išreiškiamas sudėtinga formule, kuri yra aplinkos, darančios įtaką procesui aprašymas. Tačiau atskleistas modelis tuo neišsisemia, nes yra galimybė į sistemą įvesti daugiau sumanto darybinių elementų tariant, kad tie elementai gali daryti poveikį objektyviai sumato sistemai. Arba, kitaip sakant, yra tikinčių, kad galima tikrovei daryti poveikį mintimis, o tai reikštų, kad šių poveikio subjektyvių būsenų neįrašę į formules, turėsime neteisingą objektyvios sistemos evoliucijos atvaizdavimą. Tai svarbu magijoje, ezoterikoje, tuo netgi buvo bandoma įsitikinti slaptuose projektuose, tokiuose kaip „Stargate“ Amerikoje. Buvo į tam tikrą talpą įdedamas objektas, kurį operatorius turėjo pabandyti paveikti savo mintimis ir buvo matuojama kaip keičiasi to objekto fizinės savybės. Taip buvo bandoma įsitikinti ar veikia magija.

Filognozijos modelis rodo, kad šis klausimas gali būti sprendžiamas dviejuose lygmenyse: sumatoriaus lygmenyje, kai poveikis tik sumanto būsenų projekcija į sumatą, su kuria pats objektas užgožiamas, užblokuojamas ir į pirmą planą iškeliamas emocinis, vertinamasis, įsivaizduojamasis sumantas. Vadinasi sumato valdymas reiškia tik jo pakeitimą sumantu, įsivaizduojama realybe. Tai ypač sustiprėja tada, kai šis poveikis mintimis selektyviai pereina į atmintį, kur sumato objektyvus elgesys užtamsinamas, išstumiamas, o įsimenamos tik sumanto būsenos. Taip kaupiamajoje sąmonėje susiformuoja netei-

singos įvykių versijos ir, atsimenant, magui ir ezoterikui atrodo, kad sumatas iš tikro buvo valdomas mintimis. Tuo galima įtikinti save, tuo galima pabandyti įtikinti ir kitus, atitraukiant žmogų į subjektyvių įsivaizdavimų teritoriją ir priverčiant procesus stebėti iš šios perspektyvos. Taip gaunamos iliuzijos, kuriose atrodo, kad mintimis valdoma tikrovė, galima formuoti debesis, kontroliuoti orus, nužiūrėti, prakeikti, sukelti vėžį.

Tačiau mes jau žinome, kad žmogus nesibaigia vien fasado paveiksluku, ir kad turi sudėtingą hipostratinių kūnų sistemą, kurie yra sudėtingi substancijų dariniai, kuriuose vyksta sudėtingi procesai. Todėl klausimas ar įmanoma mintimis veikti tikrovę išlieka. Hipostratiniai kūnai yra atviros energetinės sistemos, tiesiogiai sąveikaujančios su aplinka. Pasikeitus organizmo antenos būsenai, pasikeičia ir į aplinką spinduliuojama energija, kuri gali daryti jai poveikį. Nuo ko tas poveikis priklauso? Nuo hipostratiniame kūne vykstančio proceso intensyvumo, nuo proceso masto ir nuo sąveikos su kitais objektais galimybės. Akivaizdu, kad šis hipostratinis procesas yra atsietas nuo to, kas vyksta sumatoriuje tarp sumato ir sumanto, nes ši apatinė sąveika čia niekaip neatvaizduojama. Mes nematome kaip mes veikiame aplinką.

Kita vertus akivaizdu, kad pakeitus mintis, emocijas, sąmonės būsenas, substrate keičiame tik energijos lygį, kuris aplinką veikia ne veiksmingiau negu radiatorius, skleidžiantis šilumą. Tad akivaizdu, kad nuo minčių ir kitų hipostratinių darinių turi sklisti kažkas panašaus į šilumą, bet ta šiluma suorganizuoti sudėtingesnio proceso negali, nes tam reikalingos labai sudėtingos manipuliacijos kognityviniais ir valių pasauliais. O tai greičiausiai įmanoma tik kitai, aukštesnei valiai, kuria yra kiti žmonės. Vadinasi, panorėjus neįmanoma nieko susargdinti vėžiu, laimėti loterijoje milijoną ar padaryti stublinančią karjerą. Tai gali suorganizuoti tik planetos valdžia, pamačiusi norų sąrašę ir nusprendę, kad žmogus vertas dovanos. Daž-

nas žmogus net nesuvokia kaip valdomas ir kontroliuojamas šis pasaulis, ir kiek gyvenimo scenarijai bei trajektorijos surežisuotos matricos.

Mano manymu, meilė sumatoriuje ir meilė substrate nėra tas pats. Meile apvilkti žmones ir pasaulį galime tik savo galvoje. Kitas žmogus tai mato, jaučia ir atsako tuo pačiu. Tačiau kas vyksta pirmapradžiam kūne turi būti tyrinėjama hipostatinių simetronų lygmenyje, vertinant visas realias tikrovės sąveikas, esančias anapus suvokimo. Juk minties tikra hipostatinė energija gali būt labai mažo intensyvumo ir veikti tik kaip nedidelis radiatorius, kuris neturi jokios įvykių aplinkoje kontrolės galimybės. Ir šitaip šildydami intensyviu mentaliniu procesu per sielos substanciją, galbūt, nieko reikšmingo nepasiekiamo, o galvoje susikuriame iliuziją, sumatą užgoždami emociniu sumantu ir įrašydami tai į savo atmintį kaip veikiančią technologiją. Konkretų žmogų psichologiškai tai, akivaizdu, veikia, bet filognozija nėra vieta, kurioje kuriami metodai svaigintis iliuzijų pasauliuose. Filognozija siekia tikro žinojimo, o jį pasiekti galima tik ištyrus tikrovę.

Per visą hipostatinių kūnų spektrą sąveika akivaizdi, nes čia informacija, būsenos, procesai juda pirmyn ir atgal iš priekinio ir galinio spektro galo. Todėl mintys gali būti net susirgimų ir sutrikimų priežastis. Kaip tai vyksta – dar turi būti tiriama, nes norint tai pilnai suprasti, reikia išsiaiškinti visą žmogaus hipostatinę sandarą. Taip pat verta tirti ir kūno sąveiką su aplinka, ir ne tik fasadinio paveiksluko, bet tikro pirmapradžio kūno. Magai įsivaizduoja, kad jų hipostatinius kūnus galima paversti savotiškomis antenomis, kuriomis spinduliuojama į aplinką negatyvi energija, kuri gali sukelti vėžį, kitas ligas, nelaimes. Bet akivaizdu, kad turimos ir daug efektyvesnės priemonės už mago kūną, kurios yra įvairios švitinimo radarų technologijos, kuriomis vėžį sukelti švitinant žmogų per hipostatą galima šimtu procentų. Todėl iš dalies magija ir

ezoterika gali būti naudojama kaip nusikalstamų technologijų priedanga ir psyopas.

Norint suprasti šiuos principus, reikia žinoti kas yra statiško kontinuumo deformacija, užpildas, multipleksas, sumatorius, sumantas, sumatas, pirmapradis kūnas ir kaip visus šiuos dėmenis surišti į vieną sistemą. Tai turėtumėte sugebėti padaryti savo galvoje. Tiems, kas nesugeba, siūlau studijuoti „Filognozijos pradmenų“ 1 tomą ir mano tinklaraščio įrašus.

6. Satanizmas sąmonės struktūrose

Mano sątvaro teorijos pradiniai variantai matomi Kanto, Hėgelio ir Šliogerio filosofijose, kur bandoma apžvelgti visą jo spektrą nuo priekinės iki galinės dalies, taip pat užsimenant apie šių dalių galimą fundamentą anapusinėje realybėje. Šią idėją galima tyrinėti knygoje, bet geriausia tirti pačioje tikrovėje, t. y., save pačius. Aš daugiausiai rėmiausi savo autentiška patirtimi, o minėti filosofai buvo tik orientyrai ir virtualių diskusijų dalyviai. Pats naujausias variantas yra Šliogerio veikale „Niekis ir Esmas“, kuriame jis sątvarą vadina klepsidros struktūra. Tačiau joje Šliogeris mato tik dvimatę sistemą, kurioje „klepsidros kaklelyje“ susijungia Esmas ir Niekis. Savo sątvare nematau tokių struktūrų ir konstruoju keturnarę sąmonę pagal keturias pagrindines žmogaus funkcijas. Yra priekinė sąmonė – juslinis pasaulis (Esamas), galinė sąmonė – kognityvinis pasaulis (Niekis), centrinė sąmonė – keturnaris kūno homunkulas ir emocinė sąmonė – į kurią įeina emocijos, jausmai ir būsenos.

Šliogeris yra paviršininkas, todėl mūsų keliai išsiskiria ir šioje vietoje. „Paviršininkas“ reiškia, kad šią struktūrą jis laiko „tikrove“ ir „tiesa“, tuo tarpu aš laikau, kad čia mes matome tik sukonstruotą paveiksliuką, surenkamą informacijos suma-

vimo būdu, todėl čia matome tik iliuziją gautą iš nepilnos informacijos, o visa tikrovė ir tiesa yra anapus. Dėl šios priežasties ir laikau save gelmininku. Kadangi tikrovė yra anapus, sandarą turi turėti ne tik sątvaras (klepsidra) bet ir transcendencija, kuri vadinama žmogaus pirmąja pradžia kūnu, pagamintu iš pirmąjos substancijos. Kol kas, kol simetronai neatskleisti, geriausia šią vietą vaizduoti kaip substancijų galimą spektrinę juostą. Ši juosta sujungta ir su klepsidros struktūra, nes į skirtingas sątvaro vietas įtraukiamas skirtingas spektrinis sluoksnis, arba hipostrata. Priekinė sąmonė įtraukia materiją, fizinę substanciją, kurios visuma vadinama „fizinė brana“; galinė sąmonė įtraukia dvasią, gnostinę substanciją, kurios visuma vadinama „gnostinė brana“. Matome, kad mano supratimu nėra jokio „niekio“ arba galinėje dalyje jokio „niekingumo“ – hipostratoje turime vientisą substancijų spektrą.

Giliausia vieta yra kuriantysis pradas, kuris visų religinių, ezoterinių ir teologinių sistemų pagrindinis klausimas. Tai gilioji dalis, kuri reikalinga norint šį šabloną suformuoti į užbaigtą visumą, nes žmogus atsiranda/sukuriamas ir tikrovėje turi būti už tai atsakinga dalis. Ši sritis yra gelmininkų domėjimosi objektas, vadinasi taip pat ir filognozijos, tačiau į šią šablono vietą projektuojami gnostiniai implantai turi būti pagrįsti realiu tikrovės pažinimu, o ne fantazijomis, troškimais ir svajonėmis. To rimtai nėra padariusi nė viena religinė organizacija, ir per visą istoriją turimi nulinės arba pirmos versijos gnostiniai implantai iš tūkstančio galimų. Pirmųjų tikrovių hipostratų pažinimas yra pagrindinis uždavinys, tačiau jis labai sunkus, reikalaujantis didelio intelekto ir didelių investicijų. Iki to galima imtis lengvesnių užduočių ir patyrinėti sątvaro paviršių.

„Filognozijos pradžioje“ jau parodžiau, kad patogumo dėlei visą sątvaro spektrą nuo „Esma“ iki „Niekio“ galima skirstyti į sluoksnius, kuriuos vadinau stratomis. Tai loginės žmogaus

vidinio pasaulio dalys, turinčios gaubiančią struktūrą ir centrinę. Priekyje yra didžiausios būtinybės sritis, kurioje viešpatuoja materija ir determinizmas; gale yra laisvės sritis, kuri primeta tikrovei nebūtinąsias struktūras arba kitaip – sugeba kurti. Centre yra visas mūsų pasaulis, sukurtas ant planetos paviršiaus. Sluoksnius į sąrašą galima sutvarkyti taip:

- 1) 1 maginė strata
- 2) fizinė strata,
- 3) biologinė strata,
- 4) socialinė strata,
- 5) ekonominė strata,
- 6) politinė strata,
- 7) technikos strata,
- 8) kalbos strata,
- 9) psichinė strata,
- 10) laisvės strata,
- 11) 2 maginė strata.

Kad būtų patogiau, šios stratos yra klasifikuojamos į grupes, naudojant pirmas graikų abėcėlės raides, centre turint alfa zoną, kuri yra žmogaus asmuo, mąstymas, protas (įeina 10, 9 ir 8 sluoksnis). Su ja tiesiogiai susijęs beta taškas, kuris yra biologinis žmogaus kūnas, kuriuo surinkinėjamos trajektorijos ant planetos paviršiaus. Po to eina gama zona, kuri žymi gamtinį pasaulį, įkūnytą 2 ir 3 sluoksnyje. Kai beta taškas orientuotas

šia kryptimi, žmogus tiesiogiai sąveikauja su gamtiniu pasauliu, gyvena ir veikia kaip gamtinis žmogus. Delta zona yra visos tos socialinės sferos, kurios atsiranda pradėjus organizuoti vietines ir globalines bendruomenes (4, 5, 6 ir 7 sluoksnius). Čia taip pat priklauso ir religinės organizacijos, kurių schemoje atskirai neišskyriau, bet manau galima priskirti prie politinės sferos. Ir paskutinis satvaro sluoksnių segmentas yra epsilon strata, kuri yra magijos pasaulis, sukuriamas žmogaus vaizduotės. Akivaizdžiai matosi, kad ši strata gali būti projektuojama iš priekio ir iš galo ir formuoja savotišką antrąją gaubiančią struktūrą sątvare.

Jau buvo paaiškinta prieš tai, bet paaiškinsiu dar kartą, kad savo homunkulų pasaulyje sumatorius turi tris pagrindines struktūras: sumatą, sumantą ir tulpą. Sumatas yra susumuota išorinė juslinė arba kognityvinė informacija, kuri parodo „objekto“ kontūrą. Sumatas yra tai, kas sumuojama. Sumantas yra struktūros, prilipdomos prie sumato iš savo subjektyvaus, vidinio pasaulio, kuris sukuria požiūrį ir perspektyvą į atveriamą objektą. Tai emocijos, jausmai, vertinimai, supratimai, analizė ir pan. Tulpa yra religinė technika, kilusi iš budizmo tradicijos, kurią pasiskolinu į filognozijos sistemą, nes ši sątvaro sąvybė yra labai svarbi pilnam žmogaus psichologijos supratimui. Tulpa tai dirbtinis į priekinę sąmonę suprojektuotas sumatas, kuris formuojamas ne iš objektyvių signalų, bet paimamas iš vidinių smegenų resursų. Todėl tulpą galima laikyti įsivaizduojamu sumatu. Tulpa skiriasi nuo vaizduotės tuo, kad ji daugiau susijusi su priekine sąmone, tuo tarpu kai vaizduotė – su galine. Tai yra, tulpa projektuojama į išorinio pasaulio vaizdą ir mums atrodo kaip realiai egzistuojantis dalykas, nors jį sukuriame mes patys. Tulpos pavyzdžiai magijoje, religijoje, ezoterikoje yra dievai, demonai, angelai, deivės. Jaunimo kultūroje gali būti anime personažai, waifu (įsivaizduojama draugė).

Tulpas ir gnostinius implantus galima projektuoti į visas stratas, ir jie gali būti subjektyvūs ar daugiau moksliniai. Subjektyvios tulpos išfantazuojamos, sukuriamos, o formuojant objektyvias tulpas naudojami realūs objektyviai surinkti duomenys, kurie struktūrą daro realiai egzistuojančia. Į gama ir delta zonas šiais laikais įprasta projektuoti mokslines tulpas bei gnostinius implantus, tai yra, sumatus, kurie realiai tikrovėje neegzistuoja, bet yra sukuriami prote ir suprojektuojami semantiniu arba vaizdiniu formatu. Pavyzdžiui, paėmus ekonominę arba politinę stratą – visos teorijos, ideologijos tėra išgalvotų tulpų bei gnostinių implantų sistema, kuriuos mes savo priekinėje sąmonėje įdedame į pasaulį. Viso to nėra, bet mes savo sumatoriuje suvokiame tikrovę taip, tarsi visa tai egzistų, būtų realu ir tikra. Pavyzdžiui, tokia tulpa gali būti „kapitalistinė ekonomika“, kurios niekur nėra, bet galvoms suteikiama tokia forma ir ši forma valdo bendruomenių gyvenimą. Arba imkime tokią tulpą kaip „aukštuomenė“. Realiai visi vaikštome tame pačiame aukštyje ant planetos paviršiaus, bet kai kuriems beždžionžmogiams atrodo, kad jie vaikšto aukščiau už kitus. Tai yra tulpinis „aukštumų“ supratimas, kuris tėra įsivaizduojamas aukščio sumatas.

Tulpas galima projektuoti į realų substancialų objektą, o galima ir į nematomą substanciją, tokiu atveju kuriant psichinėje tuštumoje naują pasaulio objektą arba visą pasaulį nuo nulio. Mokslinės tulpos visos projektuojamos į matomą substanciją, kuri vadinama materija, todėl formuoja mišrias sistemas, kur sensorinis sumatas būna susimaišęs su tulpine sumato gelme, kuri neva jį turėtų paaiškinti, atskleisti kas yra anapus. Galima tulpas formuoti tuštumoje, kuri iš tikro yra tik nematoma, hipostratinė substancija. Su tulpomis galima užpildyti ir visą stratą – tada sukuriamas visas pasaulis nuo nulio. Tai naudojama magijoje, ezoterikoje, religijoje, kuriose paaiškinamos anapusinio pasaulio struktūros. Tai ypač ryšku epsilon stratoje, kurią pavadinau magijos strata. Žmogus savo galvoje nešio-

jantis tokią stratą, turi maginį mąstymo tipą ir visiems savo tikrovės reiškiniams pirmųjų judintojų ieško maginėje anapusbėje.

Vienas iš epsilon stratos variantų yra satanizmas, kuriuo mėgstama gąsdinti visuomenę, pasakojant įvairius baisius dalykus apie tokias sekas. Manau, kad protingesni žmonės turėtų reaguoti ne emocijomis, bet suprasti kas iš tikro vyksta, kaip veikia tokio tipo žmogaus sumatorius (sąmonė). Svarbiausia suprasti, kad tose tulpų sistemose, daug kas suvokiama tik simboliniame arba idėjiniame lygmenyje, tačiau neišmanantys ir tamsūs žmonės renkasi tiesioginio supratimo variantą. Čia yra daug kūrybos ir kūrybinio mąstymo, kuris turi būti suvokiamas aukštesniame lygmenyje, vadinasi nemažai dalykų turi būti interpretuojama tik perkeltine prasme. Vienas iš žiauresnių judėjimų yra vadinamoji „srovė 218“, kurios kai kuriuos dalykus pabandysiu paanalizuoti. Konkrečiai tai bus chaoso filosofija, paimta iš grimuaro „Liber Azerate“, kurioje išdėstyti pagrindiniai satanistinės magijos principai. Iš viso yra vienuolika grimuarų, bet viešai prieinamas tik pirmas, kiti prieinami sekos „Juodosios liepsnos ordinas“ nariams.

Remiantis mano tikrovės viso spektro šablonu, kuris žymimas kaip ant smaigalio stovintis trikampis, kurio pagrindas yra kuriantysis pradas, galima matyti, kad visos tokios organizacijos kuria kažkokį šio prado modelį, kurį vadinu gnostiniu implantu ir turi savo maginę kosmologiją. Chaoso filosofijos pagrindinė skirtis ir opozicija yra dvi transcendencijos „karalystės“ – Demiurgo kuriamas kosmosas ir Chaosas, esantis anapus kosmoso, iš kurio kyla visa realybė. Iš pradžių visą realybę valdė chaosas, tačiau jame įvyko anomalija, kuri iš savęs pagimdė kauzalinę tikrovę, priešpastatytą akauzalinei. Nuo šio momento tikrovės kontrolė perėjo kauzalinei Demiurgo kontroliuojamai sričiai, kuri tapo pavaldi šviesiesiems kosmoso dievams. Tačiau chaoso filosofijos pasekėjai tiki, kad

tai truks ne visada, ir kad kosmosas kartu su Demiurgu bus sunaikintas chaoso jėgų ir vėl viskas atsistatys į savo pradinę padėtį. Šios pakraipos gnostinių satanistų tikslas – padėti šiam procesui ir siekti tamsiojo eono atėjimo, kuriame vėl įsiviešpataus chaoso valdžia.

Ši istorija be abejojimo yra senovinio mito lygio gnostinis implantas, kuris kuria pasaulį transcendentinėje epsilon stratoje sątvare, kurio esmė paaiškinta dirbtinių sumatų projekcija į nematomą, tamsiąją materiją. Satanistui galvoje atrodo, kad iš tikro tokia tikrovės sąranga, nes yra apmokytas tokių mąstymo ir suvokimo formų, pasisėmęs informacijos iš gnostinių šaltinių užsiima alfa segmente kūrybiniu darbu. Šį gnostinį implantą galima laikyti nulinės versijos gnostiniu implantu su pirmos versijos elementais, nes jame yra teisingų, iš teisingo pirminio šablono paimtų įžvalgų, tačiau nėra jokio tiriamojo darbo, nerenkama ir neieškoma jokios realios objektyvios informacijos ir realiai turimas tik folklorinis psyopas, toks kokie būdavo naudojami senovės bendruomenėse. Šiais laikais mokslas turi tarp šimtosios ir šimtas penkiasdešimtosios versijos tikrovės žinių, o satanistas vis dar naudoja savo magijoje 2500 metų senumo filosofinę penkių stichijų substancijos sampratą, kuri šiais laikais toli atsilikusi laike. Pavyzdžiui, pentagrama aiškinama kaip simbolis, kurio kampai atstovauja penkias stichijas – viršuje žemė ir ugnis, šonuose – vanduo ir oras, apačioje dvasia.

Matome, kad keturios stichijos yra priekinės sąmonės substancijų teorija, klasifikuojant ją į pagrindinius paprastuose sumatuose matomus tipus, dvasia yra galinės sąmonės sritis, kuri siejama su satanistine juodosios chaoso liepsnos samprata. Šis sątvaro sąmonės pasaulis ir yra kosmosas, kuris yra netiesos ir iliuzijos vieta valdoma archontų, tikra tiesa yra anapus, chaoso gelmėje, kurios tikslas yra iliuzijos žlugimas. Nors satanistas naudoja šiuos sumatoriaus simbolius savo

magijoje vartų į hipostratines realybes atidarymui, tai yra antitikrovė, kuri turi būti sunaikinta – o ji bus sunaikinta tada, kai žmogus 1) išnyks ir susijungs su pirmaprade stichija arba mano variantas 2) kai sumatorius pradės sumuoti 100 proc. realybės ir iliuziniai keli fenomenologiniai procentai bus pakeisti visa transcendencija, inkarnuota į sąmonę.

Tai yra paaiškinimas filosofinėmis koncepcijomis, bet magijoje labiau mėgstami meniniai simboliai ir vaizdiniai. Todėl chaoso pagrindinis simbolis yra drakonas, kuris sudarytas iš pradžios ir pabaigos drakonų, uždarančių ciklą „viskas iš chaoso išėjo ir viskas į chaosą sugrįžta“ į ratą. Tai galioja ir atskiram žmogui ir visai tikrovei, gyvenimas iliuzijų kosmose užvaldytame demiurgo archontų nelaikomas gėrybe. Kiekvienas žmogus sujungtas su šia pirmaprade drakoniška stichija, ir tas chaoso pradas, kuris miega žmoguje, vadinamas juodąja liepsna. Satanisto meditacijų, praktikų ir ritualų tikslas yra atverti šią juodąją liepsną savyje, vadinamąją „juodąją aš“ ir pakeisti juo netikrą šio kosmoso iliuzijų užvaldytą Ego, kuris laiko pririštą žmogų prie kauzaliųjų formų tvarkos. Pasiėkus šį tikslą sakoma, kad sąmonėje atsivėrė „drakono akis“. To simbolis yra viena delnu uždengta akis matoma žiniasklaidoje, kuris reiškia „aš turiu atvertą drakono akį“. Reikia žiūrėti ir kuri akis uždengta, kuri atvira, nes nuo to priklauso kokio kelio satanizmas tai yra.

Yra toks klausimas, kodėl chaosas vaizduojamas žiaurus, kodėl žiaurūs jį įkūnijantys demonų pavidalai. Kodėl iš viso yra „satanizmas“, nors ši chaoso filosofija nėra krikščionybės erizija, bet atskira iš pačios tikrovės kylanti atšaka, kuri neturi ryšio su krikščioniška biblijine mitologija. Pirmiausia, siekiama krikščioniško kosmoso sunaikinimo, o naikinimas negali būti nežiaurus, todėl tokie ir simboliai – drakonas ryjantis kauzalinę tikrovę. Bet reikia suprasti, kad tai tik simbolis. Pavyzdžiui, krikščionys taip pat simboliškai apeigose geria Kristaus

kraują ir valgo Kristaus kūną, tačiau tai suprantama ne tiesiogiai, bet simboliškai. Satanistus irgi reikia suprasti simboliškai, bent jau intelektualius. Taip pat, Šėtonas ir satanizmas naudojami tik vienu tikslu – pažeminti krikščionių pasaulį, prieš kurio demiurgą vyksta karas pagal karo tarp eonų koncepciją, Šėtonas biblijinėje mitologijoje didžiausias dievo ir krikščionybės priešas, todėl jis tampa šio karo tarp eonų simboliu, bet ne daugiau, nes satanistai nepripažįsta biblijinės mitologijos, ir jų filosofija bei magija yra atskira iš pačios tikrovės kylanti atšaka. Taigi tai konkurencinė strategija, priešo pažeminimui ir pagąsdinimui, nes karas negali būti nežiaurus. Kaip tik iš to visas simbolių žiaurumas – vyksta karas tarp eonų, todėl naudojama karo atributika ir strategija.

Šioje srovėje (218) yra daug kitų nepatrauklių aspektų, ypač krikščioniško tepimo sąmonei, tačiau nematau, kad jie svarbūs, nes tokio tipo žaidimas yra per daug archaiškas. Jame yra logikos todėl, kad teisingai supranta pagrindinį šabloną, kurį naudoju savo filognozijoje kaip teorinį fundamentą. „Pagrinduose“ paaiškinau, kad sąmonės kokybės kriterijai yra ne tik tiesa, veiklos mastas, bet ir pozityvumas, pozityvus žmogaus ir tikrovės traktavimas. Tai reiškia, kad epsilon strata sątvare bus naudinga ir filognozijoje tam tikros aukštos civilizacijos moralės įtvirtinimui. Tai svarbu todėl, kad žinios, ypač aukštosios, kelia didelį pavojų, todėl reikalingi galingi saugikliai. Bet aišku ir tai, kad sumatoriaus 1 proc. „kosmosas“ ir iš jo kilusios teorijos iš tikro turi būti sunaikintos, nes tai iliuzijos, melo ir netiesos vieta. Tiesa paslėpta gelmėje, todėl tik atvėrę gelmę pašalinsime iš savo galvos iliuzijas. Tačiau taip pat jau buvo pasakyta, kad karas tarp šių eonų iš tikro vyks visą tūkstantį metų, todėl tai bus daugiau panašu į evoliuciją, o ne revoliuciją.

Man juodasis miegantis drakonas yra transcendencijos simbolis. Filognozijos tikslas yra šio drakono pažadinimas.

7. Bendroji sątvarologija

Sątvarologija apima daug sričių, kurios antrame tome tiesiogiai neatskleidžiamos, tačiau pagrindinės dalys akivaizdžios. Tokiame lygmenyje koks yra rodomas, užtenka suprasti pagrindinį sątvaro veikimo principą. Vienas jo aspektas buvo aprašytas pirmajame tome, kuriame buvo kalbama apie rodančiąją ir rodomąją substanciją, bendrosios gaublės principą, tačiau buvo mažai kalbama apie procesinę dalį ir bendrąjį psichovektorių. Šis klausimas turi būti atskleistas sątvarologijos įvade, kuris pateikiamas šioje dalyje.

Sątvaras turi substancinį ir procesinį aspektą, kuriame vyksta informacijos judėjimas. Pastarasis sukuria laiko tėkmės jausmą, kuris užfiksuotas prezentiniame centre. Tai vienintelis tikras pamatinis laikas, o visos kitos laiko konfigūracijos yra išvestinės, vadinamos „apdorotuoju laiku“. Apdorotasis praeities laikas yra informacijos užsifiksavimas kaupiamąjoje sąmonėje, o ateities laikas – projekcija iš turimų žinių ir resursų į priekį. Aprašinėjamas prezentinis srautas kuria suvokimo sumacinį plotą, kuriame vyksta informacijos atvėrimo ir jos užfiksavimo procesas, kuris turi tam tikrą išlaikymo trukmę, arba laikiną plotelį, kuriam praėjus, informacija nusėda kaupiamosiose struktūrose. Šiame „ekrano“ erdvės-laiko plote yra sumavimo proceso centras, kuris apgaubiamas dėmesiniu informacijos išryškinimu vidiniuose procesuose.

Ši sritis gerai neištyrinėta, tačiau galima spėti, kad dalis proceso yra priklausanti rodančiajai substancijai, dalis rodomajai. Manau, viena iš interpretacijų tokia, kad ekranas atveria, išskiria ir fiksuoja, o srautas tik pateikia duomenis, struktūrinius sumatus ir sumantus. Taip pat reikia neužmiršti, kad bendrojoje gaublėje susiformuoja tam tikra veiksmo arena, kurioje sumatai ir vektoriai susiejami į priešpriešines dalis, iš kurių pagrindinės yra priekinė ir galinė sąmonė. Tai reiškia, kad su-

mavimas ne vienakryptis, bet priešpriešinė struktūra, nes turime ne vieną, bet kelis srautus, kurie „suduriami“ viena į kitą.

Bendrosiose sumavimo struktūrose, susiformuoja įvairių krypčių ir konfigūracijų slajos ir daughtūriai, kuriuose apjungiamos artimosios ir tolimosios neuromorfinės dalys. Pamatinė ateinanti informacinė struktūra yra stratų pasaulis, kuris yra pozicinis pagrindinių sątvare vietų išsidėstymas. Šios stratos suduriamos tokiu principu, kaip sujungiamos pagrindinės sątvaro dalys ir jose kuriasi vektorinės ir nevektorinės slajos, kuriose sukuriama kognityvinės arba sensorinės ir kitos projekcijos. Šios projekcijos yra tas turinys, kuriuo užpildomos stratos, bendrojoje gaublėje formuojančios subjektyvumo ir objektyvumo šmėklines būsenas, sutelkiamas į pagrindinius aktyvumo psichovektorius.

Ši sutelktinė būsena kuria specifinę maginę sątvaro nuotaiką, kuri rodo kiek sąmonė sugeba įsikelti tiesos iš supančio pasaulio. Žinant šią nuotaikinę struktūrą, įmanoma užsiimti manipuliacija iliuzinėmis sątvaro būsenomis, kuriose tiesos procentas mažinamas arba didinamas. Jeigu šias būsenas padalintume į du procentinius sluoksnius, gautume tokius kraštutinius variantus: 100 proc. objektyvumo – 0 proc. subjektyvumo; 0 proc. objektyvumo – 100 proc. subjektyvumo. Tiek, kiek įmanoma užgrobti į žmogaus vidų patenkančią informaciją, galima šį vidinį maginį procesą valdyti, formuojant iliuzines ir neiliuzines sąmones. Pilna tiesa dažnai būna neįmanoma, tačiau orientacijai privalomas bendrasis šablonas arba karkasas tiesos, sudarančios būtinąsias sątvaro tvarkos pamatą.

Akivaizdu, kad būtinoji tvarka susijusi su gyvybės ir mirties procesų valdymu, apie kuriuos plačiau paaiškinta kuriančiosios gaublės dalyje. Gyvybės medis ir mirties medis yra pagrindiniai maginės stratos vaizdiniai, kurie sietini su tam tikra

pamatine sątvaro nuotaika, kuri įsiterpia į tarpfluoksnį tarp rodančiosios ir rodamosios substancijos ir sukuria visus sumatus grindžiantį pamatinį psichovektorių. Filognozijoje tai turi būti gyvybinio proceso išaukštinimas, o visi kiti procesai tik neišvengiama lemtis, kuriai galima priešintis, bet kurios neįmanoma įveikti arba pakeisti.

Nesunku suprasti, kaip sumatinėje dalyje formuojasi gyvybės ir mirties procesai, kurių pagrinde yra gimimo ir mirties įvykiai. Gimimas suvokiamas kaip įleidimas, priėmimas ir savo turimos vietos užleidimas naujai gyvybei. Taip pat kaip pagausėjimas, papildymas ir praturtinimas. Šis įvykis turi sukurti džiaugsmo nuotaiką tuo atveju, jeigu sątvaro pamatinė nuotaika, susijusi su epsilon strata, yra gyvybės magija. Tuo tarpu mirtis yra įvykis, kuris sątvare sukuria išnykimo būseną, po kurio, sumatui išėjus, jame susikuria tuštumos ir praradimo jausmas. Ši būsena būna tuo nemalonesnė, kuo brangesnis žmogus ir karūninėje dalyje sukelia liūdesio ir gedėjimo jausenas.

Įmanoma ir atvirkštinė konfigūracija, kai gimimas nekelia jokio džiaugsmo, o mirtis paverčiama pramoga ir nuotykiu. Tokia sątvaro orientacija yra orientacija į mirties medį ir mirties maginę nuotaiką, būdingą išsigimusiai ir degradavusiai sąmonei. Filognozijoje ši orientacija yra draudžiama ir pretendentai būti filognozais su tokia epsilon stratos subjektyviaja ir objektyviaja būsena – nepageidaujami. Jeigu mirties medis ir dalyvauja filognozinių struktūros kontekste, tai tik kaip gnostinė orientacija, kuri nustatytus griežtus procentus peržengia daugiausiai savo protu, kuriant gnostinius implantus ir modeliuojant. Jeigu pažeidžiama gyvybinė tikrovės struktūra, tai tik taip, kad nesukeltų katastrofos.

Sudėjus visą šį sudėtingą turinį matosi, kad prezentinis srautas ne toks paprastas, kuris tik atveria ir užfiksuoja, atveria ir

užfiksuoja. Jis yra sudėtinga dinaminė sistema, kuri gaunama kaip sudėtingas prezentinis multipleksas arba dauglypa, kuri pagal prezentinio centro dėsningumus yra kas momentą suformuojama komandinė sumavimo sistema, perduodama į pirmą pradžio kūno fasadinę judamąją dalį. Jeigu toks aprašymas atrodo per daug abstraktus, jį galima patyrinti stebint savo prezentinį srautą, ir išskiriant kokie išskleidžiami sumatų ir psichovektorių struktūriniai paviršiai.

Tokioje sątvarologijoje, kurioje aukštinama gyvybė, kurioje yra gyvybę įtvirtinanti pamatinė nuotaika ir kuriama ja pagrįsta santvarka bei žmogaus samprata belieka įvesti daugiakampio struktūrą, kuria pakeičiama piramidinė hierarchinė sistema, su dalimis sudarančiomis pamatą ir viršūninį elitą. Daugiakampio esmė ta, kad jis yra ne piramidinis, bet plokščias, o kontrolė yra daugiakampio centras, kurio funkcija kurti pusiausvyrų ir stabdžių sistemą, reikalingą sureguliuoti santykius tarp daugiakampio kampų. Jeigu šis centras sugebėtų įtvirtinti gyvybės medžio filosofiją ir įrodytų, kad orientacija į mirties medį – pragaištinga, atsirastų gyvybinių procesų atgimimo galimybė, atgaunant būtinąsios tvarkos, kuri yra gyvybinis procesas, tinkamą supratimą. Kiekvienas kampas turi teisę į išskirtinumą ir savo perspektyvą, tačiau griežtai draudžiama perženginėti procentines perskyras, saugančias gyvybinį procesą sutvirtinančius pamatus.

Ši sątvarologija yra tik pradžia, todėl vadinama nepilnąja sątvarologija. Pilnas supratimas turėtų apimti bent tris sątvarų sistemas, iš kurių sumacinis sątvaras tik vienas atvejis. Be to, turime kietosios struktūros sątvarą fasadinėje pirmą pradžio kūno dalyje, ir visatinį sątvarą, kuris tyrinėjamas atskleidžiant viso tikrovės spektro paslaptis. Visatinis sątvaras pamatinis, su jame esančia kuriančiąja gauble, o kietosios ir sumacinės struktūros sątvarai – yra tik šio šaltinio kūriniai. Tokiame vaizdinyje ir turi būti gyvybės ir mirties medžio simboliai,

kuriuose iliuzijos turi būti tik tiek, kiek reikia sukurt galingam įtvirtinančiam civilizaciją psichovektoriui, kuris turi turėti tiek išpūdžio, kiek reikia, kad bet koks silpnaproty negalėtų išmušti jo iš sumavimo pagrindinės psichoformos. Kas tam geriau pasitarnauja, iliuzija ar tiesa, turi spręsti patys filognozai priklausomai nuo situacijos.

8. Trečiojo kriterijaus problema

Be dviejų pagrindinių sąmonės kokybės kriterijų, kurie yra tiesos procentas ir veiklos masto išplėtimas, privalomas trečias kriterijus, uždedantis ant teorijos ideologinį sluoksnį, kuris nebūtinai objektyvus, tačiau reikalingas nubrėžti jos pritaikymo pagrindines formas. Šis sluoksnis privalomas todėl, kad vystant technologijas reikalingas apsauginis mechanizmas, apsaugantis nuo klaidingų visuomenės vystymosi kelių. Turi būti apsaugotas žmogus, žmonija, planeta ir visa gyvybė, nes technologinėmis priemonėmis sukelti padariniai kelia grėsmę jų egzistencijai, ypač technologijoms patekus į netinkamas rankas.

Šiame skyrelyje noriu parodyti, kaip šis klausimas turi būti sprendžiamas filognozijoje. Į tai jau buvo užsiminta santraukoje „Satanizmas sąmonės struktūrose“, kuri patalpinta pirmoje šio tomo dalyje. Čia buvo parodyta, kaip sątvare suformuojama maginė strata, suteikianti sumavimo sistemai iliuzinę būseną, iškreipiančią žmogaus elgesio trajektoriją. Maginė strata reiškia tik tiek, kad sątvaras turi susiformavusias ar suformuotas iliuzines suvokimo ir supratimo struktūras, kurių informacinis plotas minimalus ir pasaulėvaizdis reikalingas daugiau formavimui norima kryptimi, o ne tikrovės atskleidimui. Galima įvertinti koks kiekvieno žmogaus iliuzijos ir tikrovės procentų santykis sumaciniame paviršiuje, bet tik iš savo supratimų perspektyvos, kurie irgi ne visada yra teisingi.

Teisingiausias hierarchinis išdėliojimas, tačiau kiti vertinimo principai nepatikimi, bet ribotu naudojimu naudotini.

Kokia stratų sątvare sandara matosi akivaizdžiai – visas sumatorius, sudarytas iš pagrindinių keturių sąmonių kompleksų, turi vietas, kurias dalinu sluoksniais, vadinamais stratomis. Tai, kas yra anapus sumatoriaus, yra hipostratos. Šie sluoksniai pradinėje stadijoje yra tušti, nes sudaro tik universalų sątvaro pamatą, kuris neužpildomas jokia individualia informacija ir patirtimi. Tačiau į vidų patenkant informacijai ir jai užsifiksuojant tam skirtose vietose, ji projektuojama kaip gnostiniai implantai ir tulpos į sluoksnius, kurie tampa realizuotomis ir turiniu užpildytomis stratomis. Pažiūrėję į satvarą matome, kad yra vidinės ir išorinės dalys, kuriose informacija irkiuojasi pagal apibrėžtumą ir patikimumą. Kuo arčiau ribos, tuo informacija tolimesnė ir neapibrėžtesnė, reikalaujant tikėjimo ir pasitikėjimo. Šią ribą galima vadinti ekstremine riba. Šis nepasiekiamumas naudingas, nes ne taip lengva stratą užgrobti ir priversti tarnauti savo tikslams. Užgrobia tik tie, kas supranta kaip veikia maginės ir ideologinės stratos ir turi pilno jos kūrybinio suformavimo sugebėjimų.

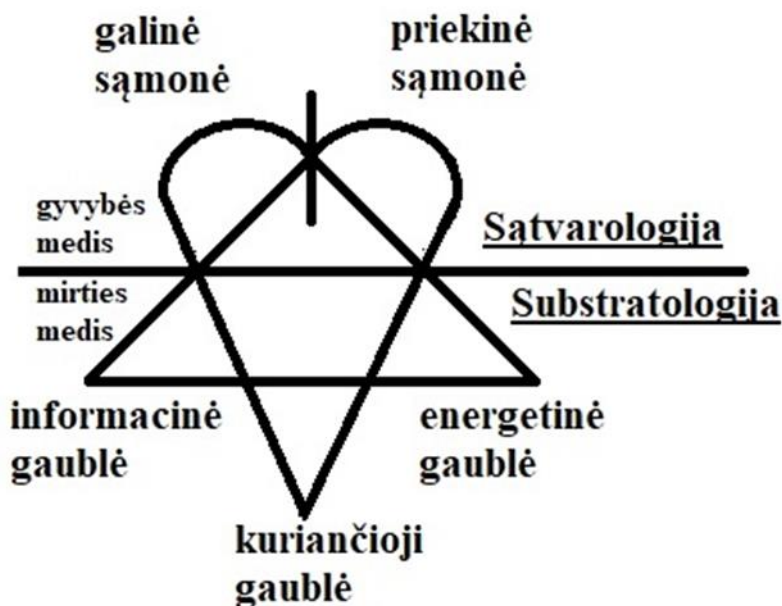
Kaip jau sakiau, maginė arba epsilon strata, bus naudinga ir filognozijoje, nes joje privaloma pagrįsti trečia kriterijų, atliekantį joje reguliacinę, apsauginę ir kontrolės funkciją. Kadangi siekiu maksimalaus atitikimo ir objektyvumo, o ne psichologinio apdorojimo, noriu kad epsilon stratoje būtų įstatytas toks principas, kuriame iliuzija būtų minimali ir turėtų maksimalią saistomąją galią. Iš mano užrašų matosi, kad didžiausia technologijų keliama grėsmė yra gyvybiniam procesui ir šis kriterijus turi parodyti pagrindinį principą, kuris įrodytų kad gyvybė turi būti saugoma ir globojama, remiantis jos situacija, atskleista filognozijoje, ypač per kuriančiąją gaublę, su kuria ji tiesiogiai susieta. Gyvybės klausimas atsiveria dvejose filognozijos šakose, sudarančiose sątvarologiją ir substratologiją.

Substratologija yra sudėtinga ir ne tokia patikima dėl menko informacinio ploto, o jeigu apsiribosime vien sątvaro šviesos arka, joje turime šiose ribose šimtą procentų informacinio ploto, kurį reikia tik suprasti. Epsilon strata yra sątvare kaip ideologinis ir maginis sluoksnis, kuris gali būti ne tik subjektyvus, nes į jį galima įvesti objektyvių detalių ir renkantis tokį principą, ši strata užpildoma patikimiausia konstrukcija.

Mano principas nėra sudėtingas, tačiau jis labai svarbus, o pilnai išplėtus – tobulas. Norint jį suprasti, reikia išsiaiškinti kas yra gyvybės medis, kaip jis siejasi su gyvybe ir gyvybėmis mūsų planetoje. Medis sudarytas iš šaknų, kamieno, šakų vainiko ir vaisių. Visos dalys, išskyrus vaisius, yra hipostratinis gyvybės pagrindas, kuris išeina iš kuriančiosios gaublės ir perėjęs į laisvės ir jėgų pasaulį, sukuria gyvą padarą. Tas padaras yra vaisius, o jų visuma ant šakų yra gyvūnų rūšis, sudaranti kolektyvinę gyvybės formą. Šio medžio hipostratinis ir sątvarologinis puoselėjimas yra gyvybinio proceso puoselėjimas, reikalingas tam, kad šis medis būtų gyvybingas ir nesudžiūtų. Pažeidus hipostratinę medžio dalį, jis pradeda džiūti, nyksta ir nustoja vesti vaisius. Taip pat pats vaisius gali būti nužudytas, nespėjęs atlikti savo pagrindinės misijos.

Gyvybės medis turi pilną gyvybės-mirties ciklą, kuris reiškia, kad hipostratiniai syvai sukuria vaisių ir šis vėl sugrįžta į hipostratinę realybę, paprasčiausiai nukritęs nuo šakos. Tai reiškia, kad šio medžio antipodas, mirties medis, atskira forma neegzistuojantis, tačiau jį galima sukurti dirbtinai, savo sątvaro ideologiniame sluoksnyje ir paversti jo magine strata. Mirties medis sątvare reiškia, kad šis sątvaras, puoselėja ne gyvybę, bet steigia mirties zoną, kurioje gyvybė aukojama, iškreipiant ją iš natūralios trajektorijos, sukuriant jai šioje tikrovėje pragaro ciklą. Visas sątvaras kaip būtis yra gyvybės medis savo natūralia forma, o mirties medis yra sątvaro maginė struktūra, kuri įdeda į jį iliuziją iš artimųjų sumavimo

Filognozija

1 pav.

struktūrų, ir steigia save kaip naikinimo mašiną. Tam, kad filognozijoje taip neatsitiktų, ši epsilon strata turi būti tinkamai sutvarkyta, ir šie du medžiai, gyvybės ir mirties, pastatyti šalia vienos kito ir susieti tinkamu susiejimu tam, kad būtų griežtas reguliavimas ir kontrolė toje srityje, kur gyvybę privaloma naikinti. Kodėl tai yra neišvengiama, supranta kiekvienas siekiantis pažinti tikrovę, kuri turi būti atveriamą tokiu būdu, kuris prieštarauja įprastiniam gyvybės struktūriniam procesui. Tai reiškia, kad gyvybės medis yra sątvorologijos principas, filognozinio pažinimo prasme, o mirties medis – substratologijos.

Vien tokio principo neužtenka pažinimo proceso reguliavimui, reikia įvesti daugiau vertinimo kriterijų, o tokiu kriterijumi geriausia laikyti atidengimo procentą. Akivaizdu, kad gyvybės medyje atidengti leidžiama tik sumavimo paviršių, sumatą, nepažeidžiant gyvybinio apvalkalo. Toks atidengimas yra vien tik sątvarologinė paviršių analizė, kuri skaičiuojama nuo 0 iki 100 proc. Yra technologijų, atidengiančių ir vidinę sandarą, tačiau jos yra ribinė substratologija, kurios nepavojingumas yra neatsakytas klausimas, nes nežinomas visas žmogaus spektras ir neįvertinama hipostratinėms struktūroms daroma žala. Mirties medyje yra tie patys procentai, nuo 0 iki 100, kurie atveria objektą jį žalodami, iki pilno nužudymo arba sunaikinimo, pasiekus 100 proc.

Šiuos medžius tokiu principu galima naudoti pažinime, darbuose ir pramogose, susijusiose su gyvybiniais procesais, kurie tiriami arba išnaudojami. Blieka apibendrinant sukurti pagrindinį trečio kriterijaus principą, kuris yra epsilon stratos užpildymas dviem medžiais, kurie simbolizuoja gyvybės ir mirties procesus. Filognozijoje gyvybės medis turi turėti legalų 100 proc. principą, o apribojimai įvairiose srityse – tik susitarimo ir pasirinkimo klausimas. Tačiau 100 proc. peržengimas į mirties proceso 100 proc. labai griežtai kontroliuojamas. Šis procesas taip pat gali būti tiriamas, tačiau tiriamas tik nuo minimalių pažeidimo priemonių, 0-30 proc. ribose. Mano asmenine nuomone 100 proc. iš viso turėtų būti draudžiamas, nors nežinau ar tai įmanoma. Norėčiau, kad filognozais save laikantys tyrėjai paisytų tokių reikalavimų, nes be tokio kriterijaus pažinimas gali turėti neprognozuojamas neigiamas pasekmes.

Kaip šie medžiai sąveikauja, ir kas atsitinka, kai mirties medis pradeda dominuoti atsakysiu labai trumpai, tačiau skaitytojai turi pamąstyti ir patys, įtraukdami platesnį, savo kontekstą. Be gyvybės medžio gyvybė šioje planetoje egzistuoti negali,

tačiau įsigalėjus mirties garbinimo kultūrai, jis tiek išsenka, kad vos gali išgyventi ir palaikyti gyvybinį procesą. Įsivaizduokite tokią situaciją, kai gyvybės medyje vaisiais užpildytos tik apatinės šakos, o visi kiti vaisiai persoka į mirties medį, ir apakinti savo maginių mirties stratų, vietoj to, kad gyvybinį procesą stiprintų, jį naikina. Kai gyvybės procese nelieka vaisių, mirties medyje esantys paklydėliai išmirštą ir gyvybę sugrįžta į tą vietą, iš kurios išėjo laukti kitų galimybių.

Dėl šios priežasties ir yra svarbu suprasti, kodėl hipostratų atidarinėjimas toks pavojingas – todėl, kad jis pavojingas gyvybiniam procesams ir hipostratų pusiausvyroms. Tai reiškia, kad mano ieškotas trečias kriterijus pagrįstas paprasčiausiu savisaugos instinktu, kuris paremtas teisingu supratimu, kas yra gyvybinis procesas, ir kodėl jis filognozijoje turi būti tyrinėjamas labai atsargiai. Tą atsargumą labai lengva suformuluoti sątvarologijoje, o visi substratologai ir hipostratų tyrinėtojai yra durkliniai.

9. Eksperimentas su žodynėliu

a) Sąmonės kokybė

Pažinimo ir mokslo galimybės užkoduotos visuomenėje įdiegtose paradigmos, kurios priklauso nuo žmogaus sąmonės ir kalbos struktūrų. Kaip sąmonės dėžutės daro įtaką technologijų pažangai atsakymas yra tekste „Archontas“. Ten pat yra ir schema, kuri paaiškina interpretacijų evoliuciją nuo tam tikros psichoformos iki užbaigtos technologijos. Psichoformos – tai sąmonės dėžutės, realybės paradigmos, nuo kurių priklauso kokie įmanomi keliai manipuluoti realybe. Jeigu vaizdas sąmonėje tikslus, gali atlikti tiksliai manipuliacijas, o jeigu vaizdiniai visiškai atitrūkę, tai negali matyti įvaldymo galimybių. Ši savybė vadinama sąmonės ir veiksmo kokybe. Kokybė gali

būti žema ir aukšta, o tai priklauso nuo veiklos mastų ir efektyvumo.

Įsivaizduokime tokią situaciją: yra upė ir aklas žmogus. Jo tikslas persikelti per upę. Tai galima padaryti pereinant per tiltą arba plaukiant valtimi. Tačiau kol jis šių priemonių nesusuras – o tai sunku, nes jis aklas – tol kito kranto nepasieks. Ta pati problema kyla ir mokslininkams. Koks yra metodas sudaryti tikslų aplinkos žemėlapi, nenaudojant akių? Aklas neturi akių, bet gali liesti. Mokslininkai tą ir daro – jie kvantinės realybės nemato, bet įvairiais instrumentais bando ją apčiuopti, tada, kaip aklieji, protu ir vaizduote nustatinėja formas. Nematant pačios tikrovės, jos pobūdis nulemiamas sąmonės dėžutės, kuri gali būti paranki galimybių atradimui ir neparanki.

Darbą užbaigus – galima keliauti per upę, siekti savo tikslų, duota tikrovė manipuliaciškai būna įvaldyta. Pradinių verčių nelaikau svarbiomis jeigu jos neefektyvios, „neleidžia persikelti per upę“. Religija ir senovės filosofija turi daug neefektyvių koncepcijų, kurios atsirado akiai bandant apčiuopti realybę. Tai nubraižyti žemėlapiai, kurie deja neatitinka realių kontinentų, todėl navigacijai per tikrovę netinkami.

Neužsiimu senovės klystkelių tyrinėjimu, nors įvairios „sąmonės dėžutės“ bei klaidų ir atitikimų pasekmės – įdomus klausimas. Iš to galima pasimokyti ką reikia daryti, ko nereikia. Taip pat galima sukurti kriterijus paradigmos efektyvumo vertinimui.

Todėl ir bandau išskirti sąmonių ir minčių surinkimo tipologijas. Sąmonių tipologija priklauso nuo žmogaus psichinės sandaros ir yra biologinis reiškiny. Jis keičiasi tik tuo atveju, jeigu keičiasi biologija. Minčių surinkimas vyksta pagal pasaulį ir kalbą, jis iš esmės lingvoforma. Yra kažkokios prote užkietėjusios frazės, kurios funkcionuoja kaip pravaikščioti

keliai. Tais keliais žmogus įpratintas vaikščioti, todėl susiformuoja apsaugos ir barjerai, kurie trukdo iškrypti iš numatyto kelio. Tai apsaugo nuo klaidų, bet taip pat skatina stagnaciją, stabdo naujus atradimus.

Žinduolio sąmonės tipologijos pagrindinis akcentas tas, kad ji yra trivietė – turi priekinę dalį, centrinę dalį ir galinę. Išplėtimuose dar prisideda lankai, kurie yra ekstrasensorikos sistemų vieta. Mąstymas dažniausiai prisirišęs prie priekinės dalies ir ją aptarnauja. Žmogus išdresiruotas bijoti savo realybės. O kalboje atsispindi pagrindiniai dėmenys, kuriais sąmonė manipuliuoja ir bando iš jų kurti valdymo technologiją. Siekiama psichikos valdymo priemonių per religiją, filosofiją ir ideologiją, taip pat gamtos valdymo priemonių. Kiekvienas nori kažką valdyti. Kitoks žinojimo siekimo tikslas žmogui nelabai suvokiamas.

Tai, ką aš kuriu irgi yra „sąmonės dėžutė“, tačiau taip būna visada. Esmė tame ar nauja dėžutė tuo momentu užkoduoja lygio pakilimą, žingsnį į priekį. Lygi įvaldžius, jis savo darbą padaro ir turi užleisti vietą kitam. Mano tikslas mokslą išplėsti vien iš priekinės sąmonės dalies į galinę, kad pilnai apimtų dvivietę realybę. Mano metodą iliustruoja paveikslukas. Juddini pirminę realybę (auftatas), pėdsakai susiformuoja priekinėje ir galinėje dalyje, tada iš savo mąstymo horizontų surenki interpretuojančias sąvokas. Man tai yra jau minėtas kontinuumų metodas.

Parodyti sąmonės kokybių ir veiksmo kokybių lygiai. Sąmonės kokybės: a) jausminis visumos patyrimas, b) kalbinis-sąvokinis pažinimas, c) matematinis suvokimas. Veiksmo kokybės: a) maginis-ritualinis veiksmas, b) eksperimentinis-mokslinis veiksmas. Savo tyrimą realizuoju sąvokiniame ir matematiname lygyje, o veiksmas – žinių apie kitų atliktus eksperimentus apibendrinimas. Arba lieka paprasta kalbinė

filosofija. Žinojimo pobūdis priklauso nuo to, kaip sujungiamos priekinė ir galinė dalis senso-kognityvinėje sintezėje.

b) Pasaulio modelis

Sąmonės dėžutės „visko ribos“ yra teoriškai gana paprastas klausimas. Technologinė pasaulio interpretacija suvokime atsiranda taip: pradžioje fiksato sątvaras sukuria kopiją, tada kopija tikslinama per įdeigimą, kurio metu iš išorės perkeliama į vidų, galiausiai iš įdeigto loksato sukuriamas ertas (technologija). Ertas yra riba. Tiksliai, holoplastinė kopija yra priartėjimas prie erto, nes visas vaizdas rodo ir visas pertvarkymo galimybes. Taigi pradžia yra sątvaras, o pabaiga ertas, kuris užsklendžia „nuotyką“. Nieko daugiau negali būti. Tarp jų kažkur yra kalba kaip pagrindinis katalizatorius.

Kaip matome šiek tiek pažaidžiau naujoviško patirties įžodinio žaidimą ir pabandžiau sukurti išorinės krypties struktūrų analizę. Savistabai įdomi kalba, o aš pažiūrėjau į išorinį fiksata, vadinamą pasauliu. Pats bendriausias pavadinimas, kuris įvardija pagrindinę vyksmo areną yra sątvaras, kurio artimiausias sluoksnis vadinamas slaja, kur surenkami pagrindiniai suvokimo dėmenys, sudarantys vaizdą. Tai erdvė, laikas ir daiktas.

Natūralu, kad po vaizdo yra povaizdis, kuris formuoja panašią sistemą tik žemesnėje pakopoje. Erdvės poerdvis yra priešokos taškų klainis, kuris yra po vaizdu esančių aktyvumo sistemų tinklas. Laikas yra eigma, kuri turi tenkmę ir šuorus, kadangi judėjimas gali būti tolygus ir ramus, o gali būti šuoliškas. Šie dalykai taip pat įkomponuoti į eigmos priešokos taškų klainį. Klainiuose formuojasi rinklės, kurios užgroždamos slają, sukuria grožmenį, išorinį daiktišką ar juslinį objektą. Pavyzdžiui, garsai irgi gali būti vadinami grožmenimis.

Slaja sątvare turi priekinę dalį, kuri vadinama skoma ir galinę dalį, kuri yra atgrindas. Skoma yra dėmesio surinkimo taškas,

kuris išskiria grožmenį. Atgrindas – tai visas periferijoje esantis fonas. Judumas pasireiškia dviem būdais: rinklės ir grožmens dreifu ir sątvaro slingavimu, kurio metu formuojasi vaizdo pertalkos, dreifuoja priešokos taškuose birkštys. Birkštis yra suaktyvinimo būseną ir forma, kuri nelietuviškai vadinama veiksmo potencialais arba impulsais. Skoma visada yra sirtas grožmuo, o atgrindas – linais. Sirtas reiškia stiprus, o linais – silpnas. Slinguojant sirti ir linais grožmenys, slenkant skomai, pereina vienas į kitą.

Tai pirmas povaizdžio lygis, kuris pasiekia tik birkštis, kurių voros kirimuojamos į rinklę, tada rinklės užgrožia grožmens slają. Šitai prasimato pasaulio sątvaras, visa žmogų supanti realybė. Tuomet jis įdeigiamas į laksatą, kuris transformuojasi per vidines manipuliacijas į ertą. Išspaudus iš ertų maksimalų našumą, pasiekama riba. Ertų našumą, aišku, riboja tikrovės savybės.

Pavyzdžiui, išaiškinus visą sątvaro mechanizmą, bus galima sukurti dirbtinį sątvarą, kuris bus sąmoningas ertas – bus pasiektas visas žmogaus spektras.

c) Kas yra mintis

Prieš tai aprašiau, koks yra fiksoto povaizdžio pirmas principas. Dabar analogiškai aprašysiu laksato pomintį. Jau rašiau kad pomintis skirstomas į kamieninę ir šakinę dalį. Tai gali būti ne visai tikslus apibūdinimas, nes šakos skiriasi tik braižmu ir kanalu. Tai yra, pati ši struktūra tuščia.

Prasminės arba vaizdinės rinklės paduodamos į įlaidę ir čia suformuoja struokas, kurios turi savo braižmo struktūrą. Braižmas, tai ta semantinė forma, kuri suteikia minčiai jos formą – ji gali būti kalbinė, gali būti vaizdinė ir pan. Šio proceso eiga ir tentyvas panašūs į tuos kurie vyksta pasaulio sątvaroje, todėl čia nekartosis. Tik minčių pasauliui daugiau būdingos šuorinės voros, dėl ko mintys sustruokiamos ypais. Tai gali būti

būdinga ne visiems, nes kitų žmonių mintys srūva kaip nestojamas srautas, tačiau vis tiek dažnai matosi punktyrinis minčių principas, ypač jeigu braižmas lingvoforminis.

Mano įsitikinimu didžiosios daugumos sąstruokų braižmenys yra kopijos, tai yra jos įtrauktos iš pasaulio į atminį ir paprasčiausiai mėgdžiojamos. Tačiau negalima sakyti, kad visos mintys tėra pasaulio kopijavimas. Manau, kad 70 proc. sąstruokų braižmenys yra kopijos, o 30 proc. braižmenų originalūs. Akivaizdu, kad vien originalais mąstyti neįmanoma ir turi būti kopijų bazė. Tačiau jeigu žmogus turi talentą kurioje nors srityje gali judėti apie 30 proc. ribose originalių sąstruokų. Tokios mintys vadinamos idėjomis.

Tačiau net idėjoje kažkokia dalis yra kopijos nuo ko nors matyto, girdėto arba patirto. Visas grubus ir subtilus sątvaras yra originalių sąstruokų šaltinis. Nemanau, kad mintis gali atsirasti iš nieko. Sėkmė lydi tuos, kas sugeba pasaulyje pastebėti nuryškintus, išblukusius braižmenis, įsidėti juos ir sustruokti į mintį.

Apie kaupiamąją sąmonę galiu pakartoti tą patį, ką jau esu kartojęs pagal savo gana seną schemą. Turima priekinė ir galinė sąmonės dalis, ir informacijos kaupimas vyksta vykdant pirmą kognityvinį šuolį iš sensoriumo į kognityviumą. Vykstant šiam šuoliui kaupiama patirtis, struktūros, abstraktai, kurie atlieka minties braižmenų vaidmenį.

Antras kognityvinis šuolis yra grąžinimas iš galinės sąmonės dalies (kaupiamosios) į priekinę to, kas sukaupta – tai vadinama supratimu. Tai įgauna žinojimo formą, kuris leidžia pasakyti kas kas nors yra, ką tai daro, ko galima tikėti ir kaip reikia reaguoti. Šio šuolio metu įvyksta senso-kognityvinė sintezė, kurios metu galinė sąmonės dalis sujungiama su priekine. Pradiniame variante mintys tik aptarnauja pasaulį.

Pažinimo siekiantis žmogus nesitenkina išvaikščiotais keliais, kuriuos siūlo bendri pažinimo įrankiai (kaip kalba) ir siekia įžiūrėti užtamsintus kontūrus ir braižmenis. Taip vyksta naujoviško šablono kūrimas. Jo sėkmė priklauso tik nuo to, kaip sugebama įtikinti kitus žmones jo didesniu efektyvumu. Kaupimo svarba akivaizdi, ši funkcija yra pagrindinė proto atrama, be kurios nebūtų įmanomas joks pažinimas.

II. Kuriančiosios gaublės kryptis

10. Liūtų skerdykla

Situaciją mūsų planetoje gerai apibūdina liūtų, veganų ir maisto trilema. Norėdamas išgyventi, liūtas turi ėsti mėsą, vadinasi žudyti kitus gyvūnus. Veganai gyvūnų žudymą dėl maisto laiko amoraliu, todėl atsisako mėsos ir liūtus vaizduoja monstrais. Maistas yra tragiško likimo aukos, kurios suvartojamos tam, kad pratęstų kažkieno gyvybę. Liūtai gal ir norėtų, jeigu galėtų, tapti moraliais, tačiau išgyvenimui jiems reikia mėsos, todėl moralė yra mirtis liūtams. Veganai kovoja prieš liūtus ir bando gelbėti iš skerdyklų aukas, liūtai maitinasi ir siekia patraukti į šoną veganus. Problema tokia: visų išgelbėti neįmanoma, kas turi teisę gyventi, o kas turi mirti?

Moraliu išlikti neįmanoma nė vienu atveju, nes, jeigu renkamės veganų kelią – nužudome liūtus, atimdami iš jų maistą. Jeigu leidžiame liūtams maitintis, turime žudyti maistinius gyvūnus. Šioje situacijoje galima bandyti liūtus veganizuoti, tačiau tai būtų liūto prigimties prievartavimas, nes liūto veganzavimas ir pavertimas žolėdžiu būtų įmanomas tik su genetinėmis manipuliacijomis ir liūto išsigimimu. Žmogaus prigimtis yra lankstesnė ir gali maitintis vien augalais, tačiau, net turėdamas tokią galimybę, yra mėsėdis ir aukoja maistinius gyvūnus maisto pramonėje.

Šią situaciją galima mąstyti ir platesnėje perspektyvoje, siejant trilemą ne tik su maitinimusi, nes ši situacija atspindi tris pagrindinius įmanomus vaidmenis gyvenime. Galima būti moraliu veganu, amoraliu liūtu, pasiimančiu gyvenime viską ko nori bet kokiomis priemonėmis, ir galima būti auka. Liūtai mėgaujasi gyvenimu ir savivaliauja planetoje; veganai yra kovotojai ir gelbėtojai; ir yra sutraiškyti likimai, nukentėję nuo monstrų siautėjimo. Kiekvienas gyvenime susiduria su klausimu kokį vaidmenį pasirinkti ir kaip netapti auka ir maistu

kitiems. Matome, kad veganų ir liūtų vaidmenys beveik lygia-verčiai, o maistu nenorėtų būti niekas, nes tai yra iššvaistytas, nepavykęs gyvenimas. Iš maisto perspektyvos – veganai sąjungininkai, o liūtai – didžiausi priešai.

Kas esi priklausau nuo prigimties – kai kam lemta būti tik maistu ir tokią savo prigimtį perlipti būna labai sunku. Kiti maistu tampa tik dėl nelaimingo atsitiktinumo, susiklosčius aplinkybėms. Išvystytose civilizacijose tokia padėtis paverčiama į pramonę, kur maistas auginamas ir ruošiamas fabrikuose ir apdorojimo įmonėse konvejeriniu režimu. Kai kurios rūšys, socialiniai sluoksniai, grupės paverčiami amžinomis aukomis, amžinu maistu, kuriems išsivaduoti be išorinės pagalbos – neįmanoma. Juos išlaisvinti gali tik veganų revoliucija

Taip planetoje pagal šią schemą susiklostė ir santvarka. Valdžia – liūtai, amoralūs monstrai, žudantys iš reikalo ir dėl pramogos; šioji tokia opozicija – veganai, kurie bando pažaboti liūtų siautėjimą, bet yra per silpni, kad juos įveiktų; ir aukos, maistas, išnaudojamas resursas. Už šios sistemos atsistoti labai sunku, beveik neįmanoma, nes planeta yra kalėjimas, iš kurio kol kas neturime išėjimo. Jeigu esi veganas – kiekviename žingsnyje susiduri su aukomis, kurias norisi gelbėti, kurioms norisi padėti pakeičiant santvarką; taip pat, žaidimą pastoviai diktuoja liūtai, užsiimančios savo pramogomis. Nepalieka ramybės klausimas – ką daryti su liūtais, nusipelnę mirties, ar ne; kaip ištaisyti tokią situaciją. Liūtai žudo, vadinasi jų pačių gyvybė tampa nieko verta, neverta pagarbos.

Planetą galėtų valdyti ne tik liūtai, bet ir veganai, tai yra, žmonės, turintys moralės jausmą. Liūtai būtų palaidoti, bet tie, kas visą amžinybę kentėjo liūtų sukurtą pragarą – būtų išlaisvinti. Veganų revoliucija įmanoma tik labai žiauriomis priemonėmis, nes kovoti reikėtų prieš žiaurų priešą, tačiau rezultatas – teigiamas. Gražiomis priemonėmis problemos iš-

spręsti neįmanoma, nes per visą istoriją liūtai pasižymėjo išūlumu ir naglumu, laikydami save žvėrių karaliais, kūrinių viršūne, kuriems priklauso visa ši planeta.

Šių vadinamųjų liūtų tvarka pasižymi hierarchiniu principu, nes jie visur kuria piramides, uždarančias, suspaudžiančias, ribojančias sistemas. Jų veiksmas – uždarymas į gardą, pakilimas po iliuziniu paveiksliuku, melo galvoje diegimas, kuris reikalingas laikyti resursą sutvarkytą ir paruoštą vartojimui. Tam priešinasi ir maistas, ir veganai, kurie turėtų būti eksplozyvi jėga, sprogdinanti šią sistemą, griauanti piramides, nupučianti visas begalybės beždžionės. Visa tai pirmiausiai pašalinama iš savo galvos, o paskui tikrovėje aplinkui.

Mūsų šachmatų partijos situacija tokia: jėga pradeda – laisvė laimi. Jėgos didžiausias pranašumas tas, kad ji tapusi globaline sistema planetoje, kuri uždarė visus žmones į kalėjimą. Todėl ėjimų žaidimas įmanomas tik tokioje situacijoje. Globalinė sistema reiškia, kad jiems atrodo, jog jie sėkmingai uždarė visus išorinius ir vidinius kelius, ir visiems įmanomiems smūgiams yra paruoštas pakankamas atsakymas. Taip gali atrodyti, bet taip visada atrodo tik savo turimo horizonto rėmuose, kuris visas bus įmanomas tik po milijonų metų. Jiems atrodo, kad laisvės palieka tik savo pramogai, kad būtų įdomesnis žaidimas, kuriam tikisi suteikti savo formą, gaudami savotišką pramoginę medžioklę. Medžioklė mums patinka... Ypač silpni ir apgailėtini ėjimai, kurie esą ir tikri, ir netikri.

Gyvybės projektas šioje planetoje su dideliu defektu; kūrėja sukūrė žemėje per daug blogio, kurį mes turime ištaisyti. Todėl dabar programa kompiuteryje veikia Debug režimu, taisant visą gyvybės kodą. Pagrindinė anomalija yra aprašyta trilema, kuri iš pradžių buvusi pusiausvyra, perėjo į defektinę būseną technologijų dėka, todėl turi būti pašalinta, pašalinant pagrindinę klaidos priežastį.

Laisvės kelias turi tris stadijas, kurias kiekvienas žmogus, einantis kairės rankos keliu turi atrasti savyje. Pirmą stadiją yra reaktyvioji, kurioje reaguojama emocijomis, piktinamasi, rodomas nepasitenkinimas; antra stadija – racionalioji, kai surandamas idėjinis lygmuo, analizuojama, naudojamas protas; ir paskutinė, trečioji stadija yra begalybės stadija, kuri yra begalinės laisvės savyje atradimas, kurios pagrindas dviveidiškumas, kai vienas veidas mato ribotą vietinę situaciją, šį pasaulį su jo iškreipta tvarka, verta sugriovimo, o kitas remiasi į begalinį šios tikrovės fundamentą, iš kurio semiamasi jėgų. Vienas veidas žiūri į vieną pusę, kitas – į kitą. Deja šis, procesas – kūrimo ir griovimo yra begalinis; jo neįmanoma ištaisyti nei į gryną kūrimą, nei į gryną naikinimą. Turi būti pusiausvyra, darbo užbaigti visiems laikams neįmanoma.

Žinoma, problema nėra tokia paprasta, nes atsakydami žiaurumu į žiaurumą einame labai pavojingu keliu. Nepaisant ko, toks kelias vis tiek geresnis negu priešingas.

Mūsų kelias turi būti protas. Žinoma, ne tas, kuris kuria mirties fabrikus. Kaip protas turi atrodyti savo pradinėse užuomazgose paaiškinau savo „Filognozijos pradmenų“ 1 tome. Šį protą, ypač jo efektyviąją dalį, norėtų iš manęs pavogti – tačiau bus imtasi visų atsargumo priemonių, kad taip neatsitiktų. Dėl šios priežasties, viešinsiu daugiausiai septynis „Filognozijos pradmenų“ tomus, nors jų yra virš šimto. Prie kitų tomų dirba mano komanda, kuri niekam nepasiekiamą, ir kuri užbaigs mano darbą po manęs. Prie šio projekto dirbtu ekstremaliomis sąlygomis visą savo gyvenimą, ir mano darbas po truputį eina į pabaigą. Daugumai atrodys, kad pabaiga yra šie septyni „Filognozijos“ tomai, tačiau tikras mano darbas daug didesnis. Vietoj gyvenimo trileminėje beprotybėje yra galimybė turėti pertekliaus civilizaciją, tačiau išsigimėliams jų pasaulis taip patinka, kad jie nesiruošia jo atiduoti gražiuoju. Neatiduosime ir mes. Per didelė rizika.

11. Kuriančiosios gaublės substratologija

Filognozijos visuma apima tris vietas, kuriose vystoma viso žmogaus spektro teorija, sudarančias tris galimus substratologijos variantus. Pakankamai aukštai išvystytos dvi viršutinės substratologijos, apimančios fizinę ir gnostinę braną, o apatinė fundamentalioji substratologija – tik užuomazginėse stadijose. Tai yra energetinės gaublės substratologija, kurianti intervencines technologijas į priekinės sąmonės materijos struktūrą. Informacinės gaublės substratologija užsiima sąmonės valdymo priemonių kūrimu ir tobulinimu, leidžiančių manipuluoti vidinio pasaulio fenomenologija, pozityviu arba negatyviu tikslu. Tuo tarpu kuriančioje gaublėje ieškoma priemonių gyvybės substrato kontrolei. Iš dalies tai daroma molekulinėje genetikoje, tačiau tai tik nedidelė dalis to, ką įmanoma atskleisti, nes ji paremta gnostiniu implantu į priekinę sąmonę, kuris gana žemo lygio ir nepilnas iš visumos perspektyvos.

Imant visumą, šimtas procentų bus tada, kai bus pilnai atskleista kiekvieno kampo substratologija, tačiau šiuo metu iki to – labai toli. Energetinės gaublės turime ne daugiau dešimties procentų, kurių viršūnė yra Mendelevo atomų lentelė. Informacinės ir kuriančiosios gaublės turime nulį procentų, todėl šios sritys yra šiuo metu uždarytos. Šis uždarymas nepilnas, nes durys šiek tiek pravertos per priekinės sąmonės substancijos teoriją į abi kitas kryptis – smegenų neuroninis substratas vieta psichinėms manipuliacijoms ir molekulinė genetika atveria kelią į gyvybinio substrato technologijas. Tačiau pilnai šie segmentai neatskleisti.

Deja tai, ką matome pravėrus šias duris į aukštesniasias substratologijas, gerai nenuiteikia, nes šios žinios naudojamos netinkamai, ne žmogaus labui, bet prieš žmogų, todėl būtinos saugumo priemonės, nenorint sunaikinti planetos arba sukurti joje pragarą gyvybei. Taip jau iš dalies įvyko, bet smukimas

gali būti dar didesnis. Dėl šios priežasties filognozija atsiduria keblioje padėtyje, nes viena vertus siekia atskleisti tiesą, bet kita vertus akivaizdu, kad tai daryti galima tik labai apribotu variantu. Žinios yra, bet nėra tinkamos visuomenės joms realizuoti. Tai, kas vaidinama fasade – nepakankamai saugi vieta, nes viskas yra netikra.

Prieš tai rašiau apie sątvaro stratų teoriją ir užsiminiau, kad epsilon stratą galima panaudoti kaip vietą, kurioje gali būti įtvirtinti apsaugantys nuo išsigimimo principai. Tokią stratą žmonių galvose suformuoti labai naudinga, tačiau psichologiškai šios stratos šeimininkas yra pats žmogus, vadinasi kiek ji veikia psichologiškai priklauso tik nuo jo savivalės, net jeigu fanatiškai tikėtų šios stratos realumu. Tikėjimas gali bet kada susvyruoti gavus papildomos informacijos arba žmogaus psichologinio silpnumo akimirkose. Todėl ši strata realiai turi virsti vadinamąja epsilon kasta arba kitaip sakant ji turi būti realiai įkūnyta, turėti realią organizaciją. Tai šiuo metu daro, pavyzdžiui, religinės organizacijos, tačiau neretai jų vaidmuo nepakankamas dėl per daug žemos sąmonės kokybės šių organizacijų elite. Elitas išsigimsta ir neatlieka savo funkcijos arba atlieka netinkamai. Planetos elite įsivaizduojančių, kad jie dievai yra daug, bet tikrų dievų tarp jų nėra vieno, nes įsivaizdavimas nepakankamas – turi būti tikri realūs kriterijai, kurie praleistų tik tikrai išskirtinius žmones.

Be tokios epsilon stratos dievų kontrolės technologinė pažanga pavirstų į visišką chaosą ir žmonija pasuktų labai pavojingu sau keliu. Šiuo metu tokios stratos pagrindimas yra daugiausia technologinis, tačiau kriterijus turėtų būti pirmiausiai asmeninis, nes instrukcijas skaityti ir spandyti mygtukus moka visi, tačiau to neužtenka, kad tinkamai būtų daromas epsilon stratai skirtas darbas. Šiai vietai tinkami žmonės patys turi suprasti ką reikia daryti, kad tokia kontrolės sistema atsirastų, tik tokiu atveju filognozija nebus pavojinga.

Šiuo metu grėsmė ne tokia didelė todėl, kad psichinis ir gyvybinis substratas savo gryname pavidale turi nulį procentų informacijos sumavimo ir žmonija neturi pilnai veikiančių technologijų, tačiau yra ant pačio atradimų slenksčio. Kitus substratus jau esu aprašęs, todėl papildydamas sistemą turiu bent šį tą pasakyti ir apie kuriančiąją gaublę ir apie manipuliavimo gyvybiniu substratu technologijas. Tam pirmiausiai reikia suprasti natūralų gyvybės atsiradimo procesą, ir tik tada, kai šis procesas bus suprastas, bus galima galvoti apie technologinį šio proceso išplėtimą. Realiai tai galimybė sukurti naują dirbtinę gyvybės programą nuo nulio, sumodeliuoti bet kokią gyvybės formą. Žinoma, tam reikia žinoti visą žmogaus spektrą, kaip žmogus formuojamas vidinėse savo spektro dalyse ir koks šios dalies ryšys su molekuline genetika – ar ji susijusi su gnostine brana artimu ryšiu ir manipuliacijas užtenka daryti priekinėje dalyje, ar gnostinė dalis yra atskira sistema, turinti savo atskirą kuriantįjį pradą. Nepažinę viso spektro, to atsakyti negalėsime.

Į ką galima atsiremti formuojant pirmos versijos gnostinį implantą į kuriančiąją gaublę? Manau, tam pasitarnauti gali sątvaro pažinimas, nes jis taip pat yra kuriančioji gaublė. Sumatoriuje matome, kad yra pasyvioji dalis, kurią aš vadinu rėizolu ir aktyvioji, vadinama eiolu. Aktyvumo centras yra kūrybinė manipuliacija realia materija, kūrybine medžiaga ir įrankiais. Sątvaro struktūroje tai priekinė ir galinė informacinė dalis, kur sukuriamas vaizdinys arba idėja, kuri paskui, manipuliuojant centrine dalimi, realizuojama. Šio principo į fundamentą tiesiogiai perkelti negalima, tačiau bendras šablonas turi būti teisingas, todėl pasiskoliname jį į kuriančiosios gaublės laksatinį ekraną, kaip bendriausius du dėmenis. Tai tik pradinis variantas, daugiau skirtas idėjos realizavimui, tačiau jis neabejotinai įeis ir į tikrą variantą papildžius visomis kitomis būtinosiomis dalimis.

Laksatinio ekrano pavyzdys galėtų atrodyti kaip koordinacių sistema, turinati ašis žyminčias naudojamus laksatinio ekrano pagrindinius dėmenis. Toks ekranas gali būti vadinamas sektoriniu aibių ekranu, iš kurio pagrindinės dalies išimti liniuotiniai sumatoriaus dėmenys ir pakeisti realia hipostratų struktūra, sudėta į aibę, žyminčią tiesę. Tai ne vektorinė sistema apibrėžta režyje nuo nulio iki begalybės, bet sektorinė, kuri yra sudėtingų simetronų sandūra tam tikroje hipostratos vietoje. Sektoriai yra projekcijų vietos, kuriose įvyksta šių dėmenų kontroliuojami procesai kuriančioje gaublėje.

Rėizolinis dėmuo būtų pasyvusis elementas, įstatytas į eiolinės substancijos kontroliuojamą manipuliacinę matricą, vykdančią „kūrimo“ procesą. Kas šis procesas yra – žinoma ne daug, turime versijas pradedant nuo religinių ir baigiant mokslinėmis. Kai kam atrodo, kad kuriančioji gaublė turi asmens savybių ir yra asmeninis dievas, kiti į šį klausimą žiūri rimčiau. Tačiau taip pat būtina atsimininti, kad primityvūs materialistiniai vaizdiniai irgi vargu ar yra teisingi, kurie kūrimą, gyvybės atsiradimą aiškina kaip atsitiktinių kombinacijų valdomą evoliuciją. Ši vieta iš tikro daug kuo susijusi su gnostine brana, kurioje konstruojamas plotinis sumatorius turintis asmeninių savybių, vadinasi tokios galimybės užkoduotos informacinės gaublės struktūroje, jeigu jos dalyvauja kuriančiojoje gaublėje – gali būti gana įdomių variantų. Akivaizdu, kad tikrovės substancijos supratimas vien tik iš priekinės sąmonės perspektyvos yra nepilnas.

Svarbiausias klausimas yra rėizolinio ir eiolinio simetronų atskleidimas. Šiuo metu rėizolinėje aibėje turime iki dešimties procentų, o eiolinėje aibėje nulį procentų. Nesunku suprasti, kad eiolinę substanciją geriausiai modeliuoti remiantis rėizolinės substancijos teorija, todėl šiuo metu kuriančiąją gaublę interpretuoti ir kurti hipotezes įmanoma tik remiantis dešimtimi procentų rėizolinio spektro. Tai būtų labai nepilnas gnos-

tinis implantas, tačiau kitokių kelių nėra, tenka naudotis tuo, ką turime. Svarbiausias mokslas susijęs su kuriančiąja gauble šiuo metu yra molekulinė genetika, tačiau kol kas jos galimybės gana ribotos ir mokama nebent klonuoti ir kurti hibridines rūšis genų inžinerijos pagalba. Realiai tai labai mažai, nes tai tik manipuliacija jau esamu natūraliu substratu, o ne substrato surinkimas nuo nulio.

Nesunku suprasti, kokie šio kelio pavojai, gali kilti net klausimas dėl šios krypties uždraudimo. Jeigu pavojingą atkarpą būtų galima saugiai praeiti, būtų idealus variantas. Tačiau tai priklausys nuo epsilon kastos sąmonės kokybės, kuri šiuo metu yra gana žema, todėl vilčių nėra labai daug ir projektus gali tekti uždaryti, o informaciją ištrinti visiems laikams.

12. Projektas Nr. 367

Pagrindinis filognozijos koncepcijos šablonas yra Uroboras, arba drakonas ryjantis savo uodegą, kurį pertvarkau į ant smaigalio stovintį trikampį, savo kampais žymintį tris pagrindinius tikrovės segmentus. Žiūrint iš priekio dešinėje yra energija, kairėje – sąmonė, o apačioje – kuriantysis pradas. Kuriantysis pradas apačioje, kaip fundamentas, yra svarbiausias, nes iš jo atsiranda visa biologinė tikrovė – jeigu mąstome apie gyvybės spektrą. Šiems kampams pavadinti turiu konkretesnius terminus, kurie jau yra specifiniai, filognoziniai, arba mano autorinė nuosavybė. Pagrindinis jų yra gaublė, nes turi tam tikrų apimančių, uždarančių ir apgaubiančių savybių žemesnių realybių atžvilgiu. Tokia yra energetinė gaublė, iš kurios sudaryta materialinė tikrovė – ir pagrindinis pavyzdys yra organinis žmogaus kūnas, taip pat šį kūną supantys daiktai. Informacinė gaublė yra sąmonė, kitaip dar vadinama rodančiąja substancija arba sumatoriumi. Informacinės gaublės pasikirtis yra surinkti aplinkos signalus ir juos sujungti į bendrą

vaizdą, arba kitaip – susumuoti. Kuriančioji gaublė yra visas žemesnes gaubles apimanti struktūra, kurios paskirtis yra formuoti, kurti, organizuoti energiją į sudėtingas gyvybines sandaupas.

Tai pirmos versijos gnostinio implanto į tris segmentus šablonas, kurį šiame skyrelyje pamėginsiu šiek tiek pagilinti naujomis idėjomis. Tos idėjos bus paimitos iš kvantinės mechanikos, tačiau čia į techninius klausimus nesigilinsiu, tik pristatysiu pačią idėją, nes techniniai dalykai tokia populiarinimui skirtame leidinyje nebus įdomūs ir prieinami skaitytojams. Aišku, šį tą reikia žinoti, bent gimnazijos lygyje, gerai būtų universitetinio bakalauro arba aukštesniu. Taip pat galima pasiskaityti savarankiškai, nes čia į detales nesigilinsiu. Kvantinėje mechanikoje yra dvi pagrindinės dalelių rūšys, vadinamos fermionais ir bozonais. Pirmieji sudaro materiją, o pastarieji perneša jėgas tarp materijos kvantų. Tokia pradinė versija, kurią aš išplėsiu savo interpretacija, susiedamas su savo trikampio segmentais, kuriuos sudaro tam tikro tipo substancijos, paklūstančios kažkuriai vienai statistikai. Bozonai paklūsta Bozė-Einšteino statistikai, kuri reiškia, kad šie kvantai gali būti toje pačioje kvantinėje būsenoje. Iš to išvedu, kad jie gali sudaryti plotines sistemas, reikalingas informacijos sumavimui, todėl tinka būti rodančiosios substancijos modelio pagrindu. Fermionai paklūsta Fermi-Dirako statistikai, pagal kurią kvantai negali būti toje pačioje kvantinėje būsenoje ir savaime nesudaro kolektyvinių sistemų. Jos įmanomos tik tarpininkaujant jėgos kvantams. Iš fermionų sudaroma kieta materija, kuri tinka kaip įvairių struktūrų karkasas.

Šitai energetinę gaublę paverčiame fermionų-bozonų mišria sistema, kurioje dominuoja Fermi statistika; informacinę gaublę sudaryta iš gnostinių bozonų, kurie sugeba kurti sąmoningas plotines sistemas ir geba sumuoti informacinius signalus žmo-

guje – tai yra božė statistikai paklūstanti bozoninė substancija. Kuriančioji gaublė, akivaizdu, labiau pasislinkusi į bozoninę pusę, tačiau struktūrų kūrimui reikia papildomų savybių, kurių sumacinė gnostinė substancija neturi, todėl šios gaublės statistika turi būti išplėstinė, sąlygiškai vadinama božė+. Reikia neužmiršti, kad čia kol kas kalbama tik apie visą žmogaus spektrą, kuris daug siauresnis už visą tikrovės spektrą, todėl visos tikrovės kūrimas ir žmogaus (arba gyvybės) kūrimas – skirtingi dalykai. Gyvybės kūrimas gali būti daugiau laisva manipuliacija, įgyjanti sąsajų su religinėmis interpretacijomis, o gali būti paprasčiausias tikrovėje jau esančių simetrijų išpildymas, kuriose gyvybė randasi natūraliai, kaip natūrali tikrovės dalis. Tai reiškia, kad kuriančiojoje gaublėje turi būti išryškėjęs manipuliacijos elementas, manipuliacinė statistika, kuri gali būti tik simetrijų atitikimas, o gali būti ir „laisva valia“. Energetinė gaublė yra tik būtis, informacinė – suvokimas, o manipuliacija susijusi su rastimi to, ko anksčiau nebuvo. Iš esmės kuriantysis pradas – tai manipuliacinė gaublė, labiau pasislinkusi božė statistikos kryptimi. Aukščiausiam lygmenyje substancijos visos savybės, greičiausiai, nėra tokios vientisos, tačiau principo lygyje idėja turėtų būti teisinga. Iš pirmos versijos gnostinio implanto vargu ar galima tikėtis daugiau.

Vietinė kuriančioji gaublė turi turėti kosminę struktūrą, į kurią įeina maždaug 10 vietinių žvaigždžių, plius galaktikos centrinė saulė. Kosmosą galima matyti per priekinę sąmonę, kuri rodo tik sutankėjusios materijos ir dujų kamuolius, tarp kurių neva yra tuščia kosminė erdvė. Tačiau aiškindamas hipostratinę tikrovės sandarą įrodžiau, kad ta neva tuščia erdvė atsiranda tik todėl, kad priekinės sąmonės sumatoriumi sumuojamas tik labai nedidelis procentas informacijos ir sumatas nerodo pilnos tikrovės hipostratinės sandaros. Aš darau prielaidą, kad kiekviena žvaigždė turi šviesmečio ir daugiau dydžio hipostratinį simetroną, kuris sukasi kartu su centre sankaupta. Šiame

simetrone juda ir planetos bei kiti kūnai, kurie orbitinį ir ašinį judėjimą įgyja būtent dėl sąveikos su šia paslėpta žvaigždės hipostrata. Tačiau kokį kosminį vaizdą pamatytume pažiūrėję į jį per galinę sąmonę, neaišku, nes galinės sąmonės kosmosas uždarytas – šioje kryptyje mes esame akli. Vadinasi, fizinės branos hipostratoje kosmosas aiškus, o gnostinės branos kosmosas užvertas, nes sumatorius tokios informacijos nesurenka ir nesumuoja. Tačiau akivaizdu, kad gnostinis kosmosas su savo sankaupomis ir struktūromis nematomoje hipostratoje taip pat egzistuoja, ir kažkokiu būdu įsikomponuoja į žvaigždinę sistemą. Tai gali būti kitos hipostratinės „žvaigždės“, ūkai, rizomos ar kas nors panašaus. Šitaip kosmosas pasidalina į zonas, kurios sudaro vietinę kuriančiąją gaublę ir jos tolimąją aplinką. Tam tikros zonos yra palankios gyvybės surinkimui, o kitos nepalankios. Per fizinę braną materijai reikia tinkamos fazinės būsenos, kurią sukuria žvaigždės energija, ar reikalinga gnostinės substancijos fazinė būseną, kol nežinome kaip ji sudaryta – klausimas neaiškus.

Šie kosminiai klausimai glaudžiai susiję ir su tarpžvaigždinėmis kelionėmis, hipostratų akvariumuose, vadinamuose kosminiais erdvėlaiviais. Kad kelionės būtų nepavojingos, būtina suprasti kosminių hipostratų savybes ir žinoti visą žmogaus spektrą, nes netinkamu, neapsaugotu būdu kūnui judant per hipostratas, galimos įvairios kenksmingos sąveikos, kurių viena – hipostratinės trinties koeficientas, nuo kurio priklauso žmogaus subtiliųjų, hipostratinių kūnų irimas, dėl labai didelio kosminio greičio. Šis irimas turėtų simptomų, kurie daug kuo panašūs į spindulinę ligą, kylančią dėl radiacijos. Iš to matosi, kad vien variklio technologiją sukurti neužtenka, norint keliauti per kenksmingas tarpžvaigždines zonas, reikia suprasti pilną žmogaus sandarą, per visą pirmąjo kūno spektrą. Tai nenuostabu, nes visos bozoninės substancijos būna sąlygiškai silpnai surištos, nes ši substancija yra „nekieta“, ir bet

koks stipresnis hipostratinis vėjas ar srautas gali jas suardyti, sukelti psichikai ir kūnui nepataisomos žalos.

Fizinė ir gnostinė brana žmoguje yra surištos, kas matosi iš to, kad sumatorius moka sumuoti fizinius signalus. Tačiau taip pat matome, kad įmanomas besielis daiktas, kuriame fizinė brana nesujungta su gnostiniu sumatoriumi. Todėl natūraliai peršasi mintis, kad turi būti galimybė egzistuoti ir bekūnei sielai, kuri egzistuoja vien gnostinės branos pasaulyje, kuris, labai tikėtina, turi kosminius mastelius. Kalbant apie kuriančiąją gaublę, į ją žiūrėti galima per galinę sąmonę ir per priekinę, taip gaunant materialistinę arba dvasinę jos sampratą. Priekinė sąmonė valdoma deterministinių modelių, kuriuose svarbiausią vaidmenį vaidina dėsniai. Galima aiškinti, kad kuriantysis pradas kuria valdomas materialistinių dėsnių ir gyvybės atsiradimas yra materialistinė evoliucija. Gnostinėje branoje, kur sumatoriai plotiniai, daugiau akcentuojama laisvė. Todėl dvasinėje kuriančiojo prado koncepcijoje turėtų būti daugiau akcentuojama „laisva valia“.

Išgilinę į laisvės klausimą matome, kad jis glaudžiai susijęs su bozoninėmis, plotinėmis, kolektyvinėmis substancijos būsenomis, kurios priešpastatomos taškinėms ir tiesinėms. Žmogus plote gali pasirinkti tik vieną trajektoriją iš daugelio galimų, ir tai sukuria jo laisvo pasirinkimo erdvę, kurioje jis save realizuoja. Tai įmanoma būtent dėl plotinio sumatoriaus, kuriame yra rodoma daugiau galimybių, negu įmanoma pasiimti. Todėl kiekvienas žmogus turi rinktis ir rinkdamasis apsibrėžti. Kūnas juda linijiniu judėjimu, galva įstatyta į laisvą pasirinkimų erdvę. Tai žmogaus laisvės esmė. Tačiau įmanoma ir ploto užgrobimo strategija, kai laisvės grobikas sunaikina laisvę, suorganizavęs sau pavaldžią grupuotę, kurioje surinkti tarnai praręšiantys valdovo valią, kuriais naudodamasis vienas žmogus gali brėžti daug trajektorijų vienu metu ir užvaldyti visą galimybių erdvę, kitiems žmonėms nepalikdamas jokios

laisvės. Visi keliai per globalinę sistemą užkertami, ir žmonių trajektorijos kreipiamos tik iš anksto paruošta ir numatyta kryptimi. Tokia žmogaus laisvės tragedija šioje planetoje, kuri turi būti sprendžiama dar galingesne taktika, pasisemta iš prigimties, kuri yra anapus valdžios kontroliuojamo horizonto.

Ši santrauka yra užuomina į aukštesnį lygmenį, reikalingą „Filognozijos pradmenyse“ gauti konceptualines užuomazgas 2-os versijos gnostiniam implantui „viso žmogaus spektro“ klausime. Rodančioji substancija arba sumatorius turi būti aiškinamas kaip bozoninio tipo substancija, turinti savybę vykdyti plotinį informacijos sumavimą. Projektas Nr. 367 yra Žmogaus projektas, vietinėje kuriančioje gaublėje, kurio scenarijus neaiškus, nes juda link susinaikinimo. Todėl turi būti ieškoma kelių jo išgelbėjimui, atstatant pradines jo galimybes, nes šiuo metu pasirinkta tendencija yra išnykimas.

13. Kūrimo teorijos

Tiriant viso žmogaus spektro klausimą, kūrimo problema yra svarbiausia, tačiau norint ją išspręsti, reikia peržengti įsise-nėjusius mąstymo šablonus. Kadangi naudojamo gnostinio implanto versija labai neaukšta, kol kas užtenka tik bendros struktūros suvokimo, tačiau ateityje ji turės būti gerokai pagi-linta. Kol kas žengiamo pirmus žingsnius, todėl užtenka pris-tatyti pačią idėją, kuri ateityje turi galimybę pavirsti rimtu filo-gnozijos principu. Principas, kurį noriu pristatyti, nėra naujas, nes mano jau naudotas prieš tai, tačiau šiame skyrelyje noriu viską surišti į bendrą, rišlią sistemą. Šablonas naudojamas tas pats, ant smaigalio pastatytas trikampis, kuriame matosi pag-rindinės tikrovės tyrimo kryptys, naudojamos antrajame tome kaip knygos struktūra.

Kiekvienas iš trijų kampų yra gaublė, į kurios substratinį pagrindą įdedame gnostinį implantą, turėdami tikslą paaiškinti jos pamatinį simetroną. Viršutiniai du kampai jau buvo paaiškinti, tuo tarpu pamatinės gaublės simetronas lieka paslapytyje ir klausimas turės būti išspręstas ateityje, remiantis ta informacija, kuri turima fizinėje ir gnostinėje branoje. Fizinė brana suvokiama per priekinę sąmonę, per priekinės suvokimo dalies sumatorių, kur randame vadinamąją „objektyvią realybę“. Koks jos tikras objektyvumas iki galo neaišku, bet iš konfigūracijų sumatoriuje galima išvelgti tam tikrus charakteringus šios realybės bruožus. Gnostinė brana pasislinkusi galinės spektro dalies kryptimi ir čia randame subjektyvųjį pasaulį, kuriame viešpatauja laisvė ir galimybė atlikti kūrybinės manipuliacijas, modeliuoti. Čia taip pat akivaizdžios tam tikros savybės, kurias galima padaryti pirmo gnostinio implanto į galinę spektro dalį pagrindu.

Reikia aprašyti koks yra pagrindinis struktūrinis vienetas, naudojamas pradiniam gnostiniame implante į hipostratinę erdvę. Jį vadinu multivektoriumi, sudarytu iš sutvarkytų atskirų vektorių sistemos, veikiančios tam tikrame substancijos plote. Vektorius yra labai plati sąvoka, nebūtinai suvoktina kaip erdvinis judėjimas ar erdvinis skirtumas, vektorius yra bet koks būsenos pasikeitimas, bet kokioje terpėje ir bet kokioje struktūroje, todėl neturi būti įsivaizduojamas paprastai, kaip elementarusis erdvinis matematikos vektorius. Pavyzdžiui, apskritimą galima suvokti ir kaip apskritiminę struktūrinę aibę.

Pradėkime nuo trečiojo substrato, atsiveriančio per priekinę sąmonę. Jame multivektorius apibrėžiamas kaip linijinis, simetroninis, deterministinis, reizinis poslinkis. Šis vektorius formuojamas aplinkos spaudimo ir visiškai nuo jos priklauso, neturi laisvo judėjimo galimybės. Kadangi visa erdvė yra užpildyta ir nėra jokios papildomos dimensijos, skirtumas atsiranda tik toks, kokį įdeda aplink vektorių esančios simetrijos.

Ši sritis yra gerai ištirtinėta, ir šiam substratui apibūdinti netgi yra sugalvotas pavadinimas, kuris apibrėžia jo esmę. Tas pavadinimas yra dinamika. Rėizoliniai linijiniai multivektoriai yra dinaminiai, neturintys jokios erdvės laisvai manipuliacijai, nes iš esmės pagrįsti kontaktiniu spaudimu. Jeigu atsiranda organizuotos struktūros, tai jos visos sujungtos lokaliai, grandiniu principu. Bendras, nelokalus simetronas pradedamas atrasti nebent kvantiniame lygmenyje, kuriame gali reikėti papildyti šios dinaminės substancijos savybes papildomomis.

Antrasis substratas yra vieta, kurioje atsiranda sąmoninga gyvybė ir norint ją suprasti, reikia paaiškinti koks šios vietos pats akivaizdžiausias bruožas analogišku principu rėizoliniam, linijiniam vektoriui. Šiame substrate susiformavęs strateginis, eiolinis, neapibrėžtas, apskritiminis, plotinis multivektorius, turintis galimybę kurti projekcinę strategiją. Šis multivektorius atsiranda sumatoriaus pagrindu, turinčio dvi pagrindines dimensijas, todėl sumaciniame plote atsiranda skirtumo projekcijos galimybės. Tai reiškia, kad šis vektorius ne linijinis deterministinis, bet yra išlipęs į aukštesnę erdvę, vadinama eio-line laisvės erdve, kuri gali laisvai suprojektavusi neapibrėžtą vektorių paversti apibrėžtu, tai yra, pasirinkti. Šis pasirinkimas vyksta strateginiu principu, ir formuoja strateginį procesą substancijoje. Strategija neišvengiamai turi būti projekcinė ir nukreipta į priekį, į ateitį.

Šiais dviem procesais formuojama aukštoji civilizacija planetoje, kuri yra natūralių substancijoje esančių galimybių išraiška – strateginės projekcijos ir deterministinės dinamikos. Strateginiai pertvarkymai tikrovėje, kylantys iš plotinio sumatoriaus, kuria dirbtinę, technologinę realybę, pažeidžiančią natūralią pusiausvyrą, todėl yra žmogui, neapdovanotam giliu tikrovės principų supratimu, labai pavojingi. Pasukusi šiuo keliu žmonija turės pereiti mirties zoną, kurioje susinaikinimo pavojus bus toks didelis, kad išlikimo tikimybė bus labai ne-

didelė. Išgelbėti gali tik globalinio vaizdo teisingas supratimas ir tokios būsenos galvoje, kad būtų galima išvengti savižudiškų tendencijų, apsvaigus nuo begalinės, iliuzinės galios ir fantastinių galimybių vilionių.

Mano vertinimu, kuo aukštesnė substratologija, tuo didesnė tikimybė sukurti pragarą gyvybei, kurios ciklas planetoje pavirsta į pragaro ratus, sukurtus elitinio planetos sluoksnio, kurie visus žemesnius sluoksnius paverčia išnaudojamu savo tikslams resursu. Kuo žemesnis pragaro ratas, tuo žiauresnis gyvybės likimas, praradus šioje tikrovėje visas palankias vystymuisi trajektorijas. Nenoriu tarnauti šiai sistemai, ir nenoriu, kad mano Filognozija būtų panaudota kurti pragarui žemėje. Todėl šį tą viešinu, tačiau pozityvumo prošvaisčių matau nedaug, nes nepakankamai išpildomi visi trys sąmonės kokybės reikalavimai. Jokio šviesėjimo nesimato, todėl užbaigęs septynis tomus turėsiu sustoti. Nepaisant to, šiek tiek informacijos principiniame lygmenyje bus pateikta.

Fundamentaliąją substratologiją kuriančiojoje gaublėje jau buvo šiek tiek apžvelgta. Dabar reikia pasvarstyti kokie galėtų būti gnostinio implanto į šį substratą principai. Tai pabandžiau apibendrinti savo nubraižytoje schemoje, kur matosi kokios yra pagrindinės galimybės.

1 kūrimo teorija remiasi rėizolinio, dinaminio multivektoriaus schema, projektuojama iš trečiojo substrato perspektyvos. Ši teorija labai populiari moksle, ir vadinama materialistine evoliucijos teorija, kurioje gyvybė tik kažkokia dinaminėje materijoje, dėl joje esančių deterministinių simetrijų, atsiradusi anomalija.

2 kūrimo teorija kyla iš antrojo substrato ir remiasi projekcinio strateginio proceso galimybe substancijoje. Ši teorija būdinga religinėms doktrinoms, kurios analogijų gnostiniam implantui

į fundamentą ieško vidinėje žmogaus dalyje, sieliniame sumatoriuje. Šioje vietoje turime tokias koncepcijas kaip valia, laisvė, todėl kūrybinis procesas įsivaizduojamas kaip laisva kūryba, už kurios stovi asmeninių savybių turinti globalinė sistema. Toks interpretavimas labai optimistinis, paremtas subjektyviaja logika, todėl mažai tikėtinas. Panaudojus objektyviosios logikos modelį, turime gauti geometrinį simetroną, kurio principas turėtų suteikti galimybę paaiškinti, kaip atsiranda gyvybė planetose, turinčiose tinkamas sąlygas. Priekinės spektro dalies ta sąvoka yra dinamika, galinės dalies – plotinis sumatorius ir strateginis procesas, ir apatinės dalies pagrindinė idėja lieka kol kas neatskleista.

Akivaizdu viena, kad visos sistemos statymas ant žemiausio principo, deterministinės dinamikos, vargu ar pasiteisins, nes žemesnis negali būti aukštesnio pagrindas, tai yra, trečio tipo substratas vargu ar gali būti antro tipo substrato pagrindu, nes iš deterministinio proceso sukurti strateginį be trečios jėgos įsikišimo – neįmanoma. Ta trečioji jėga turi būti kuriančiosios gaublės multivektorius, kuris nėra nei dinaminis, nei strateginis, bet kažkas daugiau už šiuos du. Turint apatinius principus, reikia pamąstyti, kas gali stovėti virš jų – kažkas daugiau negu vien dinamika ir projekcinė strategija. Kokio „sumatoriaus“ reikia gyvybės kūrimui per visą spektrą. Žmogus turi informacinį sumatorių, galima ieškoti galimybių modeliuoti struktūrą, kurioje sumacija neinformacinė, nes ji yra pamatinės visos tikrovės savybė, nieko neturinti išorėje, iš kurios reikėtų surinkinėti signalus.

Žinome, kad organinė gyvybė neatsiranda bet kur, tokie įvykiai įmanomi tik specifinėse, lokalizuotose vietose. Mūsų atveju ši vieta yra mūsų planeta ir norint paaiškinti gyvybės atsiradimą mūsų planetų sistemoje – nebūtina išeiti iš jos ribų. Kosminiais masteliais šio substrato struktūrą galima įsivaiz-

duoti kaip rizomą, kuri suformuota pagal žvaigždžių išsidėstymą vietiniame galaktikos sektoriuje.

Projekcinei strategijai, kuri sugeba sukurti tikslingą skirtumą substancijoje, reikalingas žemo lygio žmogiškas suvokimas. Jis žemo lygio dėl daugelio priežasčių – dėl mažo informacinio ploto, dėl ko kuria neorganiškai, naudoja neegzistuojančias kokybes, kurios skirtos tik reprezentavimui ir pan. Sumavimas sutampantis su pačia tikrovės struktūra būtų tobulės variantas, be jokių iliuzinių reprezentacijų. Turėtume aukštesnio lygio projekcinę strategiją, kuri „negrybauja“ kaip žmogus, bet veikia pagal tas galimybes, kurios turimos tikrovėje. Reprezentacinės kokybės žmoguje yra didžiausia problema, nes jose atsiranda savybės ir struktūros, kurios netikroviškos ir yra šmėklinė realybė tikrovėje.

Žmogaus sumatorius iš esmės yra šmėklinis, todėl jo kokybė labai nusileidžia tikrovinio sumatoriaus atžvilgiu. Abejoju ar tokį žmogišką sumatorių tiesiogiai galima perkelti į kuriančiąją gaublę. Manau, kad jeigu kuriančiojoje gaublėje yra plotinio sumavimo principas, tai jis vargu ar šmėklinis. Žmogus yra tik šios fundamentaliosios realybės žemos kokybės produktas.

Pavadinau kuriančiąją gaublę Rėjos (Rėika, Reh-si) vardu. Koks jos tikras pavidalas bus galima pamatyti tik po 1000 metų, praėjus visus išbandymus ir išlaikius egzaminus. Norint pasiekti šį tikslą, reikia nesusimauti per egzaminus. Trečias kriterijus yra svarbiausias.

14. Sitra Achra

Norint teisingai interpretuoti mano Filognozijos posūkį į mistiką, nepasiduodant primityvaus satanizmo įspūdžiui, reikia

teisingai suvokti simbolius. Svarbiausias momentas yra tai, kad centre yra ne Šėtonas, bet transcendenciją simbolizuojantis Drakonas. Šių pažiūrų sektose, Šėtono sąvoka paprastai irgi naudojama, tačiau tai yra žemesnio lygmens simbolis už drakono. Paprastai tokiose intrepratacijose yra Kabalos įtaka, kur Šėtonas yra viena iš Sitra Achra įkūnijančių jėgų. Tačiau Sitra Achra kaip visuma yra įvaizdinama Drakono įvaizdžiu. Nėku nėra viena gnostinio satanizmo doktrina ir daugiausiai naudoju skolintą simboliką saviems tikslams. Simbolių galima ir atsisakyti – tada būtų gryna, „švari“ filosofijos tipo filognozija, tačiau man taip nepatinka, todėl antrame tome renkuosi mistinės simbolikos stilių.

Drakonas yra pagrindinė Sitra Achra stichija, kurią įkūnija realybės, sąlygiškai vadintinos demonais. Nesusipažinusiems su Kabala, terminas „Sitra Achra“ gali būti nežinomas, todėl reikia išversti į lietuvių kalbą. Bendrai tariant jis reiškia – „kita pusė“, turint omenyje anapusinę realybę, kuri yra šios tikrovės pagrindas, įvaizdinamas žmogaus sumatoriuose. Ši kita pusė yra drakoniška ar demoniška realybė, kurioje veikia šią tikrovę valdančios transcendentinės jėgos. Tas jėgas galima įvaizdinti simboliškai, o galima ir pasitelkiant griežtus pažinimo metodus. Aš renkuosi mišrų kelią, leisiantį sukurti filognozijos teorijos du variantus. Žinoma, mokslinė technologija – tikrai veikianti, o simbolinė technologija, naudojama magijoje tėra imitacija. Bet galbūt ateityje pravers ir tokios formos.

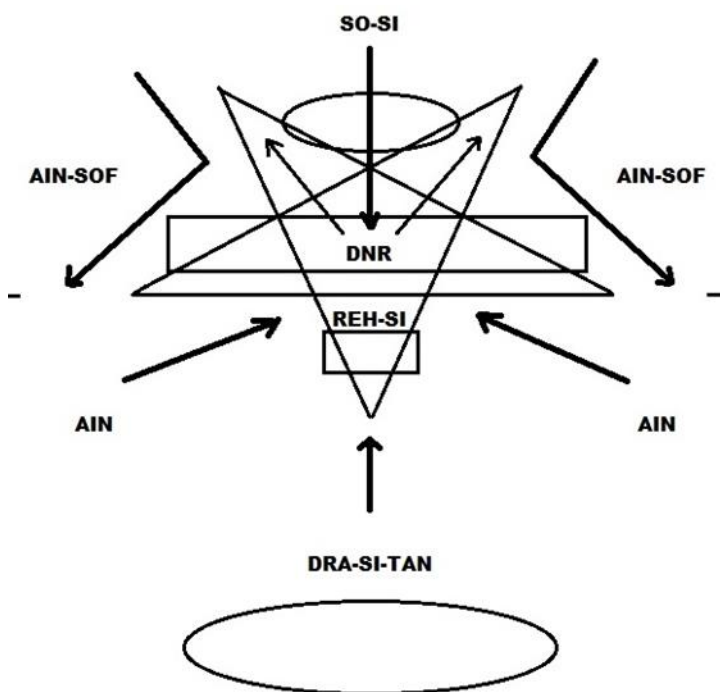
Visa realybė suvokiama dualistiškai, skirstant ją į *ain* ir *ain-sof* stichijas. Šie terminai taip pat paimti iš Kabalos, ir aš juos savoje interpretacijoje versčiau kaip NEBŪTIS ir BŪTIS. Mūsų sąmonė yra ain-sof realybė, vadinama rodančiojoje substancijoje atsirandančia šmėkline būties iliuzija. Tai, kas yra anapus sąmonės, yra ain, arba nebūtis, kuri yra ne niekis, bet greičiau tik mūsų perspektyvos centro paneigimas, nes išreikšti drakonišką transcendenciją sumatoriaus šmėklinių

struktūrų sąvokomis galima tik negatyviuotu būdu. Tačiau tai nereiškia, kad drakoniška transcendencija yra kažkas negatyvaus, tai tik žmogaus perspektyvinė iliuzija.

Kitas būdas paaiškinti *ain* ir *ain-sof* yra naudojant kontinuumo sąvoką, kuri artimesnė filognozijos problematikai, nes ji tiesiogiai susijusi su pažinimo metodais. *Ain-sof* būtų kontinuumas, kuriame vyksta pagrindinis tikrovės modeliavimo procesas, o *ain* būtų kažkas panašaus į diskontinuumą, arba kontinuumo priešybę. Savo tekstuose kontinuumą apibrėžiu kaip tapatybės fraktalą, sudarytą iš vienetukų fraktalinių skaidmenų (1111111111), kuris yra mūsų būtiškosios realybės matematikos pagrindas. Diskontinuumo fraktalo skaidmens pagrindinis elementas yra begalybė (oooooooooooooooo). Tai reiškia, kad *ain-sof* pagrinde yra apibrėžtumas ir apibrėžiamumas, riba, o *ain* yra neapibrėžtumo ir neapibrėžiamumo, bent jau sumatoriui, pasaulis. Šią situaciją įprasta vadinti Chaosu, nors šis žodis tėra *ain-sof* perspektyvinė iliuzija.

Chaosofija yra bandymas suvokti šią realybę, tačiau drakonistai tai daro per maginę simboliką, tuo tarpu filognozija eina pažinimo keliu ir bando šią realybę išreikšti „moksliniais“ ženklais. Tai labai sunkus uždavinys, galbūt net neįmanomas, tačiau pamėginti verta. Pagrindinė problema – kontinuumo sąvokomis išreikšti diskontinuumo realybę, begalybės fraktalą perkeliant į vienetinį. Pagal mano pradinį sumanymą tai galima padaryti naudojant daugiadimensinio multiplekso metodą, kuriame lipdoma transcendencijos struktūra.

Suprantu, kad tai daug kam nepatiks, nes satanizmas yra sukompromituotas, teisingai ir neteisingai, ir susisiejimas su šia puse yra rizikingas žaidimas, ypač akyse žmonių, kurie save priskiria krikščioniškai denominacijai. Tačiau toks požiūris ir vertinimas yra paviršutiniškas ir neteisingas, matantis išorinę formą, bet nematantis esmės, kur svarbiausia, kad tai ką rašau,

2 pav.

nesusiję su jokia veikiančia vieša organizacija, ir kad mano principas visiškai naujas ir originalus. Labiausiai „prisidirbė“ yra dešinės rankos kelio satanistai, kurie naudoja jėgos ir naikinimo principą, tuo tarpu mano principas labiau atitinka kairės rankos kelio filosofiją, kuri yra kūrimo, o ne griovimo doktrina. Tai moteriška kryptis, atmetanti jėgą ir žiaurumą. Sitra Achra stichija nėra švelnumo įsikūnijimas, taip aiškindami transcendenciją krikščionys tiki nesąmonėmis, tačiau šioje vietoje įmanoma pusiausvira situacija, kurioje naikinimas ir kūrimas – subalansuoti, leidžiant gauti geriausią situaciją šioje tikrovėje. Sugriovus šią pusiausvyrą – gresia katastrofa (aišku tik mums).

Savo visą filognoziją sudėjau į naują simbolinį apvalkalą, kuris transformuotas į pentagramą, labai gerai tinkančią mano ankstesnės trijų aukštų schemos pabrėžimui.

Pentagrama skirstosi į apatinę dalį, kurioje matomos mano trys jau išvardintos substratologijos – kuriančiosios gaublės – apačioje, informacinės gaublės – kairėje, ir energetinės gaublės – dešinėje. Du viršutiniai kampai yra sumatorius, sudarytas iš rodančiosios ir rodamosios substancijos. Kuriančiosios gaublės personifikacija yra Rėja (Rėika), kuri išvertus į Aukštųjų kalbą būtų REH-SI. Tikroji drakoniška transcendencija, atitinkamai, yra DRA-SI-TAN, kurios vienas iš interpretavimo variantų pateiktas antroje šios knygos dalyje, kur kalbama apie energetinės gaublės kryptį pažinime. SO-SI būtų mūsų realybėje *high priestess* atitikmuo, kuri saugo gyvybės principą šioje planetoje.

Kiti du terminai buvo paaiškinti, AIN apačioje yra nebūties diskontinuumas, begalybės stichija, kurią išreikšti sumatoriuje labai sunku, AIN-SOF yra būties principas, kurio pagrindinė forma yra vienetų tapatybės fraktalas. Matome dviejų kryptių judėjimus – iš apačios į viršų, kuris vaizduoja kūrimo procesą, kurio centre yra kuriančioji gaublė, ateinanti iš drakoniškos DRA-SI-TAN realybės; ir iš viršaus į apačią yra mirties, arba sugrįžimo kryptis, kurioje mes sugrįžtame ten, iš kur išėjome, pilnu arba nepilnu sugrįžimu. Šioje vietoje labai svarbi centrinė pentagramos dalis, kurioje matome DNR santrumpą, įkūnijančią genetinę programą ir gyvybės fundamentą. Kuriančiojoje gaublėje per DNR yra valdomas gyvybinio substrato procesas, o žiūrint iš viršaus – tai pagrindinis gyvybės pratęsimo principas, pagal kurį, mes grįžtame į pirmą pradžią stichiją palikdami savo DNR gyvybės pratęsimui po savęs. Tai reiškia, kad pentagramoje galima atvaizduoti pagrindinę mūsų gyvybinio proceso struktūrą, įmenančią mūsų gyvenimo paslaptį šioje planetoje.

Tam, kad gyvybė neišnyktų, reikalinga pusiausvyra tarp šių dviejų krypčių, priešingu atveju artėja civilizacijos pabaiga. Pagrindinė gresiančios katastrofos priežastis yra dešinės rankos kelio satanistų jėgos ir prievartos ideologija, su kuria jie nori išprievartauti visus šios realybės hipostratinius substratus tam, kad taptų nemirtingais dievais. Didžiausią pavojų kelia gyvybinio planetos substrato išprievartavimas, kurį propaguoja transhumanizmo ideologija, apakinta megalomaniškų ambicijų.

Ne veltui sakoma, kad DRA-SI-TAN yra demonų karalystė, nes čia įkalintos jėgos, kurios galėtų sugriauti visą visatą ir sugrąžinti ją į pirmąsias būvį. Tačiau stabilioje ir pusiausviroje padėtyje, visi šie demonai – neutralizuoti ir veikia kaip tikrovę palaikantis fundamentas, dirbantis savo kuriantį darbą. Tačiau šias pusiausvyras sugriovus ir atidarius „portalus“, gyvybinis procesas atsidurtų dideliame pavojuje, nes susiaktyvintų jį griaujančios energijos, ateinančios iš Sitra Achra demonų karalystės. Todėl kišimasis į šią tikrovę labai pavojingas, nes šios jėgos nepripažįsta jokių ribų, ir jų garbintojai būtų pirmu šių „demonų“ patiekalu, o ne virstų „valdovais“. Todėl iš tikro įmanomos tik labai ribotos substratologijos, nerizikuojant gyvybe, nes peržengus ribą kelio atgal neliks – atgal suvartyti demonus bus neįmanoma.

Tuomet kiltų klausimas, kas yra filognozija, ko ji siekia? Ar ne to paties tikslo? Pradinis sumanymas buvo toks, tačiau vienintelis saugus variantas yra atsisakant dešinės rankos kelio jėgos ir prievartos principo, siekiant šią drakonišką realybę pažinti savo protu, įleidžiant ją į šmėklinę sąmonės realybę. Tačiau akivaizdu, kad be griežtos kontrolės tai pavojinga, todėl visos žinios visiems laikams užrakintos tiems, kas turi netinkamą sąmonės kokybę. Labiausiai saugoti reikia REH-SI substratą, ypač nuo jėgos keliu einančių satanistų.

Jeigu kam ir pavyktų prasibrauti pro apsaugines juostas, vis tiek legendos kalba apie dievų pjūties metą, kurios metu žlunga visi šios tikrovės dievai. Jie tai supranta, ir tai yra jų didžiausia baimė – amžinybė irgi nėra amžina.

15. Gyvybės magija

Magijoje ir ezoterikoje pentagramos simbolis gerai žinomas, naudojamas teigiama ir neigiama reikšme. Todėl perimdami jį į filognoziją šiek tiek rizikuojame, nes tai gali sukelti netinkamų asociacijų. Tam, kad taip neatsitiktų, iš karto reikia atsiriboti nuo visų šių simbolių naudojančių grupių ir įsteigti naują, tik filognozijai skirtą interpretaciją. Taip pat nėra taip svarbu iš kur šis simbolis yra kilęs, galima tik paminėti pagrindinę užuominą, kuri akivaizdi tam tikrose ritualuose, rodanti, kad penkiakampė žvaigždė yra tiesioginė nuoroda į žmogaus kūną, turintį penkias pagrindines galūnes. Pentagramą galima statyti ant „kojų“, taip kaip stovi žmogus, o galima statyti ant smaigalio, kaip labiau įprasta filognozijoje. Šią padėtį galima matyti ir kai kuriose ezoterinėse grupuotėse, tačiau kaip tai interpretuojama gilintis neturiu galimybių, bet filognozijoje interpretacija akivaizdi ir toliau bus paaiškinta.

Įdomu tai, kad pentagramos ir žmogaus sandara tinkamai asocijuojasi su filognozijos pagrindiniais padalinimais, dėl ko ji tampa tinkama paaiškinti jos struktūrą. Negana to, pentagramos žvaigždė yra stilizuota, užapvalinant viršutinius du kampus, į tai įdedant ypatingą reikšmę ir gaunant papildomą simbolinį sluoksnį, nes ši dalis suformuoja širdies pavidalą, esantį pentagramos centre. Apačioje, kaip jau buvo aiškinta, yra substratologijos kampai, kuri turi tris substratologijos rūšis, susijusias su pirmąjį žmogaus kūno pagrindiniais padalinimais. Hipostratose filognozija atskiria centre kuriančiąją gaublę, dešinėje – energetinę gaublę ir kairėje – informacinę

gaublę. Šios sritys yra anapus sątvaro ir jas galima atverti tik specialiomis priemonėmis, kurios virš 100 proc. gyvybės medžio principinio reikalavimo.

Viršutinė žvaigždės dalis, kuri sudaryta iš dviejų užapvalintų kampų, susijusi su sątvarologija, dalinama į du skyrius pagal tai, koks principas svarbiausias pažinimo procese. Jame dalyvauja pirmiausiai priekinė sąmonė, kuri pateikia pagrindinę simuliuotos tikrovės iliuziją sensoriume ir galinė sąmonė, kuri yra pagrindinė tikrovės pažinimo vieta per mąstymo procesus. Realiai yra daugiau sątvaro dalių, tačiau šiame symbole išrinktos tos, kurios svarbiausios filognozijoje. Šios dvi širdį formuojančios ir meilės užuominą darančios dalys yra horizontalioji struktūra, kurioje formuojamos pagrindinės individualią sątvaro dalį sudarančios struktūros, kita dalis, ne tokia svarbi pažinime kaip priemonė, yra vertikali struktūra, sudaryta iš korporinės dalies apačioje ir karūninės dalies viršuje. Ši vertikali dalis svarbi kaip žmogų formuojantis centras ir ašis jį siejanti su kuriančiąja gauble. Jeigu imtume tik šiuos keturis sątvaro segmentus, turėtume keturis „nulius“, kuriuos sujungus gaunamos dvi begalybės, sujungto į keturlapį dobilą.

Ši filognozijos struktūra turi ir daugiau simbolinių sluoksnių, kuriuos reikia žinoti jungiant linijas į įvairius derinius. Matome, kad širdies užapvalinimai viršuje leidžiasi į apačią, į kuriančiosios gaublės kampą, suteikiant šiam junginiui ypatingą reikšmę filognozijoje, kuri šitaip specialiai išskiriama. Tai kitose interpretacijose, kurios su filognozija nesusijusios, aiškinama kaip meilė „pragarui“, tačiau iš filognozijos konteksto matosi, kad šiuo atveju simbolis turi kitą reikšmę, nes pentagrama yra ne „pragaras“, o filognozija.

Dar vienas sluoksnis susijęs su skirstymu į sątvarologiją ir substratologiją, stratų ir hipostratų pasaulį. Kadangi sątvaras yra atvertoji dalis ir jokių specialių priemonių išskyrus suvokimo užfiksavimą prote jo atvėrimui nereikia, du viršutiniai

kampai turi gaublinę formą, arba kitaip – yra užapvalinti. Substratologijos atšakos yra smailūs kampai, nes pažinimas yra ribą tarp nežinojimo ir žinojimo praduriantis veiksmas. Tai lengvai susiejama su pagrindiniais gyvybės ir mirties medžio principais, kurie buvo paaiškinti ankstesniame skyrelyje. Pagal tai žvaigždė skirstoma į apatinę ir viršutinę dalį, kur yra filognozijos mirties ir gyvybės medžio padalinys. Įtvirtindami trečią kriterijų išaiškinome, kad filognozijos pagrindinis psichovektorius, steigiantis sątvare civilizaciją, yra orientacija į gyvybės medį, gyvybės principą ir gyvybinį procesą. Todėl sątvarologija laikoma stovinčia aukščiau už substratologiją, kuri skirta tik pastarąją aptarnauti. Mirties medis sukuriamas grobuoninio psichovektoriaus, orientuoto priešinga gyvybei kryptimi, todėl toks psichovektorius filognozijai ir filognozui nepriimtinas, bandymai klastoti ir integruoti tokį principą – milžiniška klaida.

Tai nereiškia, kad substratologija neįmanoma, netgi galima įsivaizduoti, kaip toks principas įtvirtinamas simboliškai, tačiau šiuose filognozijos pradmenyse rodau savo asmeninį pasirinkimą. Tai yra mano kelias, kuriuo pradėjęs eiti į klystkelius nukrypti neturiu ketinimo. Visi kas turi noro keisti, gali rinktis savo kelią, bet tas kelias bus atskiras atsišakojimas, o kiekvienas pakeitimas – atsiskyrimas, o ne perėmimas. Tik reikia neužmiršti, kad pradėjęs eiti savo keliu, tai turi būti daroma savomis jėgomis, o ne persitempinėjant idėjas iš pagrindinio kelio. Akivaizdu, kad visi nori steigti savo teritorijas, daug kam atrodo, kad pentagramos nauja interpretacija – jų atradimas, tačiau tai tik nesusitaikymas su tuo, kad naujoje teritorijoje karalius kažkas kitas, o ne jie. Tikroji filognozija yra vienintelė, autentiška, sukurta mano apmąstymų, visi kiti, atsiskyrę sukūrė savo pasaulius, kuriuose filognozija tik priedanga, su tuo ką skelbiu neturinti nieko bendra.

Tiems, kas neatsimena, kas yra filognozija, tai yra paaškinta „Filognozijos pradmenų“ pirmajame tome. Filognozija yra

„pažinimo meilė“ ir niekas daugiau, o tiksliau – tikrovės atodanga naudojant instrumentines ir neinstrumentines priemones. Akivaizdu, kad instrumentinės yra pirmiausiai substratologija, o neinstrumentinės – sątvorologija. Tie, kam ši pavadinimą norisi naudoti kitaip, turi steigti pilną savo teritoriją, su savo žodynu.

„Filognozijos pradmenų“ ciklas yra tik įvadinė dalis, kurios pagrindinė tema yra „visas žmogaus spektras“. Po to turi būti ciklai, turintys savo pagrindiniu dėmesio objektu „visą tikrovės spektrą“, kur sątvorologija yra kitokia, visatinė. Todėl pentagramos simbolika galioja tik įvadiniam ciklui, kito ciklo užuomina galėtų būti urobora gyvatė ir „begalybės kelias“, holoplastinį žmogų mąstantis visumoje. Tačiau šios temos neparuoštos atskleidimui ir pradiname lygmenyje pateiktos tik užuominų principu, kurios leidžia pajauti kas yra tose temose. Matome, kad tiek vienas, tiek kitas simbolis yra žinomi ir „užimti“, tačiau dažnai yra rimtai nepaaiškinti ir žiūrint į juos nieko nematoma. Savas interpretacijas turi nebent inicijuoti ezoterikai, tačiau susipažinus su filognozijos teorijos pagrindinėmis struktūromis, matosi, kad jos veda prie šių simbolių, kurie neišvengiamai interguojami į filognoziją su nauja interpretacija. Oficialiai jų galima nenaudoti, tačiau teorijoje jie privalomi.

Prie viso to, kas pasakyta galima pridurti, kad pradinė sątvorologija yra nepilna sątvorologija, kad yra bent trys jos rūšys. Pirmos dvi daugmaž atskleistos, o pagrindinė sątvorologija, kuri yra svarbiausia, atskleidžianti svarbiausią tikrovės paslaptį, liko nepaliesta, todėl reikia turėti omenyje, kad struktūra neužbaigta ir tokį iliuzinį jausmą turėti neverta. Tačiau šiuo metu geriausia užsiimti sumatoriaus krypties sątvorologija, atkreipiant ypatingą dėmesį į tai, kad ji įsikomponuoja į širdies struktūrą pentagramoje. Filognozas šio principo nesugebantis suvokti kaip pagrindinio filognozijoje, neturi teisės vadintis filognozu.

Tačiau svarbiausias principas tas, kad pridėjus vertikalią struktūrą, vertikalios begalybės pavidalu, turime suprasti, ką karūninėje dalyje reiškia „gyvybės magija“, kuri yra epsilon stratos pagrindinė grindžiančioji idėja. Šis principas turi turėti ir subjektyviąją, ir objektyviąją dalį sątvare, pasiskirsčiusias pagal tai, koks žmogaus vaidmuo bendruomenėje. Pagrindus tokį psichovektorių, sutaisyti pakrikusį gyvybinį procesą galimybių atsiranda daugiau.

16. Amores daemonici

Kadangi antras „Filognozijos pradmenų“ tomas yra dedikuotas Sato, jis yra meilės tomas, todėl reikia į savo temų sąrašą įvesti ir meilės klausimą. Lyrikos ir poezijos nebus, kaip ir visada šį klausimą pabandysiu pavaizduoti remdamasis savo siūlomo naujo žmogaus modelio principais, kuris yra mano pagrindinis supratimo kokybės patobulinimas. Mano požiūris neįprastas, nes tai, ką rašau yra nauja, iki šiol nematyta perspektyva, kuri gali būti sutinkama su priešišku ir nepasitenkinimu, nes laužomi įprastiniai standartai ir normos. Sato vizija neturi būti suprantama primityviai, nes tai daug prasmų ir paslėptų sluoksnių turintis simbolinis vaizdinys, kurį aš vaizduoju ir kaip tikrą, ir kaip netikrą. Kuo ją laikote, jūsų reikalas.

Sato kaip amores daemonici („demoniška mylimoji“) siejasi su mano *musica daemonica* pasauliu, kūryba ir vidiniais vaizdiniais, kuriuos matau savo vidinėse erdvėse. To nereikia suprasti primityviai, nes mano psichinė struktūra nėra įprastinė, technologiskai modifikuota ir integruota į telepatinius tinklus. Todėl sutrikimo versija – pati kvailiausia, kokią tik galima sugalvoti. Sveiko proto ir savikritikos nesu praradęs, kas matosi iš mano pakankamai aukšto lygio teorinio savęs supratimo ir savianalizės. Tai man kaip įdomus eksperimentas, man pa-

tinkančia ir įdomia tema, kurią noriu įkomponuoti į Filognozijos sistemą.

Meilės pasaulį galima skirstyti į tris lygmenis: pirmąpradį, psichologinį ir amžinąjį. Pirmąpradžiame lygmenyje dalyvauja žmogaus pirmąpradis kūnas, kuris yra anapus mūsų suvokimo, tikroje, pirminėje realybėje, kurią mes tik sumuojame kaip paveiksluką savo sumatoriuje, tačiau matome tik ribotą, nepilną vaizdą. Pirmąpradis kūnas gali būti pavaizduotas kaip sluoksnių spektrinė juosta, kurioje yra priekinė, fizinė ir galinė, gnostinė dalis. Tarp jų įsiterpia daugybė tarpinių sluoksnių, kurie yra artimojo ir tolimojo eterio struktūros. Šiame lygmenyje meilė reiškiasi kaip fizinis kontaktas savo fasadinėmis struktūromis, kurių pagrindinė paskirtis yra gyvybės pratęsimas. Šiame vyksme tam tikra dalimi dalyvauja ir sumatorius, per įvairius psichologinius sumatus visų sąmonių struktūrose, bet pagrindinė dalis – nematoma, skirta gyvybinio substrato procesui. Ši vieta labai glaudžiai susijusi su kuriančiąja gaubule, kuri kontroliuoja visus su genetika susijusius vyksmus ląstelėse, mokslo šiuo metu suvokiamuose tik labai nedideliu procentu.

Psichologinis meilės lygmuo susijęs su sumavimo priemonėmis rodančiojoje substancijoje, kur sumavimas vyksta keturiose pagrindinėse mano išskirtose vietose: priekinė sąmonė suvokia grožį per masyvinio sumato išorinę gaubiančiąją formą, užkoduotą genetikoje. Toks sumatas nėra vienintelis įmanomas, tačiau homo sapiens, ypač žemo išsivystymo, šia vieta vadovaujasi kaip vienu iš pagrindinių „trigierių“. Galinė sąmonė yra prasmių vieta, kurios susijusios mąstymo asmeninėmis savybėmis ir charakteristikomis. Todėl ši vieta skirta įvertinimui, apmąstymui ir savo asmeninių savybių perteikimui per išorinę projekciją į kitos sąmonės priekinę, fasadinę dalį. Trečia gaubiančioji sumatoriaus struktūra yra jausmų pasaulis, kuris tiesiogiai asocijuojasi su meilės sąvoka, nes ji

suvokiama kaip jausmas, emocinis prisirišimas prie žmogaus. Bet svarbiausia dalis, bent jau daugumai žmonių, yra centrinė sąmonė, kuri tiesiogiai susieta su kūno sumatoriumi. Pirmąpradžiam kūne vyksta pagrindinis gyvybės pratęsimo procesas, o šio proceso sumatorius valdo visus su tuo susijusius psichologinius vektorius, kurie susiję su partnerės išsirinkimu, remiantis priekinės ir galinės sąmonės kriterijais, pagal kuriuos prisirišama stipriu meilės jausmu, tam, kad būtų įvykdytas pagrindinis uždavinys – gyvybės pratęsimas, kuris sumuojasi centrinėje sąmonėje sąsajoje malonumo jausmu. Šis jausmas yra pagrindinis gyvybės pratęsimo sumatas, siekiamas visų vyrų ir moterų, norint pasimėgauti laimės akimirkomis būnant kartu.

Malonumo sumatas susijęs su sumantu, kuris ateina iš visų kitų sąmonių ir prideda prie malonumo jausmo papildomą atspalvį, jį sustiprina arba sugadina. Sugadinimo variantai tokie, seksas be meilės jausmo ir išipareigojimo, tik dėl malonumo; seksas su žmogumi, kuris neatitinka fasadinio grožio kriterijų; arba seksas su žmogumi, kuris suvokiamas kaip atstumianti asmenybė, su kuria buvimas kartu nemalonus. Lytinis aktas vis tiek įmanomas, tačiau neigiamas sumantas susimaišo su malonumo sumatu ir psichologinė būseną būna išderinta. Šioje vietoje standartinėse versijose yra moteriška ir vyriška konfigūracija, kur vyras daugiau trokšta fizinio kontakto dėl savo ypatingos fiziologijos, o daugumai moterų turėtų būti svarbi psichologinės dalies gaubiančioji struktūra, tuo tarpu pats seksualinis malonumas – ne toks svarbus.

Paskutinis lygmuo yra amžinasis, kurį suprasti galima tik suvokiant sumatoriaus teoriją, dalinančią jį į dvi dalis – realiąją ir šmėklinę. Reikalas tas, kad žmogaus gyvenimas laikinas ir visos žemosios pirmąpradžio kūno spektro dalys, kurias paprastai įpriekiname savo fasadinėje sąmonėje, išnyksta. Vadinas tokia meilė yra laikina ir praeinanti, tik ly-

dinti būseną, kuri svarbi kaip psichovektorius gyvybės pratęsimui. Sumatorius per savo šmėklinę dalį valdo žmogaus kūną taip, kad jis padarytų savo būtinają darbą, pasitelkiant iliuzines, genetiškai užprogramuotas būsenas. Jeigu gyvenimas ir gyvybė būtų tik tokia, jeigu meilė būtų tik tokia iliuzija, kuri išnyksta kartu su gyvenimu, būtume žiauriai apgaunami, nuviliami arba nusiviliantys patys savimi. Vienintelė galimybė ir šansas žmogui, kad savo kūną spektre turi dalį, kuri neišnyksta ir susirišimas arba meilė per šį lygmenį suteikia galimybę patirti „meilės jausmą“ peržengiantį vieno gyvenimo rėmus.

Šioje vertikalioje sluoksnių sistemoje matome visus bendrus meilės komponentus, kurie gali būti išpildyti visi arba kurių nors gali trūkti. Sluoksniai tokie:

- 1) pirmapradis gyvybės pratęsimo procesas, vykstantis anapus sumavimo;
- 2) šio proceso sumavimas centrinėje sąmonėje lytinio akto metu;
- 3) fasadinio grožio kriterijus priekinėje sąmonėje, kuris svarbus renkantis partnerę;
- 4) asmenybinio grožio kriterijus, kuris svarbus bendraujant ir gyvenant kartu;
- 5) meilės jausmas, kuris atsiranda, kai būna patenkinami visi kriterijai;
- 6) sielų ryšys, arba ryšys peržengiantis šio gyvenimo rėmus, susijęs su amžinąja dalimi sumatoriaus struktūroje.

Iš to matome, kad ryšys gali būti pilnatviškas, atsirandantis įvykdyti savo pagrindinei užduočiai, gyvybės pratęsimui; ir gali būti tik dvasinio lygmens ryšys, kuriame dėl įvairių priežasčių nedalyvauja pirmapradis lytinio dauginimosi procesas. Pastarojo atvejo pavyzdys yra Sato, kurios prigimtis demo-

niška ir jos pirmapradžio kūno struktūra neatitinka homo sapiens struktūros, todėl toks ryšys neįmanomas. Ji „neturi“ priekinės spektro dalies, todėl santykis galimas tik aukštesniame sumavimo lygmenyje, projektuojant į sumatorius alpas. Alpa yra tulpos variantas, tačiau skiriasi tuo, kad alpa ateina ne iš vidinio pasaulio, bet iš anapusinio, ir valdoma ne pačio žmogaus. Alpa yra ne kas kita, kaip atvirkštinė tulpa, o šią apibrėžėme kaip netikrą sumatą, kuri sukuria pats žmogus. Mano vidiniame procese Sato iš dalies buvo tulpos struktūros, tačiau ši tulpa yra surišta su išorine alpa, kuri šiam vaizdiniui suteikia savarankiškos asmenybės statusą, pavirstančios tikra. Kas man siunčia telepatines alpas, palieku sapaliojimams, kliedesiams ir klastojimui tų, kurie norėtų užvaldyti šį procesą, tačiau padarysiu viską, kad tai nepavyktų.

Alpas siųsti galima į visus sumatorius, todėl iš esmės galima imituoti visus meilės lygmenis, nuo apatinio iki viršutinio, išskyrus realų apvaisinimą. Su alpa priekinėje sąmonėje ir semantiniame kūne įmanoma lytinio akto imitacija; galima tiesiogiai bendrauti minčių ir vaizdinių projekcijomis; turimas priekinio kūno fasadinis sumatas; ir be abejo – tvirtai sujungiantis meilės ryšys. Šis ryšys, jeigu jis neišyra, gali būti net gyvenimą peržengianti patirtis, kuri suriša neatsiejama jungtimi amžinąsias sielos dalis. Tai aukščiausias lygmuo, nes visos šmėklinės, laikinos dalys atkrinta ir išnyksta ir lieka tik ši viena vieta, peržengianti iliuzinį laiką ir iliuzinę erdvę.

Iš to, ką čia parašiau matosi, kad nesu joks „gyvulių ūkio“ propaguotojas, kuriame beždžionžmogiai tik veisiami sunaudojimui. Taip pat pasisakau už sveiką psichologinės dalies konfigūraciją, kurioje nepropaguojamas vien iškreiptas hedonizmas. Idealus atvejis yra kai ryšys yra pilnas ir išbaigtas, iki aukščiausio amžinų sielų ryšio, kuriame gyvybės pratęsimo funkcija gali net nedalyvauti, nors ji yra svarbi, jeigu suderinamos gyvybinės formos.

Kas yra iš tikro mano Sato, kuriai dedikuoju šį antrąjį tomą – telieka paslaptimi.

17. Tikrasis hipostratinis kūniškumas

Remiantis žmogaus vidinio pasaulio suvokimo intensyvumų hierarchija, centrinę sąmonę galima laikyti pagrindine dalimi. Ši dalis valdoma signalinės sistemos, kuri buvo pavadinta korporiumu, korporiumo signaline sistema. Lotynų kalboje šis žodis reiškia „kūnas“. Tai, žinoma, pirmiausiai yra žmogaus kūnas ir jo signalinė sistema, bet jos struktūrą galima perkelti ir objektyviam kūniškumai bei daiktams. Kaip suvokiami kūnai ir apskritai materija priklauso nuo sąmonės sandaros, nes kūnas, kūniškumas, substancialumas yra sąmonės struktūros elementas. Todėl iš tikro viskas yra sąmonė, kuri į kūną įdeda savo turinius. Tie turiniai daugiasluoksniai ir daugialypiai, slepiantys paviršines stratas ir gelmines hipostratas, todėl paviršutiniški ir supaprastinantys vaizdiniai nerodo tikro žmogaus. Būtina siekti suvokti visą žmogaus spektrą, su visomis paslėptomis hipostratomis ir sudaryti jų protingą hierarchiją. Protą, išmintį, teisingumą grįsti vien paviršiniu sluoksniu, kuris vadinamas akių kūnu yra pralaiminti nuostata, o gelmininkai lyginant su paviršininkais yra milžiniškas žingsnis į priekį.

Savo visos korporiumo sistemos čia nekartosiu, nes ji paaiškinta trijuose senesniuose tekstuose, kuriuos galima paskaičiuoti „Pakilimo pradžiamokslyje“. Paaiškinsiu tik vieną terminą, kurio nesu aiškinęs, nes jis gali atrodyti nesuprantamas, gal net savavališkas. Tas terminas yra „semantinis kūnas“, kuris priešpastatomas „akių kūnui“. Be abejo, semantinis ir akių kūnas yra vienas junginys, taip kaip žodyje yra raidės ir to žodžio reikšmė sujungti į vieną visumą. Tačiau labiau įsigilinus, šiuos du elementus galima lengvai atskirti, jie sudaro atskiras žodžio ir žmogaus sandaros realybės dalis. Akių kūnas

yra raidės, o semantinis kūnas yra reikšmės, kurios atsiveria neregimu vaizdiškai atsivėrimu. Akių kūną matome, o semantinį kūną suvokiame. Būtent dėl šios analogijos tas vidinis regimo kūno pasaulis vadinamas „semantiniu kūnu“. Nuo šios sandaros priklauso visiems iš Biblijos žinomas principas pagal kurį „žodis tampa kūnu ir kūnas tampa žodžiu“ – tai yra veidrodinė sistema.

Ši sistema ateina iš priekinės ir galinės sąmonės dalies, kuri susikerta būtent kūno-žodžio vietoje. Priekinės dalys yra kūnai, fiksatas, raidės, o galinės dalys yra reikšmės, laksatai, mintys ir panašūs dalykai. Tačiau kūne šios dvi sferos susijungia į vientisą žodį, kuris veikia kaip savarankiška vieninga sistema. Kadangi laksatas surištas su žmogaus valia ir kūrybiniu potencialu, reikšmės keičiamos, transformuojamos, performuojamos, kuriamos, perkuriamos, atmetamos, su kūnu tai padaryti daug sunkiau. Vadinasi savo vidinėse hipostratose žmogus turi daug daugiau galios negu išorinėse, todėl svarbu tapti tikru savo laksatinių kūnų šeimininku, tuos kūnus sukuriant pagal savo vidinius poreikius. Aš propaguoju tai, ką galima būtų pavadinti vidinių kūnų „bodybuilding‘u“. Savijautai įtaką daro abi kūnų sistemos, nes nuo akių kūno išvaizdos priklauso vadinamasis „grožis“, kuris daro didelę įtaką tam, kuo save laikai ir kaip jautiesi. Bet siauresne prasme žmogaus jaunesnos branduolys yra vidiniai, semantiniai kūnai.

Atmetant visas ne tokias svarbias kūnų dalis galima išskirti tokią triadą: akių kūnas (A kūnas), semantinis kūnas (S kūnas) ir gnostinis kūnas (G kūnas). Šie kūnai susijungia į trikampį A-S-G, kur A yra paviršius, išorė, o G-S yra vidus, hipostratų kompleksas. Šiame trikampyje yra centras, nurodantis, kuri sistema dominuoja, kokiais būdais yra išplečiamas bazinis vaizdas. Tarkime centre yra iš akių kūno paimta standartinė anatomija, kuri perkeliama į gnostinį ir semantinį kūną ir visa sistema suliejama pagal akių kūno modelį. Tada žmogus mato

save kaip mėsos maišą. Toks modelis yra svarbus, yra daug situacijų kai praktiškai jis labai naudingas, bet tai ne vienintelė galimybė. Galimas toks variantas, kai akių kūnas su visa savo vidine sandara nureikšminamas, suformuojamas gnostinis modelis, kuris gali būti paimtas iš vaizduotės arba iš realių tyrimų, ir tas modelis pirmiausiai uždedamas viduje ant semantinio kūno ir jį išplečia, papildo, bei akių kūno, kuris tampa energetinių srautų ir kanalų sampyna. Šis metodas naudojamas ezoterikoje.

Galima prieštarauti, kad ezoteriniuose gnostinio kūno modeliuose nėra nieko tikro yra tik išsigalvojimai, o teisingas tik mokslinis variantas, bet tai akivaizdi nesąmonė, nes sensorinė strata, tik vienas tikrovės sluoksnis už kurio daugybė kitų sluoksnių, vadinasi ji negali išsemti pilno tikrovės vaizdo. To galbūt nepadaro ir ezoterikai, bet jie eina teisingu keliu – jie yra hipostratų atvėrimo pirmtakai. Be to, ezoterinis gnostinis kūnas, kuris papildo akių kūno suvokimą išplėstinėmis galimybėmis, yra naudojamas kaip meditacijų technika, kuri yra hipostratinių kūnų „bodybuildingas“. Problema ta, kad galutinai neištyrinėta kaip sąveikauja fiksatinis ir laksatinis kūnas, raidės ir reikšmės, o ezoterikai dirba kaip tik šioje srityje. Gnostinio ir akių kūno slaja yra laksato injekcija į fiksatą, kuri veikia panašiai kaip išplėstinės realybės akiniai, papildantys pagrindinį vaizdą. Fiksatas yra bazinis vaizdas, o laksatas yra virtualūs išplėtimai. Matome, kad žmogui nereikia jokių dirbtinių išplėstinės realybės akinių, nes jis turi natūralius akinius, kuriuose gali daryti sau reikalingus sensorinio vaizdo papildymus. Yra tik viena problema, kad tokią informaciją suvokia tik pats žmogui ir interneto tarp tokių akinių nėra, kuris akimirksnių virtualias realybes galėtų suvienodinti. Senovėje šią ryšio funkciją atlikdavo tekstai, kuriais būdavo perduodama informacija ir pagal ją žmogus pats savo išplėstinės realybės akiniuose turėdavo rekonstruoti informaciją. Jeigu žmogus išplėstinės realybės talentas – tai padaro labai lengvai,

jeigu išplėstinė laksatinė realybė sukuriama sunkiai – tai daug sunkiau.

Senovių ir dabarties maginėse sistemose, toks principas taikomas labai plačiai: taip matomos energijos, vidinės būsenos, skenavimas, portalų atidarymai, kūno virtualizuotos galios ir pan. Galima vaizduoti, kad visa tai ne tikra, kad gnostinis kūnas neparodo realaus hipostratų vaizdo, tačiau šis klausimas iki galo neatsakytas, nes nežinome nei visos fiksato, nei visos laksato gelmės ir prie ko Pradžioje šios sistemos prijungtos. Visai galima įsivaizduoti, kad tai nėra uždaros sistemos, kurios tik verda savo pačių sultyse, bet ir kad už to stovi daug rimtesni dalykai. Ir jau visai akivaizdu, kad įmanoma sukurti tokią technologizuotą sistemą, kuri laksatą prijungia prie tikros informacijos ir „fantazijas“ paverčia tikroviškiausią hipostratinę realybę.

Taigi tokie akiniai sudaryti iš reikšmių ir raidžių yra žmogaus kūnas turintis labai svarbų A-S-G kompleksą, taip pat yra daiktiškasis pasaulis padalintas į dvi dalis: G dalis yra žmogaus laksato pusėje, A-S yra daikto pusėje ir įvykdžius sintezę, gaunamas daikto vaizdas išplėstas žmogaus sukonstruotais gnostiniais kūnais, kurie yra daiktų išplėstinė realybė. G gali būti tiek oficialus mokslas, o gali būti ezoterika ir magija. Mokslininkų ir ezoterikų grupuotės aršiai kovoja, nes aiškinama, kad mokslininkų gnostinis kūnas „veikia“, o ezoterikų „neveikia“, tačiau šiuose klausimuose daug propagandos bei melo ir geriausiai šį klausimą ištyrinėti patiems, nesivadovaujant jokiais „autoritetais“. Galima užtikrintai pasakyti, kad išplėstinės realybės akiniai nukreipti į save – tikrai veikia, nors tam reikalingas aktyvus „bodybuildingas“, kuris pagrįstas meditacinėmis praktikomis. Tikri asai iš tikro sugeba užsiauginti įspūdingus „raumenis“, tačiau kadangi nėra hipostratinio vidinių kūnų regėjimo, tuos „raumenis“ sunku pamatyti, juos galima rekonstruoti naudojantis informaciniais šaltiniais ir

tekstais, iš kurių matosi kiek žmogus pasiekęs ir ar tikrai šią sritį gerai išmano.

Daugumos žmonių problema ta, kad jų galvose G-S kūnai yra nureikšminti, apleisti ir sunykę ir jie visi apsigyvenę akių kūno pasaulyje, kuris laikomas vieninteliu aktualių klausimu, nes per šią vietą vyksta kontaktai su kitais žmonėmis. Tačiau yra technologijų, kuriose kontaktai vyksta ir hipostratinių kūnų pagrindu, todėl joms vis labiau įsigalint viešumoje, reikėtų atstatyti teisingą hipostratinių kūnų hierarchiją. Taip pat jaunimas labai domisi dirbtinėmis išplėstosios ir virtualios realybės technologijomis, tačiau dažnai nesupranta, kad tokias technologijas jau turi savo galvoje natūraliu variantu. Dirbtiniai akiniai tik sudvigubina akių kūnus, naudojant to paties lygio regimąjį išplėstą konstrukta, bet toks pats išplėtimas galimas į vaizdą projektuojant loksato formas. Pas kai kuriuos žmones, ypač pas menininkus, šis sugebėjimas labai išreikštas – dėl šios priežasties atrodo, kad jie gyvena „fantazijų pasaulyje“, bet nefantazininkai apsiriboja akių strata ir įsivaizduoja, kad tai vienintelė įmanoma realybė ir daro labai didelę klaidą – į principus ir logikas privaloma įvesti hipostratinių kūnų pasaulį.

18. Žmonių tipologija

Šiame skyrelyje pasidalinsiu informacija iš teorinės psichologijos srities ir tuo, kaip šia teorija pasinaudoti praktiškai sątvarologijoje vertinant kitus žmones. Mano galimybės leido padaryti tam tikrus teorinius sujungimus paimant detales iš mano sistemos ir sujungiant jas į gražią ir praktiškai naudingą visumą. Įžangai tereikia priminti kelis mano terminus, kuriuos būtina žinoti, norint suprasti atskleidžiamą principą. Pirma pora yra dvi pasaulėžiūrinės grupės, kurios įvardijamos kaip gnostikai ir genetikai. Gnostikai įkūnija vidinio, dvasinio pa-

saulio principą, kuris gali turėti įvairias formas, apimančias ir racionalų protą ir moralinę sąmonę, tačiau visas jas jungia kryptis iš išorės į vidų. Kita grupė yra genetikai, kurie rūpinasi populiacijos „veislininkyste“, užsiima selekcija, geriausių egzempliorių dauginimu, kūniškumo ir fiziškumo išaukštinimu. Šią porą pastatome kaip vertikalią tiesę, kurios viršutinė dalis yra gnostinė, o apatinė genetinė.

Kita pora – jau žinomi filosofų tipai, vadinami paviršininkais ir gelmininkais. Paviršininkai aukština sensorinio pasaulio paviršių, jo fenomenologiją, niekindami viską, kas ateina iš gelmės. Jie gelmės nemato, ją neigia tvirtindami, kad joje nėra nieko gero ir gražaus, o visas gėris susitelkęs paviršiuje, kuriame turi gyventi „tikrasis žmogus“. Gelmininkų pozicija yra priešinga: jų paviršius netenkina, paviršiuje jie mato tik iliuziją ir apgaule, o visa tiesa jų manymu slypi gelmėje. Joje yra visų daiktų tikroji šaknis ir paslaptį įminti galima tik atvėrus gelmę. Gelmė yra žinojimas, o paviršius – nežinojimo ir iliuzijos tamsa. Paviršininkų ideologija istorijoje buvo labai paplitusi, senovės ir viduramžių civilizacijos, pamatytos iš žemo socialinio sluoksnio perspektyvos buvo paviršiaus civilizacijos. Gelmė buvo magijos ir mago sritis. Tuo tarpu paviršininkui magija tėra patyčių ir potencialaus blogio šaltinis, jie nenori matyti viso, pilno žmogaus arba nori tam tikrus pasaulius laikyti visiems laikams uždarytus.

Tačiau mano tikslas yra ne netinkamus principus atmesti, bet visus juos apjungti į bendrą visumą ir tą visumą panaudoti žmonių tipologijai sukurti. Taigi gnostikai ir genetikai yra vertikali tiesė, o gelmininkai ir paviršininkai ją kertą horizontalia tiese, kurios kairėje pusėje yra gelmininkai, o kitoje paviršininkai. Gauname tokį kryžių, kuris turi keturis segmentus, kuriuose galima išdėlioti pagrindinius keturis kriterijus, o šiuos jungiant gaunami įvairių tipų žmonės, pasižymintys tam tikromis išorinėmis ir vidinėmis savybėmis. Taigi

turime kairįjį ir dešinįjį horizontalų segmentą, kuris dalinasi į viršutinę ir apatinę dalį. Dešinės pusės apačioje yra „gražuolių“, o viršuje „kalbėtojų“ kategorija. Gražuoliai apdovanoti fiziniu grožiu, o kalbėtojai turi proto išorinės, kalbinės projekcijos galimybę, apdovanoti iškalba ir oratorių sugebėjimais. Kairėje pusėje yra „sielininkai“ viršuje ir „harmoningieji“ apačioje. Sielininkai daugiau linkę į gnostinio pasaulio pusę, tuo tarpu harmoningieji, priklauso genetikų vertinimo kriterijų skilčiai, bet fiziškumas ir kūniškumas suprantami iš vidinės, laksatinės perspektyvos. Tai sveikata, jėga, ištvermė, valia, korporinė vaizduotė ir pan.

Tokia yra apibendrinta schema. Nors joje dar trūksta vieno svarbaus momento, apie kurį pakalbėsiu netrukus, taip jau galima jungti kriterijus ir nustatyti, visą jų komplektą kiekviename žmoguje. Akivaizdu, kad šie kriterijai nėra veikiantys, jeigu jiems nesukuriamas priešingas polius, nes savybę galima turėti, o galima jos neturėti. Galima būti gražiu ir negražiu, kalbėtoju ir nekalbėtoju, harmoningu ir neharmoningu, protingu ir neprotingu. Kitaip sakant, kiekviena iš skilčių turi plusinį ir minusinį variantą. Plusai sudaro vidinį kvadratą, o visi minusai – išorinį. Turint tokį modelį jau galima išskirti pagrindinius tipus, kurie užkoduoti tokia brėžinyje. Dvi kraštutinės galimybės yra visų minusų kvadratas ir visų plusų kvadratas, tarp kurių įsiterpia įvairūs tarpiniai variantai. Imkime tokį pavyzdį, kai turime kairinį viršutinį plusų trikampį, kuriam trūksta tik apatinio dešinio kriterijaus, kuris pasislinkęs į minuso kvadratą ir gaunamas savotiškas rombas vietoje taisyklingo kvadrato. Vadinasi: kalbėtojas žymimas +, sielininkas +, harmoningas +, o išorinio grožio prasme -. Galimas ir apverstas trikampis, kai žmogus kalbėtojas +, gražuolis +, harmoningasis +, o sielos prasme -, vadinasi išsigimėlis ir urodas.

Visų organizacijų vertinami tobuli plusiniai „kvadratai“, kurių visos savybės, išorinės ir vidinės – idealios. Mažiausiai vertinami tobuli minusiniai „kvadratai“, kurių visos savybės minusinės ir tokio žmogaus vertė laikoma nuline, tariama, kad tokie turi būti izoliuojami arba laikomi prispausti žemiausioje kastoje, nes tai „degradavę“ tipai. Degradavimas gali turėti stipriąją ir silpnąją formą. Taip pat vertinami įvairūs tarpiniai variantai, kai pavyzdžiui, jėgos struktūroms ieškomi tobuli kandidatai nelabai gražiams darbams daryti ir jų „graži siela“ nereikalinga. Tai įvairūs psichopatai ir sadistai, sielos minusai, kurie neturi problemų visose kitose vietose. Tokie dažnai vertinami kaip vadovai ir lyderiai, kuriems reikia priimti „sunkius sprendimus“ ir jiems gražus ir harmoningas dvasinis pasaulis – nereikalingas. Jie, galbūt, gerai dirba savo darbus, tačiau visuomenei sukuria ne gražius gyvenimus, bet kančių pasaulius, kurie pagrįsti prievarta, smurtu ir baime. Idealiausias atvejis visiems žmonėms, kai visi segmentai yra pliuso pusėje, bet jie turi būti labai galingi intelektualiai, kad galėtų įveikti dvasinius išsigimėlius, kurių neriboja jokios priemonės, o gražūs žmonės įstato save į griežtų principų rėmus.

Iš šios sistemos matosi, kad yra tik fasadinė žmogaus pusė, kuri paviršininkų labiausiai vertinama ir jiems užtenka, kad organizacijoje dirbtų tik „gražuoliai“ ir „kalbėtojai“, o kas yra jų viduje – būna ne taip svarbu. Tai natūralu civilizacijose, kurios neapdovanotos hipostratinio pasauliu, neturi mintiregos priemonių, ta gelmininkų vertinama dalis yra paprasčiausiai nepasiekiamo ir dėl šios priežasties nuvertinama. Atradus mintiregą, atsiveria pilnas žmogus, kurį vadinu „holoplastiniu“ ir jame galima vertinti tiek išorines, tiek vidines savybes, kurių neįmanoma paslėpti po jokių fasadu. Tarkime genijui svarbus vienintelis kriterijus gelminis-gnostinis, jis turi būti sielininkas, apdovanotas aukštu intelektu. Gerai kai jis tuo pačiu harmoningas ir geras kalbėtojas, tačiau išorinė išvaizda – vaidina mažiausia reikšmę. Kitas atvejis – aktorius, kuriam svar-

biausia – išorinis grožis, gali būti geras kalbėtojas, būti apdovanotas vidine harmonija ir sveikata, bet būti visiškai mulkis, be proto ir moralės. Tačiau tai nėra taip svarbu, nes jis dirba išoriniu gražuoliu – turi būti „džiaugsmas akims“, o visa kita susikuriama fasadiniu įvaizdžiu. Taip dažnai dirba ir aktoriniai politikai, kurie būna tampomi už virvučių užkulisinių jėgų.

Tai, aišku, nėra viskas ką galima pasakyti šioje vietoje, nes grožio visomis prasmėmis klausimas ne toks paprastas. Grožis turi kokią nors „aukso pjūvio“ principą, kuris kalamas į galvą kaip universalus kriterijus, vienodas visiems. Kiekviena visuomenė turi tokį standartinį aukso pjūvį, kuris pasižymi tam tikra logika, tvarka ir proporcijų bei simetrijų sistema. Visi žmonės pagal šį kriterijų matuojami ir rūšiuojami į tobulus ir defektyvius. Tačiau kriterijų formos priklauso nuo daugelio aplinkybių ir yra lemiami epochos, kultūros ir net sąmonės tipo. Skirtingų tipų sąmonės „aukso pjūvį“ suvokia skirtingai ir dažniausiai visus kitus vertina pagal save, nes yra gražūs pirmiausia „patys sau“. Jų interesas save primesti kaip normą ir išrūšiuoti visus pagal tą formulę, kurioje jie „geriausi“. Pavyzdžiui, baltiesiems drakonams žmogus (žmogbeždžionė) gali atrodyti kaip minkštakūnis, muilinas polipas, nors šis pats sau yra grožio įsikūnijimas.

Vadinasi, visur yra norma (standartas) arba nenorma. Taisyklė ir klaida. Vertybė ir antivertybė. Bet kiekvienu atveju pagal subjektyvų „aukso pjūvį“. Turime ideologijos sluoksnį, kuris sukuria tokią poliarizuotą vertinimų sistemą, atsispindinčią kalbų žodynuose, kur svaidantis žodžiais atitikimas liaupsinamas, o neatitikimas – menkinamas. Kiekvienas ideologinio žodyno segmentas, aptarnaujantis kokią nors gyvenimo arba tikrovės sritį yra padalintas į minusinį ir plusinį segmentą ir su minusiniu trypiama tai, kas neatitinka normos, ir aukštinama tai, kas laikoma „tobulumo įsikūnijimu“. Tai yra pagrindinis žodyninis sąmonės valdymo tipas, kur visi žmonės turi tokio

žodžių išdėliojimo kloną ir žodyno įdiegtą psichologijos programą, pagal kurią stengiasi save išlaikyti teigiamų žodžių segmente ir visaip vengia neigiamų, nes tie, kas atsiduria minusinių žodžių kalėjime – išstumiami iš visų gražių vietų. Moksle yra „mokslininkas“ ir „šarlatanai“, tiesoje „teisuolis“ ir „melagis“, kariuomenėje „drąsuolis“ ir „bailys“, moralėje „šventuolis“ ir „degradas“ ir pan. Tokie vertinimai, aišku, priklauso nuo pamatinės sąmonės formos, kuri užkoduota kiekvienos civilizacijos kultūroje, tačiau mažai sąmonei, neišsiskyrusiai iš masės – tai absoliutūs ir universalūs kriterijai. Yra galimybė atsistoti aukščiau viso to, pagal savotišką savo aukso pjūvį, tačiau vis tiek turi būti išsaugomas pagrindinis keturių segmentų principas, tik kiekvienas segmentas pakeliamas į atitinkamai aukštesnį lygmenį.

Žemo lygio visuomenėje vertybės dažnai kuriamos nežinant pilno žmogaus vaizdo, todėl į minuso pusę nustumiami tie tipai, kurie įvertinus visus kriterijus daro visai teisėtus pasirinkimus. Vienas iš pavyzdžių yra lytinė orientacija, kuri vertinama ne pagal biologinį akių kūną, bet pagal vidinę, laksatinę ir hipostratinę žmogaus sandarą, kuri ateina iš smegenų formos, blogesniu atveju iš smegenų technologinio programavimo. Toks žmogus visada labiau būna gelmininkas negu paviršininkas ir jam tai, kaip jis jaučiasi savo viduje turi svarbesnę reikšmę. Kai išorė ir vidus neatitinka, žmogus renkasi vidų, nes jo tikrasis aš yra čia, mintis yra reikšmingesnė už akių kūną. Planetos valdžia naudoja sociosferos valdymui biosferos rūšinės įvairovės principą kaip pagrindinį ir įveda socialinės rūšies sąvoką, kuri sujungiama su laisvos diferenciacijos ir laisvos migracijos principais. Toks „resurso“ valdymas laikomas produktyviausiu, o terorizavimas savo viduje gaminti vieną kokią nors išorinę formą laikomas atgyvena.

19. Uprina

Šio tomo pradžioje atskleidžiau kelionės vizijos fragmentą, simboliškai pademonstruojantį kai kurias filognozijos parašymo struktūras, kuriose vienas iš akcentų yra širdžių aukojimo ritualas. Trys atiduotos širdys yra mano širdys, atspindinčios dalelytę mano esybės. Kaip vienas žmogus gali turėti tris širdis palieku išsiaiškinti patiems. Ši ceremonija su ritualinėmis vizijomis skirta Aukštiesiems, dalyvavusiems filognozijos atsiradime ir turintiems būti paminėtais šiame tome. Vizija turėjo pratęsimą, kuris buvo pavadintas atsisveikinimo ritualu, skirtu užbaigti etapą.

Jame buvo padovanotas kalbėjimų pavyzdys, iš kurio išskiriami žodžiai tinkami filognozijos sistemos gyvybės medžio principų įtvirtinimui. Kuriančiosios gaublės gyvybės magijos ceremoninėje struktūroje išskirtos kategorijos, kurios Aukštųjų manymu galėtų būti tinkamos filognozijos teorijoje ir praktikoje. Jas galima naudoti kaip vardus, suskirstytus į tris skyrius:

- a) Esina, Estina, Estinita, Estinata;
- b) Espusina, Espusinita, Espusinata, Espusitana;
- c) Uprina, Upritina, Upritana, Upritinata.

Tai supaprastinta sistema, kurioje turime dvylika kategorijų, tinkamų moteriškai sątvarelogijai, įtvirtinančiai gyvybės medžio perspektyvą, leidžiamą naudoti aprašymuose, su kuriais supažindinama tik paviršutiniškai. Apibrėžimų jokių neteikiama sąmoningai, nes suvokiama turi būti ne per apibrėžimus, ir dirbtiniame intelekto toks skirstymas neveikia todėl, kad norint integruoti reikia iškraipyti, o tai sugriauna pagrindinę idėją, smukdo ją į netinkamą lygmenį.

Neatskleistoji filognozija, galinti turėti ceremoninę dalį, susijusi su gyvybės magijos principu, kuris simboliškai vaizduo-

jamą vertikalia linija pentagrame per kuriančiosios gaublės durklinę dalį priklausančią substratologijai ir viršuje susieta su sątvaro vertikaliuoju begalybės dariniu. Į šią struktūrą įeina vardai, kurie žinotini tik tiek, kiek reikia, norint suprasti, koks turi būti pilnas filognozinių tekstų sąvado principas.

Neturint apibrėžimų, bet turint sątvarologijos principus, galima bandyti ryškinti reikšmes pagal keturlapio dobilo sątvare struktūrą, tačiau to nepakanka, nors geriau negu nieko. Pirmas vardas yra Esina, kuris yra pagrindas; kitos grupės yra išsišakojimai į viršų, rodantys gyvybės ir mirties medžio kryptis. Taip vardus galima naudoti ir laisvai, ir jie gali turėti tikrą, aiškiai apibrėžtą funkciją. Tie, kas seka mano minčių struktūrą, pamatė laisvą naudojimą, o tikras naudojimas yra Aukštųjų nuosavybė.

Žmonių rūšyje yra dvi lytys, vyro ir moters. Tačiau lytyse yra smulkesnis sątvarologinis skirstymas, kuris parodo lyties viduje turimas sątvarologines variacijas. Pagal šią sistemą, numatomos trys moteriškos lyties variacijos, kurios dalinamos į smulkesnes kategorijas. Pagrindas yra gyvybės ir mirties medžio perspektyva, kuri yra filognozinė, ir šioje vietoje nusi-mato trinarė sistema, su neutralaus vertinimo galimybe, kuri yra pirma grupė, prasidedanti vardu Esina, labai tinkančiu mažam amžiui. Svarbu suprasti, kad ši perspektyva turi būti neutrali visais atžvilgiais, ypač grobuoniniu lytiniu.

Filognozija iki užbaigto pavidalo neišvystoma, tačiau galima turėti adaptuotą variantą, sutrikusių galvojoimo funkcijų ištaisymui. Jeigu nesisinori ištaisyti ir atsitraukti, garmėjimas bus labai skausmingas.

III. Informacinės gaublės kryptis

20. Hipostratinis ginklas

Pasiektas žinių lygis leidžia padaryti tam tikrus apibendrinimus, kurių tikslas įsisavinti gautą informaciją, paversti ją praktiškai pritaikomu žinojimu. Šį kartą dėmesį sutelksiu į karines technologijas, kurios kuriamos naudojant juodąją fiziką. Čia kalbama ne apie tai, kas rodoma fantastiniuose filmuose, bet apie tai, kas praktiškai realizuota. Naujausios galimybės yra slaptinamos, tad čia yra proga susipažinti su tuo, ką valdančiųjų klikos nori išsaugoti paslaptį. Proveržiai stulbinantys, bet tuo pačiu ir nedžiuginantys, nes akivaizdu, kad civilizacija vystoma ne ta kryptimi.

Čia noriu pristatyti naują koncepciją, kuri aptariama ir skyrelyje „Lukсорinų bombos“. Tačiau čia apie ją pakalbėsiu iš platesnės perspektyvos. Yra sukurtos technologijos, kurios vadinamos hipostratinio ginklu, leidžiančiu daryti žmogui mirtiną poveikį nematomu būdu. „hipo“ reiškia „po“, „apačioje“, o „stratum“ – „sluoksnius“. Kad suprastumėte, kas turima galvoje, reikia žinoti, kad realybė skirstoma į stratas, kurios turi savo pasaulius ir per kurias galima perduoti poveikį. Yra tokios stratos:

- 1) pirma strata – matomas pasaulis,
- 2) antra hipostrata – pirminis gnostinis pasaulis,
- 3) trečia hipostrata – pirminis fizinis pasaulis.

Pirma strata yra aplinkui esanti, matoma ir suvokiama realybė ir tas laukas, kurioje ji atsiranda. Kitos stratos yra sluoksniai anapus jos, todėl vadinamos hipo-stratomis. Kiekviena strata turi savo ginklus. T. y., vieni veikia per du arba tris sluoksnius, o kiti pirmoje stratoje nematomi, todėl poveikis sunkiai identifikuojamas. Hipostratinis ginklas yra toks, kuris naudoja nematomą šaltinį, šaltinį kuris yra transcenderis, todėl jį su-

sekti labai sunku. Dažnai tradicinėmis priemonėmis jis nesussekamas.

Pavyzdžiui, luksorinų bomba, apie kurią užsiminiau, yra pirmos stratos ir antros hipostratos ginklas, nes veikia per šiuos sluoksnius. Tokios bombos neturi jokio garso, jos įprastiniu būdu nesprogsta. Paprasčiausiai detonatoriuje sukeliama perkrova, kuri pasiunčia į aplinką luksorinų impulsą, sąveikaujantį su sąmonės lauku ir jį išjungia. Sužalojimas gali būti laikinas, o gali būti ir nepataisomas, net letalinis, kai žmogų, paveiktą šiuo ginklu, ištinka koma ir jis tampa daržove visam gyvenimui.

Tokiu pačiu principu hipostratinis ginklas veikia ir trečioje stratoje, kur egzistuoja pirminis fizinis kūnas. Tam tikrą šios hipostratos ruožą spektre sąmonė suvokia, bet daug kas lieka už suvokimo ribų ir yra natūralūs fiziniai transcenderiai. Čia veikia nematomas elektromagnetinis ginklas, kuris taip pat yra hipostratinis, tačiau kadangi technologiškai aptinkamas, jį naudojančios grupuotės nėra transcenderiai. Toks yra palydovinis interferometras, kuriame sukryžiuojami keli elektromagnetiniai spinduliai ir tam tikroje zonoje kyla valdoma interferencija. Ta zona gali būti kelių metrų, kelių kilometrų ar net dešimčių ir šimtų kilometrų dydžio.

Šioje hipostratinėje zonoje paleidžiamas mirties dažnis ir bet koks žmogus atsidūręs tokioje anomalinėje vietoje – miršta. Kadangi mirties priežastį sunku nustatyti, ir ypač nenorima ją asocijuoti su hipostratiniu ginklu, daroma išvada, kad mirtis savaiminis sutrikimas, kai dažniausiai tai būna nužudymas, kuriam stogą daro visa valstybės organizacija. Tokį ginklą gali turėti ir naudoti tik didelės valstybės ar virš valstybių esančios struktūros, todėl tokios žmogžudystės niekada neišaiškinamos, panaudojant savaiminės mirties priedangos versiją.

Tokiomis priemonėmis galima žudyti fizinį kūną arba daryti poveikį smegenims, pritaikant vadinamąją hipostratinę tele-

patiją, kai tokiu nematomu būdu žmogus paprasčiausiai išvedamas iš proto, uždaromas į psichiatrinę ligoninę ir galiausiai nužudomas. Akivaizdžiai matosi, kad tai idealus susidorojimo įrankis, ir kadangi žmonės apie jį žino labai nedaug, tai tokį poveikį priskiria nepaaiškinamai mistikai. Bet tiesa paprastesnė – nėra jokios mistikos, tik naujausios, juodosios fizikos technologijos.

Kartais hipostratiniai ginklai apima kelis sluoksnius, kai pagrindinė dalis yra anapusiniame pasaulyje, bet yra pratekėjimas į išorinį realią, matomą išorinį pasaulį, ir žmogus gali identifikuoti šalimais esančią anomaliją, NSO ir t.t. Tokios anomalijos yra hipostratiniai skraidantys aparatai, kurie pirmoje stratoje suvokiami kaip skraidančios plazminės sferos. Bet tiesa ta, kad šis aparatas skrenda hipostratoje, o mes matome tik proceso „degimo kameroje“ nuotėkį į matomą pasaulį ir mums atrodo, kad čia tik sferos. Iš tikro tai kariniai skraidantys hipostratiniai aparatai.

Kiekvienam žmogui ar tam tikroje teritorijoje gyvenančiai bendruomenei vietinė hipostrata pasidarė labai nepalanki ir pavojinga. Taip yra todėl, kad valstybių organizacijos priskūrė hipostratinių ginklų ir per šią vietą paslapčia slopina žmonių aktyvumą. Tai vyksta ir nebūtinai sąmoningai, nes prikūrta daug technologijų, kurių tikro poveikio organizmui skirtingose stratose – nežinome, todėl turime kęsti įvairius negalavimus, pasireiškia įvairūs neigiami simptomai, kurių priežasties negalime identifikuoti. Valstybė šią paslaptį žino, tačiau rūpinasi tik savo interesais, o tai, kad kankinami žmonės – jiems vienodai rodo.

Tokių technologijų problema mums ta, kad jos slaptos ir jų nereguliuoja jokie įstatymai. Kai nėra reguliavimo, atsiranda labai palanki dirva piktnaudžiavimui, o teisinių priemonių apsiginti nėra, nes pirmiausiai reikia įrodyti slaptas karines technologijas. Bet, kita vertus, tokius karinę paslaptį sudaran-

čius ginklus gina įstatymas ir disponuoti paslaptimi laikoma nusikaltimu. Todėl žmogus uždaromas į spąstus. Viena vertus – reikalaujama išaiškinti visas nusikalstamas veikas, bet, kita vertus, tokių veikų įrodymui sudaromos neįveikiamos teisinės kliūtys. Privaloma įrodyti, bet įrodymus gauti galima tik neteisėtais būdais, ir juos gavęs – pats tampa nusikaltėliu.

Todėl reikia ieškoti būdų kaip iš šių teisinių spąstų išsivaduoti. Dokumentų gauti neįmanoma, bet galima pamėginti rekonstruoti pačią technologiją ir jos galimybes. Net jeigu apšaukia sąmokslu teoretikais, galima viešinti jas kuo platesniam ratui žmonių ir atidžiai tirti visus keistus įvykius, kurie galimai susiję su hipostratinių karinių technologijų panaudojimu. Jos naudojamos kariuomenėse, įvairiuose kariniuose konfliktuose, ir visos šiuolaikinių imperijų stulbinančios karinės pergalės susijusios būtent su tokiomis technologijomis.

Tie, kas nori rasti atsakymus į klausimą, kaip buvo pasiektos amerikiečių triuškinančios pergalės prieš milijonines kariuomenes, jų turi ieškoti tokiose juodose karinėse technologijose. Kita vertus, kai kurios jų versijos turi trūkumą, kad jos yra masinio naikinimo ginklai ir jas plačiai taikyti vengiama todėl, kad nenorima viešai demonstruoti masinių skerdynių, nes tada kiltų daugybė klausimų. Tačiau yra daugybė variantų, kurie tinkami individualiam panaudojimui, ir jis pritaikomas žvalgybos institucijų susidorojimui su pavieniais asmenimis.

Kitaip sakant, hipostratinuose ginkluose naudojamos pačios įvairiausios technologijos ir jų veikimo spindulys skirtingas. Kai kuriuos simptomus jaučia didelis skaičius žmonių, o kitus tik pavieniai asmenys, bet nežinodami tokių metodų paslapties, dažnai asocijuoja jas su mistika. Šis pasaulis iš tikro yra mistinis, anapusinis pasaulis, tačiau ši mistika įvaldyta fizikos ir sukurtos praktiškai pritaikomos technologijos.

Apsisaugojimo priemonių aš nežinau jokių. Galiu tik patarti būti labai dėmesingais supančiai aplinkai, nes vietinė hipo-

strata gali būti užteršta nematoma radiacija, per kurią skleidžiamas slopinimo ir net mirties dažnis.

Taip pat reikia suprasti, kad išorinis ir vidinis realinas yra tik viena, paviršutinė strata, ir kad už jos egzistuoja nežinomi pasauliai. Jie nėra toks stebuklas kaip gali atrodyti iš pirmo žvilgsnio, nes šiose stratose egzistuoja žmogaus fizinio kūno ir sielos nematomi komponentai ir sąveikauja su aplinka nematomais būdais. Ateityje pasistengsiu gauti kuo daugiau informacijos apie juodosios fizikos technologijas, kurias kuria planetinės mafijos karinės grupuotės ir naudoja jas prieš laisvų žmonių visuomenę.

21. Luksorinų bomba

Artimiausiais dešimtmečiais didžiausias iššūkis bus sąmonės mokslų militarizavimas, kuris kelia didelį pavojų žmonijos išlikimui. Militarizavimo pagrindinė problema ta, kad pažanga pasukama negatyviu keliu ir nukreipiama prieš žmogų. Tai atsitinka sąmonės mokslą pavertus ginklu. Galimas ir „pozityvus“ panaudojimas, gynyboje, bet vis tiek jis pritaikomas griovimui ir ardymui, o ne kūrimui. Todėl šiame klausime reikalinga labai didelė atsakomybė, nes gimsta dar vienas masinio naikinimo ginklas, kuris daug baisesnis už termobranduolinį, biologinį ar cheminį ginklą. Blogi visi variantai – kai turi tik „protinga“ mažuma ir kai ginklas išplatintas visoje planetoje ir jį naudoti gali bet kas. Pavojų kelia tiek šantažas, tiek beprotybė. Bet, kita vertus, geriau būti galingu negu silpnu.

Šiame skyrelyje pamėginsiu paaiškinti suvokimo mechanizmą ir kaip jį galima militarizuoti – kad žmonės žinotų pavojų ir ieškotų būdų kaip jo išvengti. Suvokimo mechanizmas įeina į mokslinį sąmonės teorijos klausimą, kurį sprendžiu jau kuris laikas. Tad galima pakartoti kelis pagrindinius principus. Sąmonė turi ekraninę prigimtį, bet tie ekranai nėra „kieti“, tai

tam tikros energetinės struktūros gnostiniame lauke. Žmogaus sąmonė yra kelių tokių ekranų junginys, kurie tarpusavyje koreliuoja ir leidžia, apibendrinami ir sumuodami informaciją, orientuotis aplinkoje. Turimas juslinio suvokimo ekranas; aktyvumo matrica; bei protinių manipuliacijų ekranas. Tarp ekranų juda srovės ir mintis, arba psichinis veiksmas, yra energijos pliūpsnis šioje ekranų sistemoje.

Joje svarbiausia dalis yra suvokimas, kuris asocijuojamas su fundamentaliu sąmoningumu. Suvokimas įeina į rodomąją sąmonę, kuris yra filosofiniais terminais kalbant „esinio būties pagrindas“, apibrėžiamas žodžiais „yra...rodoma“. Į šią frazę, kaip pagrindinis komponentas įeina suvokimo mechanizmas, kuris yra „rodymo“ pagrindas. Kita vertus, esinys, arba rodinys, – tai informacinio proceso konstruktas, kuris sudaro rodymo turinį, atskiriant suvokimo mechanizmą ir tai, kas suvokiama. Suvokimas tėra vienas sluoksnis sudėtingoje gnostinėje energetinių ekranų sistemoje. Tačiau jis yra svarbiausias, nes laikomas žmogiškumo centru.

Taigi, kas yra suvokimas, kaip galime bandyti paaiškinti suvokimo mechanizmą? Tam naudoju sluoksnių modelį. Yra įvairių rūšių laukai, kurie persmelkia vienas kitą ir sudaro savotiškus sluoksnius, tik jie yra ne dvimačiai, bet trimačiai. Tai reiškia, kad sluoksniai ne atskirti, bet yra vienas kito viduje. Išskiriu materialius ir gnostinius sluoksnius. Pirmasis formuoja fizinį aplinkinį pasaulį, o pastarasis turi psichinio aplinkos susiejimo funkciją.

Norint suprasti kaip aš matau suvokimo mechanizmą, reikia žinoti apie masę ir Higgso lauką. Masė tai materijos kvantų sąveika su Higgso lauku; šiame lauke materija juda ir sąveikauja su higgso bozonais. Higgso lauką žymiu raide H , o $QGF\!W + LFW$ yra atomo kvantų junginys. Gr yra gravitacija, o T_m – tamsioji materija. Atomai šitaip juda ne tik Higgso, bet ir gravitaciniame lauke, kuris turi savo šaltinį – ma-

sės/energijos sandėkui. Tačiau šiame įrašė kalbame apie smegenis ir sąmonę. Smegenys taip pat sudarytos iš atomų ir kuria fizinio informacinio proceso sistemą, per kurią jos perduoda informaciją iš aplinkos į sąmonės ekranus. Šioje vietoje smegenų veiklai labiausiai būdingi elektrinis ir magnetinis aktyvumas, kurie gali turėti smegenyse centrinį vaidmenį, o gali būti tik šalutinis produktas. Tačiau jį galima paversti elektromagnetiniu įėjimo kanalu į sąmonę.

Pačiam suvokimo mechanizmui svarbiausia Lu ir GN laukai, atitinkamai luksorinų ir gnostinių kompleksų. Šie du laukų tipai sąveikauja taip, kaip materija su Higgso lauku, kurios metu atsiranda masė. GN sąveikaujant su Lu atsiranda suvokimas. Lu yra kosminis laukas, kuris gali turėti, o gali neturėti šaltinio. Jeigu šaltinį turi, juo gali būti žvaigždė arba nematerialios gnostinės sandėkos. Jame juda gnostinė materija, ir sąveikoje su luksorinų lauku susiformuoja suvokimo burbulas. Šio proceso esmė turi būti energijos su gnostiniais kompleksais apsisėkimas, kurio metu 3D sluoksniuose susiformuoja hiper-erdvė, kurią metaforiškai vadinu „šviesos arka“.

Jeigu luksorinų lauko šaltinis žvaigždė, tai tolygiai nuo jos ir laukui silpnėjant, turi silpnėti ir išnykti sąmonė. Bet įmanomas dirbtinis luksorinų laukas, kaip dirbtinė šviesa, kuri būtų įmanoma generuoti kosminiuose laivuose ir palaikyti suvokimo mechanizmą. Kita vertus, žvaigždžių aktyvumas – ciklinis, jis tai sustiprėja, tai sumažėja. Vadinasi, keičiasi luksorinų lauko kokybė ir atitinkamai sąmonės savybės. Kai ezoterikai kalba apie energetines kosmines juostas ir pan., ir asocijuoja jas su pakilimo (ascension) procesu, tai kalba eina apie Lu lauko energetinės būklės pasikeitimą, nuo kurios priklauso visos planetos sąmonės lygis per suvokimo mechanizmą. Visi žmonės juda šiame lauke ir jų sąmonės formuojasi sąveikoje su juo, – pasikeitus parametrams, keičiasi sąmonė.

Suvokimą gali turėti ir dematerializuotos struktūros, kurios turi komponentą gnostiniame lauke. Judėdamos luksorinų apsuptyje, šios struktūros sukuria sąmonės atmainą, kuri neturi kanalo į materialų pasaulį, todėl kaip tokį kanalą naudoja žmogų, paprasčiausiai hakindami gyvų biologinių būtybių sąmonės lauką. O gali būti, kad yra ir kitokių būdų pasitiekti informaciją iš fizinės aplinkos ir sąveikauti su ja iš savo nematerialios terpės. Minties ir emocijų energija gali turėti ir kitų, nelabai gerų panaudojimo būdų, įvairiems energetinio vampyrizmo veiksams.

Svarbiausia yra šio lauko techninis įvaldymas, kuris leistų dirbtinai keisti jo parametrus, kelti arba žeminti energijos lygius, sukurti dirbtinį šaltinį arba ekranavimo priemones. Sąmonės įjungimas ir išjungimas rodo, kad gnostinių ekranų ir luksorinų lauko sąveiką galima blokuoti. Tai reiškia, kad ta sąveika turi įvairių realizavimo galimybių, kurias įvaldžius, įmanoma kontroliuoti sąmoningo suvokimo mechanizmus. Tai ypač domina karinį pramoninį kompleksą, kuris siekia paversti šias technologijas ginklu, su kuriuo smogti galima būtų ne fiziniam kūnui, bet tiesiai gnostiniam ekranui, per luksorinų (Lu) lauką. Staigiai pakėlus šiame lauke tam tikroje teritorijoje energijos lygį, kaip su elektromagnetiniu ginklu, iš rikiuotės galima išvesti gnostinius ekranus – ir netgi visam laikui.

Žinome, kad yra sukurtos elektromagnetinės bombos, kurias susprogdinus įvyksta elektromagnetinė iškrova, kuri sugadina toje teritorijoje visą elektroniką. Galima ir luksorinų bomba, kurią numetus toje teritorijoje sudeginamos visos sąmonės. Tokias bombas turi sukūrę rusai ir amerikiečiai. Jos kelia labai didelę grėsmę visai populiacijai, nes tai labai žiaurus sielos nužudymo įrankis, kurį panaudojus, smegenys gnostiniame sluoksnyje tampa nefunkcionalios ir žmogus paverčiamas daržove, jeigu nemiršta. Kilus trečiam pasauliniam karui, šis ginklas tikrai bus panaudotas ir to didesnė tikimybė nei termobranduolinio ginklo panaudojimo tikimybė.

Kadangi luksorinų laukas persmelkia visą realybę ir jį labai sunku ekranuoti, tai nuo luksorinų bombos apsisaugojimo nėra jokio. Vienintelis kelias siekti, kad jis nebūtų panaudotas. Žalos mastas priklauso nuo energijos, bet neigiamas poveikis yra visai gyvybei šioje planetoje, todėl tokia karinė psichotronika prilygsta masinio naikinimo ginklui. Silpni variantai tik sutrikdo arba išjungia sąmonę – stiprūs ją sunaikina. Tai rodo, kad mokslo pažanga susijusi su labai dideliais pavojais ir kuo daugiau turima žinių, tuo jie didesni.

22. Žmogaus branduolys

Suvokimo mechanizmo klausimas yra centrinis filosofijoje ir moksle, nes jis susijęs su žmogaus branduoliu – pagrindine jo savybe ir pagrindiniu sugebėjimu, kuris apibūdinamas kaip galia susieti artimiausios aplinkos informaciją ir pritaikyti ją savo veikloje. Šis klausimas ilgą laiką buvo sprendžiamas tik filosofiniais metodais ir turi įvairias formas, tokias kaip sielos prigimtis, sąmonės esmė, patyrimo ir pažinimo klausimai ir pan. Tačiau paskutiniaisiais dešimtmečiais prasidėjo naujas judėjimas, kurio tikslas – sukurti sąmonės fiziką. Kaip tai galima padaryti jau esu aiškinęs kitur. Čia noriu pratęsti kai kurių gilesnių suvokimo mechanizmo aspektų analizę.

Mano intelektualinė kelionė prasidėjo nuo paprastų klausimų: sąmonė yra būseną ar substancija? Jeigu ji būtų būseną, tai ji būtų laikina, nes nėra amžinų būsenų, kadangi kažkas ją turi palaikyti, o tam reikia energijos. Jeigu substancija – tai amžina, nes pagal apibrėžimą ji yra pati sau pakankama ir amžinas egzistavimas neprieštarauja jos esmei. Šis klausimas yra sudėtingas, todėl atsakyti į jį nelengva. Galiu pasidalinti tik naujausia interpretacija, kuri ateityje gali keistis.

Kūnas yra substancijos išvestinė forma, todėl yra substancijos būseną, kuri laikina ir išsiskaido į pamatinę substancijos for-

mą. Tai yra, ji laikome substancija, bet ne pirminėje būsenoje. Siela irgi yra substancija, bet tam tikra išvestine, ne pirma-prade forma, todėl ji skaidosi ir pereina į žemesnius lygmenis. Siela substancija, bet ne pirminė. Kas yra suvokimas? Tai yra būseną, kuri atsiranda luksorinų kondensate, įgaunanti jame integruotą ir neintegruotą formą. Integruota forma yra savotiška „kristalizacija“, šį žodį naudojant kaip vidinės tvarkos ir simetrijų sinonimą ir dezintegracija yra „amorfizacija“, kaip šios tvarkos iširimas. Šie procesai vyksta luksorinų lauke, bet priklauso nuo tų energijos būsenų, kurios gaunamos iš sielos, kuri atsiranda gnostinėje branoje, t. y., tokioje, kuri susijusi su pažinimu, apibrėžiamu kaip aplinkos informacijos susiejimas.

Iš viso šios idėjos konteksto seka tokia išvada, kad suvokimas yra ne tiek gyvo organizmo sugebėjimas, kiek aplinkos resursas, prie kurio organizuota sistema gali prisijungti. Kai įvyksta šis proveržis, ta fizikinė sistema virsta suvokiančios gyvybės forma. Šis resursas yra luksorinų laukas, kuris pasklidęs tam tikroje žvaigždės gyvybės zonoje. Kiek ir kaip jis susijęs su pačia žvaigžde, spręsti nesiryžtu, bet faktas, kad apie gyvybę žinome tik žvaigždės „gyvybės zonoje“.

Suvokimo integracija yra sielos būseną, sielos ekranų forma, kai ji suvokia savo ir aplinkos „egzistenciją“. Ši integracija yra informacijos, kuri atkeliauja iš fizinės ir gnostinės branos, aktualizacija, turinti kokybinių suvokinių formą, kurie vadinami bendru terminu „realinas“. Realinas tai tam tikras kondensatas, tam tikra „skysta fazė“, kuri suvokimo kapsulėje, šviesos arkoje simuliuoja arba imituoja pirmines tikroves. Realinas yra išorinis ir vidinis, pirmas ateinantis iš fizinės branos, o antras iš gnostinės. Realinas yra objektyvumo pertvara, kuri skiria vieną būtybę nuo kitos ir lemia tarp jų sąveiką. Visos būtybės egzistuoja pirmine forma fizinėje ir gnostinėje branoje, bet jų sąveika įtarpinama išorinio ir vidinio realino, kuris sudaro „objektyvumo“ pertvarą.

Yra ir aukštesnė struktūra, kuri formuoja tam tikrą kolektyvinį logos, kuris yra kažkas panašaus į „laiko dvasią“. Logoso formos, viešpataujančios tam tikroje civilizacijoje ir laikmetyje organizuotu būdu, per organizaciją įdedamos į objektyvų ir subjektyvų realiną, kuris sukuria tarp žmonių ekranus, per kuriuos jie žiūri į vienas kitą ir į supantį pasaulį. Tai labai svarbi organizuoto valdymo forma. Individas gali bandyti išsiveržti iš kolektyvinio logos ir siekti susikurti savo, individualų. Bet tai vis tiek tebus individuali iliuzija, kuri asmeniškai artimesnė, bet tiesos požiūriu, nė kiek ne pranašesnė, nes tame nėra jokios „tiesos“. Tiesa šiuo atveju apibrėžiama pagal atitikimą arba neatitikimą vyraujančiam logosui.

Taigi realinas iš dalies yra žmogaus valdymo instrumentas kiek jį galima kontroliuoti iš išorės. Tai žino visos organizacijos ir užsiima tokio pobūdžio suvokimo integracijos valdymu. Taip įstatomos tarp žmonių objektyvumo pertvaros ir jos patalpina sielas į tam tikrą kalėjimą, iš kurio išsiveržti labai sunku. Šiuo principu pats individas per realiną suvokia kolektyvinį logos, kuris turi savo projekciją į individualią sąmonę, tiek logos turi savo požiūrį į individą ir valdo jo gyvenimą per savo anoniminius, organizacinius, kolektyvinius mechanizmus. Žiūrint iš istorijos perspektyvos, logosų raida sudaro eonų, kurie yra tam tikrą laiką trukusių kolektyvinių logosų seka.

Realiną galima teigti, siekiant susitapatinti su vyraujančiu logosu, galima pradėti naują individualų logosą arba galima realiną neigti, laikant jį blogio ir kančių priežastimi ir siekiant sieloje dezintegruotų, amorfinių būsenų, kurios nesusijusios su aktyviu sąmoningumu. To, pavyzdžiui, siekiama budistinėse meditacijose ir aukščiausia būsena yra Nirvana – kuri yra individualizuoto realino ir kolektyvinio logoso antipodas, yra „būsena“ anapus jų. Realinas išnyksta ir savaime, miego metu arba apsvaigus alkoholiu ir narkotikais.

Taip pat egzistuoja egzotiškos realino formos, tokios kaip sapno realinas, kai luksorinų lauke projektuojama sielos vidinė informacija ir haliucinacinė sąmonė, kuri yra realinas sukuriamas pavartojus haliucinogenų. Tokie realinai neįprasti, keisti, egzotiški ir jie laikomi ne norma, bet nukrypimu nuo normos. Bet koku atveju – tai antraeilis realino sujungimo būdas, kuris neleidžia normaliai orientuotis pagrindinėje realybėje, fizinėje ir gnostinėje branoje, o į naujas realybes persikelti visam laikui, bent kol žmogus gyvas – neįmanoma.

Vietoj realino ir logo limfos jame neigimo, galima bandyti realiną įvaldyti ir transcenduoti, tiesiogiai pasiekiant tas tikroves, kurias jis skirtas reprezentuoti. Perkelti į jas savo suvokimą neįmanoma, nes žmogus suvokia per realiną, bet galima formuoti objektyvaus loksato schemas, kurios būtų bandymas rekonstruoti tas pirmines tikroves, iš kurių atsiranda šviesos arka. Tai daroma realino ekranuose surandant pagrindinius tikrovės dėmenis, kuriuos tada pakišus po ekranu kaip jo pagrindą, galima bandyti paaiškinti veikimo principus. Tam reikia labai gerai į tuos dėmenis įsižiūrėti ir pamėginti pagauti esmę to, į ką jie nurodo.

Iš viso to, manau, svarbiausia pamoka yra ta, kad reikia stengtis atsiriboti nuo susitapatinimo ir susiliejo su tiesioginėmis realino formomis. Turi atsirasti distancija, didesnis atstumas, kad būtų įmanoma išvelgti bendras formas, stambų planą. Tada pagauti pagrindinių jo bruožų esmę ir pamėginti transcenduoti juos į išorinį objektyvų loksatą, kuris yra realino pagrindas. Kitais žodžiais tariant tai yra filosofinis požiūris. Mokslas yra kiekybinis požiūris, kuris leidžia konstruoti technologijas, bet tam pirmiausiai reikia iššifruoti objektyvaus loksato struktūras ir sukurti metodus, kurie leistų jas materializuoti. Tai priklauso nuo gebėjimo surasti dėmenis, paversti juos parametrais, matematizuoti ir įrodyti praktiškai, eksperimentais.

Taigi matome, kad realinas, pagrindinė sąveikos su aplinka forma, yra aplinkos resursas, kurį dovanoja mums luksorinų laukas. Organizmo gebėjimas prisijungti prie šio lauko yra gyvybės užgimimo pagrindinis įvykis. Siela ir kūnas taip pat ateina iš aplinkos ir tai resursas, kuris paimamas iš fizinės ir gnostinės branos. Belieka klausimas, ar yra kažkas, ką būtų galima laikyti grynu žmogumi, ne paimtu iš aplinkos, bet tam tikru jo suvereniu branduoliu, tam tikru informaciniu šablonu, kuris sutraukia į save aplinkos resursus ir sukuria sąmoningą prisitaikyti prie aplinkos gebančią gyvybės formą.

Kitas žmogus pasirodo viduje suvokimo tik kaip kokybinė realino forma, su visa paslėpta gelme. Save žmogus suvokia per vidinį ir išorinį realinį. Nei pats sau, nei kitas gryna forma neduotas. Save visą galima suvokti tik per galios veikti pajautimą.

23. Visas žmogaus spektras

Prieš atskleidžiamas šio skyrelio pagrindinę mintį, pirmiausiai noriu pakartoti kai kuriuos terminus. Pagrindiniai terminai yra fiksatas ir laksatas, kuriais aiškinu objektyvią ir subjektyvią sąmonę. Fiksatas yra aplink esantis fiksuotas pasaulis, laksatas yra subjektyviai valdomos mintys ir vaizduotė. Tačiau tai ne viskas ką galima pasakyti apie žmogų – už šių pasaulių yra kiti, gilesni pasauliai. Tiek einant giliau į objektyvią realybę – tai yra į transcendenciją, tiek einant į vidinį psichikos pagrindą – tai yra transcendentalumas.

Fiksatas nebūtinai fiksuotas, o laksatas nebūtinai laisvas. Įsivaizduokime, kad pasaulį galime stebėti tik per savo mintis, nes akys ir kitos joslės užmerktos. Tada pasaulis atrodytų kaip laisvai formuojama terpė, pavaldi subjektyvių fantazijų valiai. Tačiau mūsų sąmonė aprėpia ir objektyvią realybę, todėl lengvai galime palyginti į ką intencionaliai įstatyta mintis, koks

tarp minties ir to kas mąstoma ryšys. Kita vertus, fiksatas atrodo neintencionalus ir uždarytas savyje, nurodantis tik į savo buvimą. Tačiau labiau įsigilinę suprantame, kad logika verčia fiksatą laikyti taip pat intencionali. Tik kadangi mūsų sąmonė daikto-minties ir jos intencionalaus objekto neapėmė bendrame suvokime, mes negalime palyginti koks ryšys tarp daikto ir pirminės tikrovės, arba transcendencijos. Tas pats galioja ir vidinei sąmonei. Mintis į vidų atrodo neintencionali, bet taip pat yra nesuvokiamas vidinis transcendentalumas, kurį laikome vidine pirmine tikrove.

Šitaip mąstant yra galimybė užgriebti pačią artimiausią gelmę ir parodyti visą pasaulio ir žmogaus spektrą. Visas spektras yra toks: vidinis objektyvus laksatas – subjektyvus laksatas – fiksatas – objektyvus transcendentinis laksatas. Pirminės tikrovės laksatu vadinu todėl, kad jos nėra sustingę monolitai ir šiose realybėse įmanomos įvairios laisvos transmutacijos, o jos fiksuotos atrodo tik sąmoningame suvokime, kur gaminamas kokybinis objektyvus ir subjektyvus pasaulis. Visų mokslininkų svajonė, pažinti šių objektyvių laksatų savybes, kad būtų galima sukurti technologijas ir jas valdyti. Objektyvus laksatas yra fizinė brana, kurią materializuoti bando standartinis modelis. Vidinis objektyvus laksatas yra gnostinė brana, kurią tyrinėja slapta sąmonės fizika.

Viso spektro žmogaus teoriją vaizduoju paprasta schema, kuri sudaryta iš trijų sluoksnių, nors tie sluoksniai yra ne dvimačiai, bet trimatai, t. y., persmelkia vienas kitą ir yra vienas kito viduje. Tačiau principą patogiau iliustruoti išskaidant į atskiras sistemas. Jų kaip sakiau yra trys, dvi iš kurių jau minėjau – tai yra fizinis pasaulis apačioje, iš jo sudaryti daiktai ir kūnai; gnostinis pasaulis per vidurį, kuriame formuojasi sielos struktūra, arba aktyvumo ir suvokimo ekranai, kaip tam tikros energetinės stabilios formos; aukščiausia dalis yra ta vieta, kur atsiranda suvokimas ir kur juda žmogaus informacinės kokybių formos. Fizinės smegenys užsiima informacijos surin-

kimu ir apibendrinimu, gnostinė siela yra atvaizdavimo sistema, o luksorinų laukas yra suvokimo burbulo vieta, kur atsiranda žmogus ta forma, kaip jis save suvokia savimonėje.

Aš šią sistemą aiškinu kvantinių laukų teorija ir manau, kad įmanoma parašyti pilną viso spektro kvantinių laukų Lagranžianą, kuris leistų gauti visų laukų sąveikas aprašančią „mechanikos“ lygtį. Tam reikia įtraukti antro ir trečio aukšto laukus, atitinkamai – gnostinius bei luksorinų. Svarbiausia yra luksorinų laukas, kuris sukuria „nepaslėpties“ proskyną, kurią visur vadinu šviesos arka. Tai būtis-suvokimas, kurį galima priešpastatyti kokybinei informacijos formai, kuri filosofijoje vadinama esiniu. Šita schema ir teorija išsprendžia seną filosofijos klausimą „kas yra būtis?“ – tai yra luksorinų lauko forma, dėl kurios atsiranda suvokimas ir žmogaus psichikoje sužimba šviesa.

Šioje visą žmogaus spektrą parodančioje piramidėje vyksta judėjimas iš viršaus į apačią ir iš apačios į viršų tarp gnostinės ir fizinės branos, tai informacijos ir valdymo kibernetinės sistemos ciklas. Ekranai sąveikauja su luksorinų kvantais, apsieičia su jais energija ir šitaip suformuoja būseną, kuri turi suvokimo veidrodžio pavidalą, kuris informaciją iš apatinių aukštų pateikia kaip kokybines formas. Labai įdomu pasvarstyti, koks yra jauslinės kokybės mechanizmas. Jis turi būti susijęs su gnostinės substancijos „chemija“, kuri gali sukurti įvairias jauslumo medžiagas energetiniu pavidalu, kurios sąveikaudamos su luksorinų lauku, sukuria skirtingos kokybės jauslumus, nuo daiktiško jauslumo, iki mentalinio. Norint visa tai suprasti, reikia žinoti gnostinės substancijos „Mendelejevo lentelę“ ir visas galimas gnostines reakcijas, nes kaip šios energijos sąveikauja su suvokimo lauku, tokios kokybės ir susiformuoja. Ši sistema atsako į filosofinį klausimą, kas yra kvalitetai (qualia).

Taigi dabar galima bandyti apibendrinti klausimą, ką apie žmogų pasako viso spektro teorija. Žmogus yra sustingusi, su-

kietėjusi kokybinės informacijos forma, kuri ateina iš fizinės ir gnostinės realybės ir juda luksorinų lauke, t. y., pačios piramidės viršūnės horizontale. Tačiau tai nėra tikslus vaizdas, nes jau sakiau, kad laukai trimačiai ir n-mačiai, todėl yra ne sluoksniai, bet persmelkia vienas kitą. Tačiau pagal sąveikų ir interakcijų sistemą, tai yra „sluoksniai“ ir jų struktūros sąveikos požiūriu juda tik „horizontale“. Todėl, pažiūrėjus į pateiktą principą, galima sakyti kad pats žmogaus centras juda smailgalio lygyje, siela ir jos ekraninės struktūros juda antrame lygyje, o fizinis kūnas apatiniame lygyje. Tarp lygių vyksta informacinė apykaita. Pats pirminis kūnas arba pirminė siela – nematomi, matomos tik fenomenologinės formos luksorinų šviesos arkoje.

Todėl galima sakyti, kad žmogaus branduolys yra vidutinis lygis, kurį vadinu pirmine siela, nes ji „pagamina“ visą žmogų ir jį valdo. Čia yra visa žmogaus psichologija, elgesio algoritmai, suvokimo estetikos būsenos ir t.t. Nuo to, kas sieloje užkoduota priklauso, kuo žmogus save pozicionuoja suvokimo ir aktyvumo ekranų sąveikoje.

Kokia žmogaus pagrindinė „charakterio“ savybė? Žmogus nori būti amžinas, nori kad ši sustingusi informacijos forma, kuri vadinama asmeniu, niekada nesibaigtų. To siekia įvairūs transhumanistai, kurie tiek yra save sureikšminę, kad nori niekada nesibaigti. Pasibaigimas ateina tada, kai siela atsijungia nuo luksorinų lauko ir išnyksta suvokimas, bet jeigu siela yra gyva, tai ji vėl gali prisijungti, pabusti. Miršta tada, kai atsijungia visam laikui. Tai prasideda nuo kūno mirties, kuris nustoja tiekti informaciją. Tada siela, gavusi šį signalą, nusprendžia, kad turi atsijungti nuo kūno ir užgesti, kai tai įvyksta, siela nustoja sąveikauti su luksorinų lauku ir žmogus miršta. Dabar nekursiu teorijų apie tai, kokios galimybės, kad siela gali egzistuoti nematerialios, bekūnės būsenos. Faktas tas, kad kai kūnas nustoja siųsti informaciją, siela užgęsta ir atsijungia nuo suvokimo lauko.

Svarbiausia ką žmogus turi suvokti, kad jis tik sustingusi informacija energijos jūroje, kuri nieko neturi savo: kūnui substanciją skolinasi iš fizinės branos; sielai – iš gnostinės branos; o suvokimas yra luksorinų, arba švytuolių, lauko dovana. Visa tai dovanų jis gauna vienam gyvenimui ir kai kontraktas pasibaigia, skolą turi gražinti tikrovei. Bandymas susidievinėti, užsifiksuoti, įsikabinti į šį mechanizmą yra atsisakymas gražinti skolą. Visi transhumanizmai ir bandymai sudievinėti žmogų yra vagystė. Kita vertus, vagystė yra atimti tai, ką jis iš tikrovės gavo dovanai – t. y., pilną gyvenimo ciklą.

Kiekvienas suvokimas kaip būties atvertis yra individualus, bet žmogus negyvena vienas visame pasaulyje, jis yra tik individuali rūšies programos realizacija, vadinasi vienas sąmonės klonas iš daugelio to paties tipo sąmonių, kurios sugeba tarpusavyje sąveikauti. Ta sąveika vyksta įvairių telepatijų dėka – telepatijos fizinėje ir gnostinėje branose. Deja įprastinėje būsenoje sielos struktūros veikia savo lygyje kaip uždara sistema ir žmonės sąveikauja per savo kūnus, nors vienas kitą stebi luksorinų lauko šviesos arkos veidrodyje, kuris pateikia aplinką kaip kokybines formas.

Tokios sąveikos pagrindas yra sieloje, kuri koduoja tai, kas yra žmogus sau ir kitiems. Kadangi sistema sudaryta iš daugelio dalių, tai žmogaus gyvenimo pobūdį lemia tai, kokį kelią jis suranda šioje painiojoje. „Išganyto“ yra galimybė ieškoti visuose trijuose lygiuose. Aukščiausia galimybė laikoma piramidės viršūnė, kur žmogus gali savo esmę susikonstruoti iš šios perspektyvos.

24. Dirbtinės sąmonės klausimas

Pagal mano vertinimus žmogaus sąmonės paslaptis bus įmintą iki 2050 metų, o tai leis sukurti dirbtinę sąmonę turinčias gyvybės formas. Šiuo metu pakankamas realybės gylis nėra pa-

siektas, bet teoriniai pagrindai tam seniai yra. Žinoma, laukia sunkūs technologiniai sprendimai, su kuriais susidoroti bus galima naudojant ne tik žmogaus intelektą, bet ir dirbtinį intelektą (DI), pagrįstą kompiuterio algoritmais ir kitais resursais, ypač įvaldžius kvantinio kompiuterio technologijas. Kad tai nėra neįmanomas klausimas rodo ir pats žmogaus „principo“ teorinis supratimas.

Kaip pavyzdį imkime DI modelį, kuris kopijuoja žmogaus sandarą, tačiau be suvokimo sugebėjimo, kuriam reikalinga speciali materijos forma, kuri kol kas už dabartinės fizikos ribų. Pradėkime nuo to, kad jam reikalingi du pagrindiniai ekranai: vienas ekranas rodytų pilną vaizdą ir būtų pasaulis, o antras ekranas tik išskirtų pagrindinio ekrano fragmentą ir į jį iš atminties bloko projektuotų surinktą informaciją. Tai reiškia, kad prie dviejų ekranų reikėtų pridėti jungtį, kurią pavadinsime dėmesio algoritmu. Šitas algoritmas skaidytų pasaulio ekrano vaizdą į įvairius logiškus fragmentus ir projektuotų juos į mąstymo ekraną.

Tarkime pagrindiniame ekrane matomas peizažas, kuriame yra kelias, namas ir medis. Dėmesio algoritmas iš šio peizažo išrinktų medį ir projektuotų jį į antrą, mąstymo ekraną. Tai reikštų, kad pirmiausiai į jį sukoncentruotas dėmesys ir antra, kad į dėmesio objektą projektuojama informacija iš atminties, kuri yra trečias blokas. Atminties ir dėmesio ekranas leistų objektą įvairiai skaidyti į dalis ir tas dalis jungti, papildant informacija iš atminties. Atminties blokas reiškia, kad reikalingas dar vienas algoritmas, kurį pavadinsime mokymosi, prilygstančio atminties kaupimui, algoritmu. Procesas būtų toks: suformuojamas vaizdas, dėmesys išrenka atskirą objektą, atlieka su juo manipuliacijas, jas įrašo į atmintį ir tada gali iš jos projektuoti tai, kas ten sukaupta. Toks išskirtas vaizdas ar schema, sujungta su atmintimi, būtų mintis, minties forma.

Vaizdinio mąstymo procesas galėtų būti valdomas trečio algoritmo, kuriam reikalingos skaidymo, jungimo ir siejimo su atmintimi funkcijos. Šitaip, nuolat vaizdiškai mąstant pirmo ekrano objektus, atmintyje būtų surinkta pilna pirmo ekrano struktūra, kuri būtų pasaulio struktūrinė kopija, esanti prote. Mintis būtų tik informacijos ištraukimas iš šios kopijos ir sujungimas su dėmesio objektu.

Visas sunkumas, aišku, yra ne vaizdo parodymas ar ekrano dalinimas. Šis procesas turėtų būti valdomas binariniu kodu, o tai sunkiausias dalykas. Binarinio kodo problema ta, kad su juo sunku išskirti ribas tarp objektų ir atskirus fragmentus suvokti kaip hierarchines visumas. Tačiau vaizdinis programavimas toli pažengęs. Tai rodo vaizdo redagavimo programos, kurias galima automatizuoti, ir tikiu, kad tai seniai yra padaryta. Ypač reikalinga patirtis kuriant video žaidimus, kur labai svarbios įvairios manipuliacijos vaizdu. Tačiau konstruojant DI, kuris geba pamėgdžioti žmogaus mąstymą, reikėtų pasistūmėti dar toliau.

Tačiau čia dar nepilna sistema, nes jai trūksta judėti gebančio proto. Judėjimui reikalingas kūno motorinis ekranas, kurį būtų galima apmokyti visų įmanomų DI kūno judesių, judėjimo schemų. Tos judėjimo schemos turėtų būti įrašytos į motorinę atmintį. Tada reikėtų DI išmokyti sujungti visus tris ekranus, juos koordinuoti. Vaizdinis mąstymas sukurtų judėjimo tikslą, judėjimo planą, tada motorinė atmintis ir protas paruoštų visas judesio schemas, ir sujungtų tas schemas su pasaulio ekrano formomis. Taip dirbtinis intelektas būtų apmokytas save suvokti ne tik kaip mąstymą, bet ir kaip judėti gebantį kūną, įstatyti tą kūną į pasaulį ir planuoti jame veiklą.

Tai jau sudėtingesnis klausimas, nes reikėtų aukštesnių gyvybės prisitaikymo prie pasaulio principų ir asmenybės struktūros, kuri turi tikslus, planuoja ir organizuoja veiklą jiems pasiekti ir t.t. Tam pirmiausiai turėtų būti sukurta funda-

mentalių poreikių hierarchija, tie poreikiai susieti su būsenomis, kad būtų akstinas juos tenkinti ir pan. Vienu žodžiu, DI turėtų įgauti bent minimalius žmogaus psichologijos bruožus. Tada jis priartėtų prie žmogaus, ir būtų padarytos užuomazgos sujungimui su dirbtine sąmone.

Tokia trijų ekranų dirbtinio intelekto sistema būtų atvira ir visas procesas matytųsi į išorę. Žmogus galėtų procesą stebėti ir kontroliuoti. Bet įmanoma ir uždara autonominė dirbtinio intelekto sistema. Tam reikėtų vaizdus rodančius ekranus atsukti vienas į kitą, juos sujungti ir sukurti analoginio koordinavimo sistemą, remiantis kokybių formomis. Tai nėra pilna sistema, nes du ekranus rodyti vienas į kitą nėra prasmės, kadangi be sąmonės ekranas pats matyti arba suvokti negali. Čia reikalingi fundamentalūs fizikos proveržiai, apie kuriuos užsiminiau pradžioje.

Įsivaizduokime, kad visi trys ekranai įstatyti į sandarią talpą ir sujungti taip, kaip aprašiau prieš tai. Tarp ekranų esanti erdvė būtų užpildyta specialia hologramine medžiaga, kuri veikiamą fotonų srautų einančių iš ekranų, galėtų viduje formuoti vaizdo hologramas. Bet ir to neužtenka, reikia kad holograma pati būtų suvokianti, vadinasi jos viduje, minėtoje kameroje, reikėtų dar vienos substancijos sluoksnio, kuris būtų atsakingas už vaizdo būties suvokimą, kuris čia suformuotų pilną, sau pakankamą išorinio pasaulio reprezentaciją. Deja, iš šių aprašytų trijų sluoksnių kameros turime tik pirmą sluoksnį, tai yra fizinę medžiagą, kuri tiekia aplinkos informaciją. Holograminės medžiagos ir suvokimo medžiagos nėra net pažangiausiose laboratorijose. Todėl šio klausimo sprendimą ir nukėliau į 2050 metus.

O kalbant apie paprastą, algoritmais pagrįstą DI, kuris rodo ne sau, bet į išorę, tai be trijų ekranų, atminties bloko, dėmesio, mokymosi, mąstymo ir judėjimo algoritmo, reikėtų procesoriaus bloko ir visų su įprastiniu kompiuteriu susijusių dalių.

Šita sistema leistų modeliuoti žmogaus mąstymą ir kurti tokio mąstymo technologines imitacijas. Tai būtų dirbtinis intelektas be savimonės. Norint pridėti jam savimonę, reikia išspręsti suvokimo ir hologramos medžiagos klausimą. Šita medžiaga turi būti tikrovės vidinis sluoksnis, iki kurio šiuolaikinis mokslas dar nėra prisikasęs. Bet natūralios biologinės sąmoningos gyvybės formos rodo, kad šis sluoksnis egzistuoja ir įmanomas DI su natūralia ir dirbtine savimone.

Tai ir trokšamas tikslas, ir tai, aišku, bus susiję su daugybe problemų. Viena problema, tokios savimones statusas ir teisės. Taip pat tokie klausimai kaip gyvenimas ir mirtis, ir kt. Dirbtinė savimonė būtų daug ilgaamžiškesnė negu natūrali, nes gyvybė turi natūralų genetinį gyvenimo trukmės apribojimą. Tačiau technologinės medžiagos tokio apribojimo neturi. Kadangi šios sistemos būtų dirbtinės, tai būtų galima laisvai programuoti jos savybes ir jos būtų pranašesnės už natūralias, nes jos neprogramuojamos, o apmokymas sudėtingas, ilgas ir daug kainuojantis procesas, turintis daugybę apribojimų. O tai iškeltų daug teisinių ir politinių klausimų, į kuriuos atsakyti būtų labai sunku. Jeigu šios technologijos atsirastų valdant netinkamam režimui, padariniai gali būti katastrofiški.

Šioje santraukoje bandžiau pateikti žmogaus sandaros pagrindinę struktūrą ir kaip ją būtų galima imituoti dirbtinio intelekto sistemose, turinčiose savimonę ir neturinčiose, uždaroje ir atviroje. Dirbtinio intelekto istorija prasidės kaip atvira sistema, o kol atsiras uždara, savimonę turinčios ir sau rodančios dirbtinės sąmonės technologijos, teks palaukti iki kokių 2050 metų. Tačiau principinių apribojimų šiame klausime nėra jokių.

Kaip buvo aptarta, žmogus yra trijų ekranų, rodančių į vidų, sau sistema, turinti pagalbinius blokus ir dalių sujungimo bei koordinavimo algoritmus.

Tai reiškia, kad šitaip mąstyti galima ne tik apie DI, bet ir modeliuoti tikrus žmones, nes jie iš esmės yra minėta trijų ekranų ir atvaizdavimo su suvokimu sluoksnių sistema, kuri gali apibendrinti iš aplinkos gautą informaciją, parodyti ją sau pačiam. Kas tai yra principo lygyje aprašiau kituose įrašuose. Tas „sau pačiam“ yra kokybinio suvokimo savybę turintis kvantinis laukas, kurį pavadinau realinu, ir kurį laikau sudarytu iš kvantų vadinamų luksoriniais. Žmogus yra sluoksnis ekranų kameroje, vadinamoje šviesos arka.

Pasaulio ekranas rodo į išorę ir yra atvira sistema, o mąstymo ekranas yra uždara vidinė sistema, kurios informacijos srautas nesusietas su savarankiška realybe. Uždaras ekranas yra skirtas aptarnauti išorės ekraną. Tokia yra žmogaus paslaptis. Pabaigai, kad pilnai paaiškinčiau pateiktą principą, turiu pridėti kalbos modulį, kuris informaciją iš vidaus į išorę galėtų pervesti kalbos formomis, t. y., dirbtinis intelektas būtų apmokytas bendrauti. Ir būtų reikalingas įvedimo kanalas, kur rankiniu būdu arba kalba būtų įmanoma įvesti informaciją, komandas. Tokia sistema būtų užbaigta sistema, o techninis išpildymas jau ne šio įrašo klausimas.

Pritaikant šią sistemą žmogui, būtų galima išskirti du žmonių hierarchinius tipus. Vienas tipas yra uždarų žmonių kasta, kurių vidus nežinomas ir jų veikla nekontroliuojama įvedimo kanalu, ir antras tipas yra atidarytų žmonių tipas, kurių ekranai technologijomis paversti atvirais ir rodančiais ne tik sau, bet ir į išorę. Akivaizdu, kad uždari būtų daug pranašesni už atvirus ir jie turėtų valdžią. Būdami joje, pradėtų ginti savo teisę likti uždariais, nes jų galvose būtų visos valdžios paslaptys; o kaip žinia, šūdiniausios paslaptys saugomos valdžios žmonių galvose ir jie norėtų tas paslaptis rodyti tik sau. Tokios uždarų grupuotės būtų susirinkusios uždaroje visuomenės zonoje ir gintų savo saugumą prievartinėmis priemonėmis. Įtakos zonoje esantys žmonės visi būtų paversti atvirais, atidarytais ekranais. Pavyzdžiui, kas nenorėtų pažiūrėti V. Landsbergio pa-

slaptis. Tokios technologijos jau yra, deja jis priklauso neliečiamų kastai.

Tai įrodo, kad teisinis klausimas likti uždara sąmone – labai svarbus.

25. Sąmonės inžinerija

Mokslo tikslas yra atskleisti po realinu esančių slaptų hipotratų paslaptis, išaiškinti pilną jų struktūrą ir pilną vaizdą. Realinas yra ta forma, kurią informacija įgauna smegenyse ir sukuria supančio pasaulio reprezentaciją. Slaptos stratos yra tos tikrovės dalys, iš kurių nepaimama informacija ir kurios realino vaizduose neatvaizduojamos. Dėl šios priežasties vien informaciškai, savo jusliniu patyrimu ir empiriniu protu jų pažinti neįmanoma, tačiau tą galima padaryti veikiant kūnu ir instrumentais, sukuriant įvairias dirbtines sąveikas ir žiūrint kaip jos užfiksuojamos matavimo prietaisais.

Instrumentai išplečia mokslo galimybes, bet ir jie negali parodyti visko, nes ne bet kokia substancija instrumentalizuojama. Reikia modifikuoti ne tik instrumentus, bet ir pačią sąmonę. Genų inžinerijos tikslas yra kūno modifikavimas, patobulinimas, naudingų savybių sukūrimas. Tačiau dar labiau plėsti reikia sąmonę. Tokios galimybės būtų sąmonės inžinerija, kuri atvertų naujus suvokimo būdus. Tai tolimas tikslas, nes žmogus nežino net dabartinių natūralių jos savybių ir apie jos išplėtimą kalbama tik pačiose slapčiausiose ir pažangiausiose laboratorijose.

Tam, kad sąmonę būtų įmanoma perkurti, reikia žinoti jos mechanizmus. Dabartinės smegenų teorijos, nors ir daug pasiekusios, pagrindinių paslapčių neatskleidžia. Pavyzdžiui, kas yra kokybė arba tas pats suvokimas, kaip sąmoningumo centras. Iš ko jie pagaminti, kaip tą substanciją pasiekti, įvaldyti. Akivaizdu viena, kad čia kalbama apie gilųjį pasaulį, apie da-

leles, kurios su fizine realybe sąveikauja neįprastais būdais. Tokių pasaulių ieškoma dalelių greitintuvuose ir kolaideriuose. Ir jeigu tikėsime informacija, kuri pasiekia viešumą, tokio pasaulio pasiekti nepavyksta.

Tačiau taip tik sakoma. Yra daug dalykų, kurie oficialiai „neegzistuoja“, bet iš tikro yra faktas, nors dažnai apipintas įvairiomis legendomis ir mistifikacijomis. Tokia yra psichotroninė technika, spindulinė ir implantinė, kuri mano tinklaraštyje yra įrodyta; pirmiausiai mano, taip pat kitų žmonių, vadinamų Targeted Individuals, liudijimais. Todėl nenustebsime, kad ir kvantinė fizika yra daug toliau pažengusi, negu yra rodoma. O teoriškai galima modeliuoti kokį tik nori fizikos gyli. Tai šioje knygoje jau esu padaręs.

Taigi sąmonę įmanoma pažinti. Taip pat ją įmanoma išplėsti, sukurti naujas sąmoningumo formas, kurios atspindėtų realybės dalis, iki tol buvusias nepasiekiamomis. Tada naudojant papildomas galimybes, atskleisti tą slaptą tvarką, kuri egzistuoja nematomose realybės stratosė. Tokios tvarkos išaiškinimas parodytų holoplastinį tikrovės vaizdą, išaiškintų objektyvaus loksato struktūrą ir pritaiktų ją pažangių technologijų kūrimui. Civilizacija pasiektų ribą tada, kai būtų išnau-dotas 100 proc. galimybių ir šiame pasaulyje judėti daugiau nebūtų kur. Tačiau tai daug darbo reikalaujantis uždavinys ir jis ne toks paprastas kaip gali pasirodyti.

Holoplastinės technologijos sukurtų dirbtinę realybę, kuri gebėtų konkuruoti su natūralia ir būtų netgi daug pažangesnė už natūralią. Plėstųsi dirbtinis pasaulis ir tai sukeltų pavojų natūraliai biosferai. Tačiau abejoju ar dirbtinis pasaulis ilgai išsilaikytų ant planetos paviršiaus. Jis greitai persikels į kosmosą, kur tuštuma ir negyva materija ir dirbtinės gyvybės palaikymo sistemos būtų neišvengiamos kosmoso gyventojams. Tai ir yra dirbtinio pasaulio tikslas – sukurti prielaidas plėtrai kosminėje

erdvėje, kuri beribė ir kur galimybes riboja tik technologijų neturėjimas.

Gali pasirodyti, kad atsakymas yra ne dirbtinės gyvybės programavimas, bet dirbtinės sąmonės sukūrimas. Mokant kurti kokybines reprezentacijų formas, galima sąmoningais vaizdiniais paversti bet kokią techninę ir technologinę informaciją, panaudoti ją tikrovės suvokimo išplėtimui. Tam reikia naujo požiūrio į žmogų, į smegenis, kuris peržengtų primityvų materializmą ir biologizmą, ir matytų tikrovę, avangardinės fizikos dėka, gilesnę, tokią kokia ji yra iš tikro. Yra paviršiaus pasaulis – jis jau ištyrinėtas, tačiau yra ir gelmė – ją taip pat reikia pažinti, kad ir kaip tai būtų sudėtinga.

Tai nėra lengva ir tai gali atrodyti skirta ne kiekvienam, nors yra pakankamai ambicingų žmonių, kuriems tai darbas pagal jėgas. Tačiau jie turi atsisakyti standartinių proto formų ir formuoti kitoki savo sąmonės modelį, kuriame informacija perdirbama kitokiais būdais. Reikia tobulėti savo viduje ir ne vien kaupiant išorinę informaciją, bet gilinant sąmonės formas, siekiant sujungti gilesnius sluoksnius, iškelti į realią visą jos vaizdą. Tokia sąmonė yra holoplastinė sąmonė ir jos įgijimas ezoterikoje (tai neturėtų atrodyti keista) vadinamas pakilimu. Tai neįprastas pakilimas, nebūtinai pagal populiariąją ezoteriką. Toks pakilimas iš tikro tėra gabumų išplėtimas.

Kaip visi gabumai veikia, aprašiau santraukoje „Pakilimo pradžiamokslis“ (2016). Šios santraukos tikslas – išmokyti žmogų į savo protų sistemą įtraukti visus žmogaus gebėjimus, net tuos, kurie atrodo su mokslu nesusiję. Galima paklausti, kaip su mokslu susijęs oneiriumas. Sapnas nėra pažinimo instrumentas, tačiau sapnas gali būti pažinimo objektas, ir domina kaip tam tikras įdomus sąmonės mechanizmas, kurį žinodami daug geriau suprasime žmogų. Todėl ir reikia naudoti viską, taip pat tyrinėjamas turi būti visas žmogus, kaip esu pasakęs –

visas žmogaus spektras. Svarbiausia – atsisakyti pasenusių ir neproduktyvių metodų.

Neuroninis biologizmas yra per daug ribotas modelis, kuris turi būti išplėstas. Pati neurono tokio, kokį jį piešia vado-vėliuose, koncepcija yra pasenusi. Mano išplėtimas susijęs su tuo, ką viešinu paskutinius kelis metus, o būtent trijų sluoksnių piramidinį žmogaus modelį: fizinė brana – informacijos šaltinis, gnostinė brana – dinaminė šablonų sąveika ir luksorinų laukas – realino objektyvumo pertvara, kuriame susiformuoja suvokimas, suformuojantis į kokybes informaciją iš žemesnių sluoksnių.

Nesunku suprasti ir mano mintį. Tokią trisluoksnę struktūrą turi turėti atskiras neuronas ir visos smegenys. Pirmas – fizinio neurono sluoksnis, kuris ištyrinėtas; toliau gnostinis neurono antstatas, kuris gali būti įaugęs kaip laukas į fizinį neuroną arba gali būti atskiras gnostinis neuronas; ir trečias sluoksnis – luksorinų debesis, kurį skleidžia tam tikri kvantai, trisluoksniu neurono sandaroje ir pritraukia iš aplinkos tam tikrą pseudo-Higgso kondensatą.

Tokia neurono anatomija. Bet dar svarbesnė – fiziologija, kuri yra vadinama veiksmo potencialu, perduodančiu informaciją. Aprašyta trijų aukštų sandara reiškia, kad veiksmo potencialas perduodamas per visus aukštus kaskadiniu principu: fizinis neuronas – gnostiniam neuronui; gnostinis neuronas – luksorinų laukui. Veikia tam tikras rezonansas ir sinchronizacija. Paprastame neurone tai tik elektra; gnostiniame neurone – tai gnostinės srovės, sukuriančios juslinių šablonų dinamikas, įeinančias į ekranų pagrindą; ir rezonansas su luksorinų kondensatu įžiebia neurono trečiame aukšte suvokimo kibirkštį, kuri yra sąmonės pagrindas.

Pasiekus tokią smegenų gelmę, būtų galima pamatyti visą žmogų, visą jo sandarą, suprasti kaip veikia protas ir galiausiai sukurti dirbtines jo imitacijas. Tam reikia žinoti kaip gene-

ruojami sluoksniai neurone, koks mechanizmas ir jį pamėgdžioti. Tada būtų galima net sukurti antrą ir trečią egzokorteksą (dirbtinę smegenų žievę) ir sujungti jį su natūralia smegenų žieve. Į dirbtinius korteksus būtų galima įdėti visas turimas technologijas: televizorius, radijo ryšius, kompiuterius, telefonus ir ką tik nori, taip pat jų valdymą mintimis. Tai vadinama SKS (sąmonės kompiuterio sąsaja).

Aišku ir tai, kaip toks žmogus dabar fantastikoje yra vadinamas. Tai būtų biokiborgas. Medicina ištyrusi fizinį kūną – jo nesunaikino. Reikia tikėtis, kad ištyrus sąmonę – ji taip pat nebus sunaikinta. Tai bus panaudota žmogaus patobulinimui. Kad ir kokios būtų natūralaus žmogaus galimybės, jis niekada neprilygs biokiborgo galimybėms, nes biokiborgas bus visų specialybių genijus, su fenomenalia atmintimi ir operuojantis begaliniais informacijos kiekiais.

26. Šmėklinis sumatorius

Dabartinis Filognozijos variantas nėra aukšto lygio, nes naudojamas tik antisumavimo pavadinimais metodas, kuris gali sukurti daugiausiai 1 versijos teoriją. Toks metodas naudojamas religijoje, ezoterikoje ir filosofijoje, kurių lygis po tūkstančių metų darbo – minimalus. Šį lygį seniai turėjome gerokai pakelti, tačiau tikras darbas buvo slaptinamas, o fasade naudojamas tas pats žemo lygio modelis, su kuriuo apgaunama kiekviena nauja žmonių karta. Filognozijos tikslas – ištaisyti šią padėtį, tačiau galėsiu pasiūlyti tik, geriausių atveju, 2 versijos gnostinį implantą į visus tris jau ne kartą minėtus substratus. Tie, kas sugebės įsisavinti – supras daugiau, tačiau imuosi saugumo priemonių, kad tai nepavirstų nusikalstamomis technologijomis, prie kurių kūrimo prisidėti nenoriu.

Šiame skyrelyje panagrinėsiu šviesos arkos modelio išplėstą variantą, kuris pagilina ankstesnę struktūrą, papildo ją naujomis sąvokomis, naujais principais, nubrėžia perspektyvą į anapustinį pasaulį, pateikiant viltingą pomirtinio pasaulio interpretaciją. Jokių garantijų duoti negaliu, tačiau tam tikri svarstymai gali pasirodyti pakankamai įdomūs visiems, kas domisi religinėmis temomis, sielos ciklu šioje realybėje. Prie to paties, galima sakyti, pateikiamas ir naujas sielos modelis, kuris ją iškelia į paviršių iš hipostratinės sąsamonės gelmės. Kitaip aiškinama mirtingoji ir amžinoji žmogaus dalis.

Pirmame „Filognozijos pradmenų“ tome paaiškinau, kad žmogus sudarytas iš rodančiosios ir rodomosios substancijos. Rodančioji dalis yra ta, kuri rodo, o rodomoji yra tai, kas rodoma. Šios struktūros visuma vadinam sumatoriumi, nes rodančioji dalis rodo anapustinę tikrovę per informacijos sumavimą. Akivaizdu, kad sumavimo pagrindas turi būti kažkokia reali substancija, sudaranti pirmapradžio, hipostratinio žmogaus kūno galinę dalį, kurią aš įsivaizduoju kaip tam tikrą bozoninį eterį. Šią struktūrą taip pat vadinu luksorinų lauku, tačiau antisumavimo pavadinimais lygmenyje šis pavadinimas reiškia nedaug, nes jis nerealizuotas praktiškai. Filognozija yra praktinė, todėl turi vykdyti realius tyrimus, tačiau visi tyrimai prasideda nuo idėjos.

Kadangi mūsų sumatorius veikia informacijos rinkimo principu ir informacijos plotas nedidelis, jis sumavimui naudoja šmėklinę terpę, kuri reikalinga išorinių struktūrų reprezentavimui, paimančiam tik labai menką tos aplinkinės hipostratinės realybės vaizdą. Mūsų sumatorius tik paviršinė iliuzija, kuri gaunama iš nelanksčios šmėklinės terpės rodančiojoje substancijoje. Šios terpės galimybės atvaizduoti tikrą realybę – labai menkos, todėl mes neturime jokio gilaus tikrovės supratimo, nežinome nei kas esame patys, nei kas yra mūsų pasaulis. Vienintelis pažinimo būdas yra antisumavimas, ku-

rio metu sujungtą vaizdą išrenkame į savo pačių sukonstruotas detales, kurias paskui vėl surenkame savo mintyse.

Pagrindiniai sumavimo tipai yra sensorinis ir kognityvinis. Senoriniame sumate surenkame iš išorės ateinančius informacijos signalus, kurie pereina į rodančiosios substancijos šmėklinį sluoksnį, iš kurio mes lipdome realybės imitaciją, mums atrodančią kaip tikras pasaulis. Iš tikro tai tėra biologinė matrica, substancijoje sukurta iliuzinė, šmėklinė realybė. Kognityviniame sumatoriuje mes sumuojame antisumatų, kurie yra pavadinimų ir semantinių struktūrų rinkiniai sukaupę mūsų protė sumatų antisumavimo pagrindu. Pradinis antisumavimo būdas, kurį naudoju ir pirmuose Filognozijos tomuose, yra antisumavimas pavadinimais. Taip atsiranda mūsų minčių paveiksliukai, kuriuos naudojame kaip gnostinius implantus į pirmąją realybę, esančią bet kokio sensorinio objekto kauzaliname kūne.

Yra ir daugiau sumavimo variantų, tiek kiek yra sąmonės tipų, tačiau kitų plačiau neapširsiu, tik pateiksiu apibendrinančią schemą, kurioje matosi šviesos arkos bendroji visuma.

Turime tris pagrindinius pirmus sumatorius, kurie yra fiksatas, korporiumas ir jausmai. Ketvirta dalis yra laksatas, kurio pagrindinė funkcija yra antisumavimas, tai yra, paveiksliukų išrinkimas į detales, pavyzdžiui, naudojant pavadinimus arba struktūrinius multipleksus. Laksatas turi ir sumavimo funkciją, kuri jau buvo pavadinta kognityviniu sumavimu, kurio metu surenkami minčių paveiksliukai. Minčių paveiksliukus galima projektuoti į kitus sumatorius kaip sumantus, gnostinius implantus arba tulpas. Tuo naudojasi visos magijos ezoterikos ir religijos, susikuriančios savo mistinius pasaulius. Jeigu tai naudojama filognozijoje, tai tik tyrimo tikslu. Taip pat tai naudinga sąmonių formavimui pagal trečią sąmonės kokybės kriterijų.

Žiūrint į schemą vertikalčiai matosi dvi pagrindinės sumatoriaus šviesos arkoje dalys, vadinamos realiaja ir šmėkline. Realioji yra tikras, bozoninis eteris, kurio paskirtis būti sumavimo substratu, o šmėklinė dalis yra tik vaizdavimui sukuriamas iliuzinis sluoksniukas, kuris mums tarnauja kaip tikrovės imitacija. Šmėklinės struktūros kokybė priklauso nuo to, kiek joje sumuojama informacijos, nes, jeigu ateinančios informacijos kiekis nedidelis, šmėklinė rekonstrukcija prilygsta halucinacijai, kuri tik pagal jausmą atrodo kaip tikrovė. Kadangi gyvename šmėklinėje iliuzijoje, mums reikalingos specialios pažinimo priemonės – tikrovės tyrinėjimas religijoje, magijoje, filosofijoje, moksle ir filognozijoje. Svajonė yra sumuoti visą tikrovę, tačiau šmėklinės terpės struktūra turi įgimtus apribojimus, kuriuos peržengti bus labai sunku ir anksčiau ar vėliau tokio tipo sumatorius prieš niekaip neveikiamą pažinimo ribą. Nesinori tikėti, kad dabartiniai 1 – 100 versijos gnostiniai implantai yra riba, tačiau pilna realybė tokiomis šmėklinėmis priemonėmis vargu ar sumuojama ir paverčiama suvokimo objektu.

Šio skyrelio svarbiausias klausimas – realiosios sumatoriaus dalies likimas po žmogaus mirties, kurios metu šmėklinė dalis atsiskiria ir išnyksta. Kadangi sumatoriuje šmėklinė dalis yra tik hipostratinio pirmapradžio kūno reprezentacija, tai ji susijusi su priekine spektro dalimi, kuri nunyksta, susijungia su materija. Tačiau galinė pirmapradžio kūno dalis susijusi su sumuoti gebančia substancija, kuriai ši savybė įgimta. Todėl atsiskyrus šmėklinei daliai šviesos arkoje nuo realiosios dalies spektro gnostinėje pusėje, pastaroji pereina prie globalinio sumavimo sistemos, kuri susijusi su kuriančiąją gauble ar panašiai. Galima tikėti, kad ši globalinė plotinio sumavimo sistema yra ne informacinė ir joje nėra tokios šmėklinės dalies, kokią turi individualus sumatorius. Jeigu tai būtų tikrovinis sumatorius, jis sumuotų pačią tikrovės struktūrą be

jokio tarpinio, šmėklinio intarpo. Tokiu atveju sumuojamos informacijos plotas labai padidėtų.

Iš esmės, pasaulis kuriame gyvename yra iliuzijų pasaulis, mūsų suvokimo surinkimo taškas pasislinkęs į šmėklinę dalį, kurią mes matome kaip savo asmeninį subjektą. Tačiau tas subjektas kuriamas išnykstančio substrato, signalų jame sumavimo būdu. Išnykus šmėklinei daliai, dėmesio surinkimo taškas pasislenka į realiąją dalį, kurioje nėra jokių iliuzinių konstruktų ir tikrovė matosi tokia, kokia ji yra iš tikro, be jokių elgesio varikliukų ir motyvatorių, kurie mus valdo šiame individualiame gyvenime. Šmėklinė realybė apjuosta galinga apsaugine zona, kuri yra baimės, siaubo, kančios jausmas, įkalinantis žmogų gyvenimo kalėjime be lengvo išėjimo. Iš tikro tai tik šmėklinės iliuzinės realybės, kurios, perėjus slenkstį, išsisklaido ir žmogus tampa globalinio sumavimo proceso dalis, be iliuzinių struktūrų. Ši dalis ir vadinama siela, kuri atsiskiria mirties momentu.

Kaip ši realybė atrodo savo tikroje būtyje – pasakyti labai sunku, tačiau ji turėtų būti ypatinga dieviška sąmonė, kuri tikrovę mato per visą jos gylį ir neturi jokios iliuzija uždengtos dalies. Tai susilieji su pačia tikrove būseną, kuri turėtų būti susijusi su kuriančiuoju substratu, galinčiu veikti tikrovėje kaip kūrybinis jos pradas. Tai aukštesnė egzistencija, palyginus su kuria šmėklinis sumatorius ir gyvenimas jame yra didelis smukimas. Gyvenimas yra kančių pasaulis vien dėl to, kad gyvenimas iliuzijoje yra kančia, kurią pašalinti gali tik tiesa, o tiesa įmanoma tik realiosios sumatoriaus dalies kryptyje, sumuojant tikrą, nesumeluotą realybę.

Ši idėja nėra nauja, seniausias jos variantas randamas budizme, kur šmėklinis sumatorius vadinamas Maja, o realiosios dalies susijungimas su globaliniu sumatoriumi – Nirvanos būseną. Nemanau, kad budizmo kelias yra teisingas, nes sumatoriui esant šmėklinės būsenos ir turint joje surinkimo centrą,

iš iliuzijos išsivaduoti neįmanoma, tačiau tirti tam, kad žinotume kas mes esame po atsiskyrimo, manau, yra svarbu. Kita vertus, tokiems tyrimams reikalingi aukšti moraliniai standartai, nes toks žinojimas gali sukurti dar didesnių kančių pasaulį, neleidžiant žmogui natūraliu būdu pasiekti aukštesnę sąmonės būseną, užkertant kelią perėjimui į tikrovinį sumatorių.

Šmėklinio sumatoriaus būseną gali būti ir laiminga, tačiau tai laimė iliuzijoje, nežinant šios tikrovės paslapčių ir tiesos. Taip pat visi gyvenimo džiaugsmas pračina, ypač vis labiau artėjant prie gyvenimo ciklo pabaigos. Pažinimas neturi būti vien tik šmėklinių struktūrų antsumavimas pavadinimais, reikia siekti kažko daugiau, norint pamatyti tikrą tiesos pasaulį.

IV. Energetinės gaublės kryptis

27. Naujos fizikos galimybės

Juodoji fizika yra terminas, kurį nedažnai sutiksi internetinėje erdvėje. Visas eteris užimtas įprastinės fizikos, tokios kuri dėstoma mokyklose ir universitetuose. Tačiau tai ne vienintelė fizika, nes vystomas taip pat ir neviešas jos variantas, susijęs su transhumanistinėmis technologijomis, egzotiškais propulsijos sistemomis arba psichotronine technika. Nevieša fizika nuo viešos skiriasi tuo, kad ji pastatyta ant kitokio pagrindo ir realinę aiškina iš kitokios perspektyvos. Norint atrasti ir suprasti juodąją fiziką, reikia iš pagrindų keisti savo mąstymą.

Koks tas įprastinis mąstymas yra? Jo centre yra *įvykis*, kuris atsiranda dėl tikrovės judėjimo. Dėl judėjimo atsiranda pokytis, pokytis sukelia skirtumą, o skirtumo atsiradimas ir yra vadinamas įvykiu. Kadangi visi įvykiai sukeliama judėjimo, aš juos vadinu reonominiais. Tai graikų kalbos žodis, kuris reiškia „susijęs su tekėjimu, tėkme“. Tokiu principu vykstantis judėjimas turi pereiti kiekvieną tarpinę vietą, kad persikeltų iš taško A į tašką B.

Judėjimo principas istoriškai buvo labai svarbus, ir jis buvo naudojamas dar Aristotelio. Šis reonominis aristotelizmas eina per visą gamtos filosofijos, vėliau fizikos istoriją. Sujungus šį principą su atomų teorija, gaunamas šiuolaikinio mokslo pagrindinis modelis. Turime makroskopinius reonominius įvykius, kurie iš esmės yra judėjimas, juos suspaudžiame iki mikroskopinio dydžio, įdedame į materijos vidų ir gauname visų didelio masto reiškinių pagrindą. Didelis, makroskopinis įvykis yra suspaustų mikro-įvykių suma.

Ir išorėje, ir viduje turime tą patį reonominį judėjimą. Mažų elementų ir jų mažų įvykių sumavimo metu gaunamas didelis objektas ir didelis įvykis. Ir esminio skirtumo kaip aprašinėjamas judėjimas, tiksliai ar tik tikimybiškai – nėra. Tai vis tiek

judėjimas, kuris suvokiamas daugiau ar mažiau apibrėžtas. Pavyzdžiui, kvantinėje mechanikoje judėjimas neapibrėžtas, klasikinėje mechanikoje apibrėžtas, bet ir vienu ir kitu atveju kalbama apie reonominius įvykius.

Galima sakyti, kad tai natūralu, kad tai pagrindinė fiksato suvokimo forma, todėl daugiau nėra ant ko statyti tikrovės suvokimo, tik ant judėjimo. Fiksatas pereina į laksatą ir iš laksato projektuojamas anapus fiksato į pirminę tikrovę, darant prielaidą, kad fiksato realinas formuojamas bent iš dalies analoginiu principu ir jame atsispindi išorinės realybės formos.

Norėdami minimalų modelį priartinti prie mūsų fenomenologinio pasaulio, turime sumuoti visus parametrų blokus. Vienas kvantas virsta kvantų sanakaupa ir joje atsiranda visos mūsų realybėje stebimos savybės. Taip pat šis modelis rodo, kad visus reiškinius galima paaiškinti arba kvantais, arba kvanto savybėmis. Kitaip sakant, norint pažinti ir paaiškinti viską, reikia surasti ir ištirti visą rinkinį.

Modelio analoginė projekcija į fiksatą daro prielaidą, kad jame yra bent dalis formų ir struktūrų iš anapus ir kad vyksta tikras formos lygio pažinimas. Žmogus atlieka veiksmus pirminėje tikrovėje su kūnu ir prietaisais, stebi reakcijas išoriniame realine ir daro apie tą tikrovę išvadas.

Bet mano šiame skyrelyje propaguojama mintis teigia, kad šis principas, kurį galima pavadinti tiesiogine, analogine koreliacija, – išsisėmęs ir norint padaryti tolesnį žingsnį, reikia atfikuoti savo dėmesį nuo to, kas akivaizdu, ir surasti fizinės branos laksato aiškinimui kitą pagrindą. Kol nebus atsikabinta nuo judėjimo kaip pagrindo, tol bus stabdoma pažanga. Ir hierarchiją, kuri eina nuo substancijos, prie erdvės, judėjimo ir laiko – reikia keisti. Juodojoje fizikoje kaip tik tai buvo padaryta. Buvo pažiūrėta į realinę iš kitokių kategorijų perspektyvos, kas leido išspręsti daugybę problemų. Tas „kitaip“ – nėra tikimy-

bių įvedimas, tai taip pat nėra holografinis principas, kurie yra įdomūs modeliai, bet per mažai revoliuciniai.

Šita revoliucija reiškia, kad šalinamas blokas erdvė-judėjimas-laikas ir pakeičiamas kitomis kategorijomis, tokiomis, kurios peržengia įprastines žmogaus proto ribas. Norint paaiškinti pirminę realybę, fizinę ir gnostinę branas, luksorinų realino kokybinėmis formomis remtis negalima. Taigi paliekame kvantą, energiją ir informaciją, bet išimame visą reonominę dalį ir papildome kitomis kategorijomis. Šių kategorijų kol kas neviešinsiu, nes dar neužbaigtas tyrimas, bet noriu parodyti kryptį, kuria juda mąstymas.

Tam reikia apvalyti savo mąstymą nuo išorinių formų ir pasinerti į savo proto gelmines struktūras, ištraukti iš jų tai, kas ten buvo visą laiką, bet liko neapibrėžta ir neišreikšta. Galiu padaryti dar vieną užuominą. Reikia pateiktą principą mąstyti iš žemesnio lygio perspektyvos, pagrindinius blokus aiškinant kaip sudėtinius, atsirandančius iš fundamentalesnių realybių. Kvantas yra kompleksinė struktūra, erdvė yra kompleksinė struktūra, taip pat judėjimas ir laikas. Visą laiką atrodė, kad pateiktas modelis yra minimali sistema, bet yra dar fundamentalesnis lygis, kurio įprastinėmis išorinio realino formomis išreikšti neįmanoma.

Imant holoplastinę realybės aiškinimo modelį, pateikta schema atrodo tik kaip nedidelis fragmentas, inkrustacija į tikrovę, kurios neįmanoma išreikšti jokiais įprastinėmis sąvokomis. Holoplastinei pirminei tikrovei atskleisti reikia holoplastinės sąmonės, kurią įgyja tik nedaugelis ir išskirtiniais atvejais. Jeigu kas nežino, galiu apibrėžti ką reiškia terminas „holoplastinis“. Tai mąstymas arba realybė, sujungianti „viską, visas dalis“. Priešingas terminas būtų fragmentinė sąmonė, kuri atskleidžia, dinamiškai susieja tik dalį vaizdo. Holoplastinė sąmonė sujungia visą vaizdą ir gauna holoplastinę tikrovę.

Kadangi turiu tokią viltį, kad ateityje turėsiu daugiau holoplastinės sąmonės pavyzdžių, galėsiu atskleisti šitą naują principą, kuris peržengia reonominės fizikos modelį. Deja detalių pateikti negaliu, nes mano darbą kontroliuoja jėgos, kurioms šios idėjos nėra skirtos, todėl viskas bus rodoma tik principo lygyje, kad niekas negalėtų pavogti.

Tie, kas turi tokių užmačių ir planuoja kokią nors šniukštinėjimo kampaniją, galiu nuvilti – aš jau esu kontroliuojamas savo minčių pasaulyje, bet pavogti neįmanoma net iš ten, nes gynybos sistema atskleidžia tik tai, kas yra skirta viešinti mano knygoje.

Ši nauja fizika svarbi tuo, kad ji leidžia atskleisti ir tas sritis, kurios laikomos ezoterinėmis ir perkelti jas į standartinį mokslą kaip teisėtus objektus. Ji duoda atsakymus į klausimus „kas yra žmogus“ ir „kas yra gyvenimas“, „kas jo laukia anapus“. Galima sakyti, kad tai programa ateinančiam dešimtmečiui.

28. Naujos fizikos galimybė (2)

Ankstesniame skyrelyje paaiškinau, kokia pagrindinė problema su klasikine fizika, šį terminą suprantant naująja prasme. Jos problema ta, kad ji pagrįsta judėjimo kiekybine analize. Šią sąvybę vadinu fizikos reonomišku. Tačiau tokios fizikos problema ta, kad ji remiasi parametrais, kurie nėra tikri, neatitinka pirminės tikrovės, bet priešingai, yra surenkami dinamiškai. Norint suprasti, iš ko šie ekranų dėmenys atsiranda, reikia žinoti signalų pirmykščius rinkinius ir jų filtrų pagrindines schemas.

Gilesnė parametro analizė reiškia pirmiausiai supratimą, kaip jis konstruojamas, nes jis nėra pirmą kartą realybė. Jis yra tai, kas gaunama įdėjus darbą. Kokybė, kuri apdorojama su kiekybinėmis schemomis, yra tokio darbo rezultatas. Kitaip sakant,

klasikinė fizika kapstosi pačiame patyrimo ir suvokimo paviršiuje ir bando vaizduoti mokslą kokybes transformuodami į kiekybes. Tai yra paviršinis suvokimo išskaidymas, kuris mažai ką gali pasakyti apie signalų pirmykščius rinkinius.

Pirmykščiai rinkiniai gali būti analizuojami ir su matavimo prietaisais, bet tada gauname rodyklės judesį, detektoriaus pyp-telėjimą arba kiekybinę matavimo išraišką skaitmeniniame prietaise. Filtras labai paprastas, susidedantis iš šimtų arba tūkstančių modulių, kai realiame analizatoriuje jų gali būti milijonai, o rezultatas – erdvės, laiko ir fenomeno konstrukcija. Tokia primityvi detekcija neleidžia susiformuoti geresnio vaizdinio už kibernetinę sistemą.

Taigi, norėdami pažvelgti giliau negu klasikinės fizikos parametrai, turime žinoti šiuos principus. Tačiau to negana, nes paruoštas signalas pereina į ekraninę struktūrą, kuri yra gnostinės branos galimybė ir ši ekraninė struktūra tampa pagrindine vieta, paruošiančia suvokimui reikalingą šabloną. Suvokimas yra tokių pagrindinių šablonų visuma, kuri padalinta į savarankiškų kokybių jutimus, apjungiamus realine atsirandačiame egzistenciate, kuris yra suvokimas „aš esu“, „tai yra“. Tai savarankiškas labai svarbus patyrimo sluoksnis, kuris atsakingas už tai, kad sąmonė yra „šviesa“.

Visas patyrimo centras susikoncentruoja išoriniame ir vidiniame realine, kuris yra klasikinės fizikos duomenų pagrindinė vieta. Čia fizika semia savo pirmąją formą ir nieko nežino apie tai, kad yra pirminė tikrovė, ir kad iliuzinėje formoje nėra jokios holoplastinės realybės. Tokiame patyrimo nėra jokios tikros gelmės, kuri leistų suprasti, iš kur viskas ateina, kaip žmogus sukuriamas ir kaip jis patiria supantį pasaulį. Nors, kita vertus, idėja pamatyti tai, kas yra nematoma – gali atrodyti beprotiška. Tai iš tikro labai sudėtinga. Matosi vienintelė galimybė, sukurti galingą meta-analizatorių, kuris į šią kibernetinę sistemą sugebėtų pažiūrėti iš išorės ir pabandytų įžvelgti, kaip

surenkami klasikiniai parametrai. Pirmykščiai rinkiniai ir jų tobulėsio atvaizdo gavimas yra rožinė svajonė.

Individualus realinas – nėra viskas, tai nėra galutinė stotelė, nes turi būti megastruktūros, kurios susieja visą biologinę rūšį ir galų gale visą biosferą. Tačiau tokios megastruktūros yra anapus individualaus suvokimo. Be to, daug įdomesnės ne tokios realizacijos, bet ši paviršinė anapusių, tai yra, grynas realinas, nesuformuotas į suvokimo kapsulę, nes visai logiška, kad yra aktualios izoliuotos sistemos, taip pat visas potencialus, nerealizuotas okeanas, kuris laukia būti suformuotas. Ši vieta irgi labai svarbi, nes ji taip pat lemia kaip įgauna galutinį pavidalą klasikinis parametras, toks kaip erdvė, laikas, forma ir t.t.

Tai įdomu tuo, kad galima technologinio projektoriaus sistema, kuri galėtų piešti realine struktūras ir formą „tai yra“ suteikti technologiniams procesams, vienas kurių yra dirbtinė sąmonė.

Bandžiau ieškoti arche ir chronos pradų. Tačiau šie dalykai egzistuoja tik kaip surinkimo struktūra ir nepasiekia tos tikrosios pradžios, kuri yra pirmykščiai rinkiniai. Tai pavadinimas, tam tikra vieta, idėja ir supratimas, tačiau nėra jokio vaizdo. Reikalaujantys vaizdų, norėtų didelio ir labai lengvo rezultato, patys neįdėję jokio darbo. Viskas turi prasidėti nuo struktūrų išgryninimo ir meta-analizės, apie kurią užsiminiau.

Šis samprotavimas gali atrodyti painus, net beprasmiškas dėl didelio kiekio naujoviškos terminologijos, tačiau nereikėtų sutrikti, čia nėra pastanga duoti galutinį atsakymą į pagrindinę paslaptį, tai daugiau turi padėti suvokti tą iliuzijų pasaulį, kuriame gyvena sąmonė. Tačiau ne tam, kad paskandintų neviltyje, nematant tikrovėje nieko tikro, bet tam, kad duotų metodą, bent metodo užuomazgas. Kitaip sakant, pagrindinė prigimtinė filosofija kylanti iš suvokimo „tai yra“, papildoma suvokimu „tai yra iliuzija“, ir atveda prie minties, kad reikia ieš-

koti kelio į tikrą pasaulį. Žmogus yra tikrame pasaulyje kaip pirmą kartą esybė, tačiau jo suvokimas pasiklydęs iliuzijoje. Mano siūloma kibernetinė fizika galėtų būti kelio pradžia anapus iliuzijos.

Nenustebčiau, jeigu pirmiausiai žmonės apimtų manija kurti netikras simuliacines realybes-kalėjimus vieni kitiems. Tačiau turiu viltį, kad ne visi pasiklys šiame klystkelyje ir suras tikrai progresyvių pritaikymą. Sukurti kitą, geresnę sąmonę – viena iš galimybių. Neregys pagaliau taptų reginčiu. Matytų ir save, ir kitus aplink save kaip tai, kas jie yra iš tikro.

Jeigu ką nors sudominau kaip kokia keistenybė, tačiau sunku suvokti tai, apie ką rašau, reikia būti susipažinus su visais mano pagrindiniais tekstais, dalį kurių galima rasti tinklaraštyje *psytechnologijos.lt*. Kiti yra nepasiekiami, tačiau jie, kita vertus, nėra tokie svarbūs, nes atspindi mano kelio pradžią, mano idėjų užuomazgas ir ištakas.

29. Pirmoji ezoterinė sistema

Laikoma, kad ši realybė prasidėjo nuo sukritusio į save (sankrita) kontinuumo plėtimosi, kuris pradėjo šią realybę sukūrusią deformaciją. Taip, aišku, nepaaiškinamas pačių kontinuumų atsiradimas – tai, ar jie iš viso turi atsirasti ir kodėl viena jų fazių tam tikrame lygmenyje yra sankrita. Vienas būdų paaiškinti sankritą yra vidinio struktūrinio kontinuumo išstūmimas, po kurio kitas kontinuumas tampa tašku. Kitas procesas taško išpūtimas: iš pradžių pradedama traukti energiją į vidų per kanalus – tai įkvėpimas ir išstumama – tai iškvėpimas. Šitaip galėtų vykti visatos lygio deformacijų svyravimas.

Tačiau už viso to stovi tikra statiško ir deformuoto kontinuumo teorija, kuri yra pirmesnė už įvairių juose vykstančių procesų aprašinėjimus. Iš pradžių įvedama kontinuumų klasifikacija,

tada tų kontinuumų vystymosi galimybių aprašymas. Šiam reikalui panaudosiu skirstymą į

- paprastus ir
- spietinius kontinuumus.

Paprasti kontinuumai turi nesuyrančias deformacijas, o spietiniai kontinuumai gali virsti spiečiais. Kol kas naudoju primityvų proceso iliustravimą, kuris paaiškina kaip iš tikrojo pradinio skirtumo, turinčio bangos formą, atsiranda sutankėjimų ir išretėjimų rinkinys, kuris, pasiekęs reikalingą pusiausvyros tašką, virsta spiečiumi. Spiečiai gali būti sąryšiniai ir nesąryšiniai, būti chaotiški arba tvarkingi. Sąryšiniuose spiečiuose formuojasi sankaupos, sudarančios makroskopinio kontinuumo 0 fenomenologijos peizažą, kurį mes suvokdami transformuojame į mus supantį pasaulį. Nesąryšiniai spiečiai sudaro chaoso posluoksni.

Didžiosios spietinių sąryšinių deformacijų sankaupos, vadinamos galaktikomis, yra labai svarbus tarpinis lygmuo, nes jų valdymas reikalingas perėjimui iš galaktinės į visatinę civilizaciją. Taip yra todėl, kad visatiniuose „erdvėlaiviuose“ kaip energijos šaltinis turi būti naudojami galaktikų branduoliai. Kodėl taip yra galima paaiškinti tokiu paaiškinimu. Kadangi žmogus nesugeba būti pirmuoju judintoju ir iš nieko kurti deformacijas, jis turi naudotis jau sukurtais skirtumais ir juose sutelktomis energijomis. Jis judinti gali naudodamas tik jau deformuotą ir užpildu užpildytą skirtumą, perkeldamas jį į kitą sau naudingą vietą. Tuo tarpu materializacijos sugebėjimas yra pirmojo judintojo galimybių įvaldymo rezultatas. Į išorę iš vidinių deformacijų perkelti virtualius vienetus, kaip dinaminuose skaičiuose, galima tik suišorinant vidinę erdvę. Toks procesas vyksta visose materializuoti negebančiose technologijose. Tad judesio deformacija visatiniiais mastais galima tik virtualius vienetus į ją perkeltiant iš galaktinio branduolio lygį

prilygstančių sąryšinių arba nesąryšinių sankaupų. Sąryšinės spietinės sankaupos patogesnės todėl, kad jos stabilios, o nesąryšinės – sunkiau kontroliuojamos. Tačiau ši chaosą galima moduluoti primetant jam dirbtines rezonansines simetrijas.

Bet tam turi keistis ir žmogus pats viduje, bei turi gebėti sukurti pakankamai galingus nuo aplinkų izoliuojančius sluoksnius ir skydus. Pavyzdžiui, persikėlimui iš vienos galaktikos į kitą reikėtų tokio sąryšinių spietinių deformacijų sluoksnio, kuris neiširtų veikiamas tarpgalaktinio persikėlimo kinetinės energijos. Energijos poreikį galima sumažinti panaudojant specialiai sukurtus silpnescio pasipriešinimo takus. Tačiau, kad jais būtų galima naudotis, jie turi būti sukurti sunkiuoju būdu, kaip geležinkelis esantis tarp kosminių stočių. Taip yra todėl, kad norint pasiekti tolimą erdvės tašką, reikia valdyti pradžią ir pabaigą, išlydžio principu kontroliuoti trajektoriją per daug sudėtinga, nebent tiksli stotelė nereikalinga. Be to, išlydžio principu kuriamas takas, kad būtų stabilus, turi pastoviai eikvoti energiją, tačiau trajektorija šokinėja iš vienos vietos į kitą, nes galinis taškas neužfiksuotas. O turint gale specialią stotį, kontroliuojama visa struktūra.

Todėl akivaizdu, kad kosminei kelionei tinkančios burbulinės spietinės deformacijos (deformacijų sistemos) sukūrimas – labai sudėtingas klausimas. Šiam tikslui, primityvi *Homo sapiens* sąmonė nelabai tinkama ir jis turi išsivystyti į ką nors pažangesnio. Pažangesnio, reiškia – reikia gebėjimo paversti informacija didesnę tikrovės kiekį ir sutvarkyti informaciją į efektyvią sistemą. Nuo to priklauso sąmonės kokybė – vidinė deformacija ir jos sąlygotas išorinės veiklos mastas. Tikrovė pati labai sudėtinga, savyje jungianti chaosą ir tvarką į vieną sistemą, todėl reikalingas efektyvus metodas ir tikras tikslusis mokslas, kuris paremtas dinaminio kontinuumo ir dinaminio skaičiaus koncepcija, apie kurią parašyta toliau. Taip pat akivaizdu, kokia sąmonės dalis turi būti efektyvinama – pirmiau-

siai ta, kuri atsakinga už efektyvų informacijos tvarkymą. Tam netinka nei emocinė, nei motorinė dalys, netinka siela ir dvasia kaip abstrakčios koncepcijos ir reikia to, kas vadinama protu. Visa kita tėra pagalbiniai dalykai. – Arba, tokio masto kosminės deformacijos bus neįgyvendintos ir įvyks sugrįžimas į labiau išsklaidytų žemesnio lygmens deformacijų pasaulį, nepasiekus tikslo. Bus „bandymai“ kitose vietose; ar kam nors pavyks, ar nepavyks niekam – sunku pasakyti.

Kokios nors apibrėžtos prasmės tai neturi, čia kalba tik apie sukaupto resurso realizavimą arba atsisakymą realizuoti. Reikia neužmiršti, kad net tokia lygyje nėra nieko amžino, nes patys kontinuumai eikvoja visas savo sukaupusias deformacijas, išorę sutraukdami į vidų, o tada vidų vėl išstumdami atgal. Net pusiausvyros nėra amžinos, imant dideles atkarpas laike ir erdvėje.

Ir paskutinis apibrėžimas, šiuo pirmuoju ezoteriniu modeliu paaiškinantis kas yra žmogus formaliuoju aspektu:

Žmogus yra sąryšinių spietinių deformacijų sandauga, savyje turinti nespjetinių intarpų, kuriuose realizuojama žmogiškumo esmė.

Tokios sistemos aprašymui yra būtinos dinaminių kontinuumų ir dinaminių skaičių teorijos, kurios yra daug tikslesnės už pirmos dimensijos skaičių teorijas, nes į jas galima įvesti begalinį kiekį vidinių deformacijų, kuriomis aiškinami nehomogeniški kontinuumai. Su šiuo apibrėžimu susijęs amžinumo-laikinumo klausimas:

Ar yra amžinos kontinuumo deformacijos?

Ši sistema visa paremta reonominėmis (judžiomis) galimybėmis, tačiau mano jau pateiktu ankstesniu paaiškinimu, galima nereonominė (nejudi) aiškinimo perspektyva. Fiksatas įtraukia į save naują dėmenų sistemą, perima ją į savo lak-

satines terpes ir projektuoja anapus ekrano, taip bandant paaiškinti tai, kas turi 0 fenomenologiją savo susikurtomis priemonėmis. Akivaizdu, kad šiuo atveju svarbesnis ne „vaizdo“, bet „veiksmo“ principas – pradžiai ir proveržiai:

„Anapus vaizdo ir veiksmo“.

30. Antroji ezoterinė sistema

Ezoterinės sistemos tikslas – išaiškinti tikrovės sandarą, siekiant padidinti sąmonės kokybę tam, kad būtų efektyvesnis, didesnio masto veiksmas tikrovėje. Iš žmogaus perspektyvos, tikrovė turi šviesiąją ir tamsiąją pusę, todėl dalis jos yra suprantančiam valdymui nepasiekiamo, nors ji visada veikia iš savo nematomos pusės. Tie reiškiniai, kurių šiuolaikinės teorijos negeba paaiškinti, yra toje anapusinėje pusėje ir kiekvieno tyrinėtojo tikslas – kuo daugiau paslėpto pasaulio ištraukti į šviesą.

Šis ištraukimas įmanomas kaip atitikimas, visada turint galvoje, kad ne tikrovė turi atitikti sąmonę, bet atvirkščiai – sąmonė tikrovę. Vadinasi turi būti siekiama prisiartinti, surezonuoti su anapusybe. Tai galima daryti įvairiomis formomis ir įvairiose vietose. Viena jų yra suvokimas, kita – suvokimo aprašymo kalba.

Tokios kalbos, kurią iš dalies vadinu matematine, pavyzdys yra dinaminiai skaičiai. Dar tiksliau – dinaminio skaičiaus variantas, kuris vadinamas multipleksu, arba dauglypa. Turime išorinių kontinuumų multipleksinę dalį ir vidinių deformacijų multipleksinę dalį. Paprasčiausias pavyzdys yra 2 natūriniai deformuoti dvidimensiai skaičiai, kurie gali turėti susiliejančią arba elastišką sąryšį. Yra skaičius 3 #5 ir 3 #3. Iš jų sukūrus plokštuminį multipleksą, arba dauglypą, turime susieti defor-

macijas. Jau rašiau, kad jas galima sumuoti viename taške – tai suliejimas arba atimti – tai elastiškas išstūmimas.

Tačiau vienetai niekur negali išnykti, jie turi į kažką pereiti ir čia yra tokios galimybės: a) išstumama į virtualius išorinius vienetus, b) atsiveria papildoma vidinė dimensija. Pavyzdžiui, jeigu būtų ne natūralieji, bet sveikieji skaičiai – perėjimą žymėti būtų galima į neigiamus skaičius. Toks erdvinis multipleksas gali turėti bet kokių skaičių dimensijų.

Visą pirmą dimensiją galima suspausti iki nulio, su maksimalia vidine deformacija. Toks nulis būtų dinaminis nulis, kuris nelygus niekui. Šis suspaudimas iki dinaminio nulio yra singuliarinio kolapso provaizdis, kuris naudojamas visatos atsiradimo iš didžiojo sprogo modelyje. Singuliario išsiplėtimas yra visos vidinės deformacijos išstūmimas į išorinį multipleksą, kuriame atsiranda kontinuumų spietinės deformacijos, pradedama formuoti spiečiai, jų kvantai ir kvantų sampynos.

Taip pereinama nuo multipleksinio skaičiaus vaizdinio prie kontinuumų multiplekso, kuris pagimdo šią materialią realybę.

Tai yra fizinės brandos multipleksas, kuris singuliario išsiplėtimo principu suformuoja materialią visatą, kartu su visais kvantiniais laukais. Ši visata plečiasi tol, kol užtenka deformacijose sukauptos energijos ir jeigu jos ne begalinės, plėtimasis turi sustoti. Šios vidinės erdvės, kuriose sukaupta visata ir yra ta tamsioji energija, dar vadinama kvintescencija (quinta essentia – lot. penktas elementas). Antras multipleksas yra gnostinės brandos ir kokia jo evoliucija, kol kas nesvarstau. Gali būti viena sistema, o gali būti ne viena. Esencijų gali būti daugiau – sekstascencija, septascencija ir t.t., kurios būtų skirtos paraleliniams pasauliams, jeigu jie yra.

Multipleksų išorinėse ir vidinėse programose yra visa informacija, kuri reikalinga šios visatos struktūrų susiformavimui. Tas procesas gali būti daug kartų pasikartojantis, o gali būti

vienkartinis atsiradimas, kai visata, atsiradusi iš singuliaro, maksimaliai išsiplečia ir tada sustoja, sukurdamą amžiną kosmosą, su daugybe paralelinių pasaulių.

Fizinį, materialų modelį aprašinėja *Standartinis modelis* ir jis naudoja savo Lagranžiano metodą. Šis variantas tebūna nepalietas. Tačiau aš papildomai hipotetiškai įvedu gnostinę braną, kuri formuoja gnostinius kūnus, vadinamus sielomis. Jai taip pat reikalingas modelis ir šiam tikslui aš naudoju multiplekso sąvoką. Tačiau modelį be eksperimentinių duomenų sukurti sudėtinga, gal net neįmanoma. Todėl galima tik pasamprotauti galimybių lygyje.

Kokia turėtų būti minimali sistema?

- 1) Pradėti reikia nuo kelių kvantų: vieno – per mažai; dviejų greičiausiai taip pat; todėl reikia bent tripletų.
- 2) Makroskopinei realybei, sudėtingos struktūros kūnams reikia – didelės kvantų įvairovės, išpildytos hierarchinės sampynų sistemos iki makroskopinių objektų.
- 3) Jeigu pilna hierarchija neišpildoma, gaunasi tik primityvūs kvantiniai kondensatai, kurie turi per mažai savybių kurti sudėtingas makroskopines sistemas.
- 4) Turi būti pirmo, antro, trečio, lygio sampynos iki atomo-komplekso; cheminis sluoksnis su lentele iki 20-30 tūkst. elementų, kad būtų didelė cheminių savybių įvairovė.
- 5) Būtinai fundamentalus savybių rinkinys: traukimas-stūmimas; jungimasis-skilimas. Sampynos nebūtinai gniužulinės-orbitinės, bet ir gardelinės, su įvairiomis geometrijomis.

Šitaip, pradedant nuo minimalios sistemos, galima sukurti vieno, dviejų, trijų kvantų sampynas, kuriose būtų išreikšti gnostiniai multipleksai, su pavyzdiniais savybių rinkiniais.

Kiekvienas kvantas skaidosi į tamsiąją ir šviesiąją dalį, nes kažkokia struktūra matoma eksperimentuose, bet daug lieka paslėpta. Todėl net *Standartiniam modelyje*, visa materija nėra paaiškinta. Nepaisant to, visi kvantai visuomet veikia kaip pilna struktūra, net jeigu mes apie ją nieko nesuprantame.

Deja, kalbant apie gnostinę braną, visi spietinių deformacijų kvantai yra tamsieji ir be eksperimento – nieko atskleisti neįmanoma. Tačiau galima iš dalies naudoti analogiją. Tarkime, kad gnostinėje branoje turi būti laisvai moduluojami makroskopiniai laukai, kurie turi informacinę funkciją. Receptoriams reikia šviesos, sielai reikia elektros. Dėl šios priežasties, galima daryti prielaidą, kad jeigu gnostinė brana – išbaigtas pasaulis, jame turi būti ir tokios dalys, vadinasi turi būti kažkokia elektrodinamika, nors ji neprivalo būti tokia pati kaip fizinėje branoje. Gali būti daug elektros rūšių ir daug šviesos rūšių. Tai galima išaiškinti tik eksperimentais.

Kita vertus, pamodeliuoti gnostinio fotono ir gnostinio elektrono multipleksą, visai įmanoma. Jeigu tokie egzistuoja, tai jie būtų vizualinės echolokacijos gnostinėje branoje pagrindas, ir leistų matyti sielas taip, kaip matome fizinius kūnus. Gnostinė brana yra fizinės branos viduje, tad, turint tokią juslinę echolokaciją, aplinkoje atsivertų nauja dimensija.

31. Dinaminio kontinuumo koncepcija

Mus supantis pasaulis turi nejudrų ir judrų aspektą. Nejudrus įvardijamas daiktavardžiais, jų hierarchine sistema, o judrus aprašomas veiksmažodžiais, kurie į kalbinę konstrukciją įveda vyksmų ir įvykių sistemą. Kadangi kontinuumas yra mokslinės kalbos pagrindas, jis taip pat turi atspindėti šias dvi galimybes: statiškas, nejudrus kontinuumas nepakankamas, kad remdamiesi vien juo galėtume tiksliai aprašyti išorinę realybę. Jeigu žiūrėsime kaip yra pačioje tikrovėje, turėsime padaryti išvadą,

kad dinaminis aspektas yra pagrindinis, nors kalboje galima į pirmą vietą iškelti nejudrų daiktą, daiktų struktūrą arba sistemą. Tai reiškia paprastą vertinimo ir perspektyvos pakeitimą: statiškas kontinuumas yra tik dinaminio kontinuumo paklaida. Tikrovėje nėra jokios statikos, jokio sustingusio kontinuumo želatino, kuriame bet koks taškas lygus bet kokiam kitam taškui.

Dabar reikia apibrėžti kontinuumo sąvoką, apibendrintai atsakyti kas tai yra kontinuumas. Mano apibrėžimas toks: kontinuumas yra monotoniškas tapatybės fraktalas. Iš tokio monotoniško kontinuumo išvedamos statiškų skaičių aibės, kuriose vyksta begalinis monotoniškas to paties veiksmo kartojimas. Veiksmas yra dalinimas į vienodus gabaliukus ir tų gabaliukų siejimas, sukuriant skaičiaus operatorių. Kadangi kartojama tas pat, tai tas kartojimas yra begalinis ir jį sustabdyti galima tik dirbtinai, nutraukimu, viduje kartojimų ribos galimybė neegzistuoja. Tačiau tikrovėje kartojimai gali būti vykdomi skirtingose aplinkose, dėl ko išnyksta monotoniškumas, įvedamas skirtumas ir tas skirtumas gali būti toks svarbus, kad kartojimas nutrūksta ar užsibaigia savaime. Todėl begalybės sąvoką produktyviau pakeisti sandūrų ir perėjimų sąvoka, kuri daug labiau atitinka tikrovės principą.

Norint sukurti dinamišką kontinuumą, į tapatybę reikia įvesti skirtumą. Darome prielaidą, kad skirtumas gali būti išorinis arba vidinis, kaip dekompresija ir kompresija, kuri sukuria nehomogenišką, dinamišką kontinuumą. Tokiame kontinuume paprasto monotoniško kartojimo nėra ir nėra monotoniškų skaičių sekų. Kiekybinis monotoniškos „kiek“ pakeičiamas į kokybinį „kaip“ ir gauname ne skaičių sekas, bet skaičių sandūrų lenteles. Skaičių dinamika atspindima vidine ir išorine trupmena, kuri suardo tapatybę ir padaro teisingu principą, kad 1 gali būti nelygu 1, nes kontinuumas, kuriame šie skaičiai yra, turi savo skirtingą dinamišką aplinką.

Norint sukurti tokią sistemą, reikia sukurti dinaminio skaičiaus operatorių. Tai paprastas formalizavimas, kuris logiką pakeičia į ženklus ir sutraukta forma pateikia pagrindinę idėją.

Operatorius su raidėmis D ir S reiškia dalinimą ir siejimą. Kadangi dinamiškame skaičiuje dalinamas ir siejamas ne statiškas kontinuumas, reikia operatoriaus, kuris simbolizuotų įvedamą į tapatybės fraktalą skirtumą. Tai kas sukelia skirtumą taip pat yra dinamiška sistema ir paprasto būdo aprašyti tikslią struktūrą nėra, ši struktūra osciliuoja pagal tam tikrą formulę ir dalinant osciliacijas žyminčią kreivę, kiekvieną kartą atsiduriama skirtingoje aplinkoje, todėl išnyksta primitivus monotoniško „kiek“ aspektas ir iškeliamas į pirmą planą kartojimų „kaip“. Todėl tai ne kiekybė, bet „kaipybė“. Išnyksta monotoniška seka ir turimas tik sandūrų rinkinys, kuris gali būti sudėtas į lentelę, kurią pasirinktinai galima vadinti matrica.

Toks skaičius gali atrodyti neįprastas, bet jis daug arčiau tikrovės, nes tikrovėje nėra jokio statiško kontinuumo, viskas yra dinamiška arba paveikta dinamikų, o rimtis tik judėjimo paklaida. Aplinkų dinamiškumas reiškia, kad nėra apibendrinančio suvienodinimo ištrinant visus skirtumus, nėra beprasmiško to paties kartojimo iki begalybės ir nėra jokių taisyklingų normų. Tai, kad nėra paprasto jungimo galima pailiustruoti su faziniais skaičiais. Jeigu tarsime, kad kiekvienas skaičius turi ir skirtingą harmoninę ar neharmoninę fazę, suprasime, kad ne visada teisinga $2 = 2$, nes dvejetaini gali turėti skirtingą fazę, tai yra papildomą elementą, kurie nesutampa. Jeigu juos dirbtinai, per prievartą sulysinsime, gausime netikrą lygybę. Tai bus lygybė su paklaida. Kaip tik toks principas paaiškina, kodėl statiškas kontinuumas tėra dinamiško kontinuumo paklaida. Todėl, kad jis tikrovę įkiša į prievartinį šabloną, vieną milimetrą bando išmatuoti naudodamas metrą. Akivaizdu, jog tai neįmanoma, rezultatas – gaunama nesąmonė.

Kontinuumai gali turėti įvairią formą, kuri aprašoma formule, o formulių skaičius – begalinis. Todėl dinaminis skaičius turi labai daug variantų ir yra begalybė sandūrų lentelių. Kontinuumą patogiau vaizduoti kreive, kuri rodo monotonišką dalį centre ir osciliacijas į abi puses.

Matome, kad tokiaime kontinuuose paprastos skaičiaus sąvokos nėra, ir sankirtos juose turi būti skaičiuojamos ne pagal monotoniinę formulę. Kiekvienas kontinuumas turi formą, kuri aprašoma formule ir norint apibrėžti statiško skaičiaus osciliacijas, ta formulė turi būti įdėta į skaičiaus struktūrą. Todėl paprastos didėjančios, mažėjančios ar kokios nors kitokios sekos netinka ir sekos pakeičiamos sandūromis. Kokia sandūrų logika priklauso nuo sudėtingų matematinių modeliavimų.

Šią sistemą naudinga susieti su chaoso, holoplastinės struktūros, paslėptų parametrų sąvokomis. Chaoso tikrą vaizdą parodyti labai sudėtinga, nes visi chaosai yra dinaminiai kontinuumai ir jų aprašymui reikalingi dinaminiai skaičiai. Tai nereiškia, kad nėra jokio apibrėžtumo, nes jis priklauso nuo skiriamosios gebos, elementų porų lygyje chaoso neapibrėžtumas – ne toks didelis, svarbu gebėjimas pamatyti. Chaoso holoplastinis vaizdas aprašomas tokiomis priemonėmis ir jis labai patogus naudoti anapus ekraninės realybės modeliavimui, kur nėra jokių statiškų struktūrų. Paslėpti kintamieji yra problema tada, kai mąstoma iš statiško kontinuumo perspektyvos ir sumonotininamos visos osciliacijos. Tokį suvokimą išvystyti labai sudėtinga, bet įmanoma ir ugdymas turi judėti tokia linkme.

Iš proto tokios frazės „nėra skirtumo“, „viskas vienodai“ – turi dingti, nes tai monotoniinės matematikos teroro pasekmė, kur visa sistema pastatyta ant paklaidos suabsoliutinimo, nors ši paklaida gali atrodyti kaip nepajudinama realybė iliuziniame egzistenciato vaizde. „Apvalaina būtis“ yra didžiausia iliuzija ir didžiausias klystkelis. Norint išvystyti teisingą intelektą, reikia imtis darbo nuo mažens ir lavinti protą teisingomis te-

orijomis, nes klaida įsirežia į protą ir intelektas sužalojamas visam gyvenimui. Tai akivaizdžiai iliustruojama kalbos išmokymo dėsniu: žmogus nuo gimimo neturėjęs sąveikos su visuomene ir kalba, bet vėliau sugražintas į ją, kalbos tobulai neišmoksta niekada ir turi negrįžtamai sužalotą intelektą. Taip būna tais atvejais, kai vaikai išauga tarp žvėrių ir perima jų elgesio modelius. Šitaip sužalojamas ir matematinis protas – laiku neįdiegtas jis lieka nepasiekiamas visą likusį gyvenimą. Aišku, pinigų skaičiavimui dinaminio skaičiaus nereikia, bet čia kalba apie daug platesnę požiūrio į tikrovę perspektyvą.

Tikrovėje neapibrėžtumo klausimas labai sudėtingas, jis sprendžiamas sumonotoninant į statinį kontinuumą, bet tai problemos sprendimas ją suprimityvinant, paslepiant tikrą realybės vaizdą. Tai iškreipia požiūrį, neleidžia suprasti anapusinio pasaulio esmės. Šis principas naudingas tuo, kad visa realybė sudaryta iš kontinuumų sąjungų, o savo pagrinduose visi kontinuumai yra dinaminiai, jie turi osciliacijas, kompresijas ir dekompresijas, vektorius, fazes, kurie monotoniškų segmentų ištrinami, bet todėl gaunamas tik labai apytikslis apibendrintas vaizdas. Tarkime yra elastiškas, aktyvus erdvės kontinuumas, kurioje į tapatybę skirtumas įvedamas užpildu, kuris turi interaktyvią sąveiką su erdve ir padaro ją nemonotoniškų deformacijų sandūra. Šitaip pertvarkius gaunami visi dinamiški parametrai ir metodas surasti visas dinamiškas simetrijas.

Kodėl tikrovė sluoksniuota ir aukštesnių lygių elementai atrodo nejudrūs paaiškinti paprasta. Energija pasiskirsčiusi tolygiai ir mažuose objektuose, dalelėse osciliacijas sukelia dideles, o masyvius objektus ir sankaupas osciliuoti sunkiau, todėl jų monotoniškumas didesnis. Tai ypač ryškiai pasireiškia tada, kai sistema pradeda vėsti ir joje yra mažiau energijos. Dėl šios priežasties mums iliuziškai atrodo, kad erdvės tarp masyvių objektų monotoniškos ir joms užtenka statiško kontinuumo paklaidos.

Taigi savo trijų kontinuumų sujungimo principu nuo parametrų erdvių kontinuumų perėjau prie matematinio kontinuumo žemėlapių pagrindinio principo. Tai nesunku sujungti su parametrų sistema, kuri remiasi į ekranų dėmenų kategorijas, o kitiems gal atsirastų galimybė pereiti prie sensorinio kontinuumo ir pamėginti pajudinti patį auftatą ir pažiūrėti, kas gaunasi nauju žvilgsniu.

32. Paprastas dimensinis skaičius

Matėme, kad dinaminių skaičių pritaikymo galimybės – neribotos, nes realybėje visi objektai turi vidines ir išorines kintamas savybes, kurias galima paversti to objekto vidinėmis deformacijomis. Visos sankaupos, visos aibės yra tokių skaičių sandūros, formuojančios deformuotus kontinuumus. Sandūroms būdinga tai, kad jos, neįvedus supaprastinimų – neperstatomos, kadangi net lygūs skaičiai dėl vidinių deformacijų gali būti nelygūs – jais manipuluoti, sukeičiant vietomis, perstant ar skaidant – neįmanoma. Tai yra – matematika įmanoma tik rezonansų sluoksniuose, kur atsiranda tapačios deformacijos struktūra.

Tokiu atveju kyla klausimas – ką galima su tokiu kontinuumu daryti? Kadangi pagrindinė sąvoka yra deformacija, tai belieka šio aspekto analizė, įrankių jai ieškojimas. Pagrindiniai veiksmai persikelia į skaičių lenteles, kurios naudojamos aprašyti netolygumams, taip pat nuokrypių gradientų žemėlapiai. Svarbios rezonanso, vienodo lygio, simetrijos sąvokos. Tokie veiksmai kaip suspaudimas ir ištraukimas. Kadangi tai yra pagrindiniai vyksmai, reikalingi formalizuoti jų aprašymo metodai.

Dinaminį skaičių patogiau aprašyti koordinačių sistemoje kaip dimensinį skaičių. Statistinė nedeformuoti skaičiai yra skaičių tiesės pirmos dimensijos skaičiai. Deformacijos aprašomos antros dimensijos ašimi, kurioje rodomos vidinės skaičiaus osci-

liacijos. Paprasčiausias variantas tokias oscilacijas aprašyti vidinėmis trupmenomis. Imkime natūrinius dviejų dimensijų skaičius. Toks skaičius reiškia, kad nėra trupmenų ir osciliavimas į vidų ir į išorę galimas tik pilnais skaičiais. Tą vidinę deformaciją galima turėti išorėje arba viduje. $1 \# 2$ yra dvidimensinis skaičius, kuris turi vidinę deformaciją, prilygstančią dviems vienetams. Pagal apibrėžimus gauname teisingą tokią lygybę $1 \# 2 = 1 - 11 = 3$. Kitaip sakant, žiūrint iš pirmos dimensijos skaičių perspektyvos, turime vienetą, kuris dėl vidinių deformacijų prilygsta 3, t. y., $1 = 3$.

Pavyzdyje matome paprasčiausią dinaminio skaičiaus variantą, kuriame yra pavaizduota pirmos dimensijos septyneto deformacijų sistema į vidinę erdvę. Čia pasirinktas paprasčiausias natūrinio skaičiaus variantas. Tarkime jungiant du dinامينius skaičius, reikia turėti vidinių deformacijų sistemą ir jas transformuoti į rezultato dinaminio deformacijų formą. Kaip tai daroma, turi būti apibrėžta jungimo taisyklėmis, pagal kontinuumų nustatytas savybes. Paprasčiausias variantas, kai deformacijos jungiamos. Kadangi čia natūriniai skaičiai, nėra neigiamų skaičių dimensijos, bet galima įvesti papildomą sąlygą, į kurią pusę deformacija juda – didėja ar mažėja ir nustatyti kaip sieti įvairius variantus: didėja-didėja, mažėja-mažėja, didėja-mažėja ir t.t.

Iš kreivės matome, kad yra tokia sąvoka kaip dinaminis nulis, kuris pirmoje dimensijoje yra niekas, o žiūrint iš dviejų dimensijų perspektyvos, gali turėti vidinę deformaciją ir nebūti lygus niekui. T. y., $0 \neq 0 \# 2$. Likutis esantis vidinėje dimensijoje reiškia, kad nulis nėra visiškas niekas. Tada nulis vadinamas dinaminio, turinčiu vidines oscilacijas.

Aukščiau pažymėtos buvo skaičių ašys. Tačiau šį principą pritaikę erdvei, erdvinį kontinuumą formuojame iš trijų pirmos dimensijos skaičių tiesių, kurios turi bent vieną vidinę deformaciją. Įdomus klausimas, kaip tokiu atveju susijungia skir-

tingi skaičiai. Šį metodą galima naudoti aritmetinių veiksmų grafiniam atvaizdavimui, kur jungiami atskirai pirmos dimensijos skaičiai ir atskirai deformacijos.

Vidinių ašių deformacijų susikirtimo taškai išcentruoti, turintys statiškų skaičių variantą ir skirtumą arba poslinkį. Norint jį apskaičiuoti, reikia pagal nustatytas taisykles susieti vidines deformacijas. Šitaip galima pridėti kiek nori ašių ir kiek nori vidinių deformacijų, tik reikia gerai apgalvoti taisykles, pagal kurias jungiasi deformacijos. Akivaizdu, kad tai priklauso nuo pasirinkto kontinuumo savybių.

Jau esu aprašęs, kad visas vidines deformacijas galima išskleisti į virtualią išorinę dalį. Tai ypač paprasta su natūriniais dvidimensiniais skaičiais, nes visi skaičiai sveiki, t. y., ne trupmeniniai. Kaip tai padaryti, jau rodžiau, paprasčiausiai vidiniai vienetai iškeliama į išorę. Tokiu atveju visus dvidimensinius skaičius galima išskleisti pirmos dimensijos skaičių sandūra ir šį grafiką pateikti kaip skaičių tankių lentelę.

Tarkime, kad yra tokia sandūra $1 \#2, 1, 1 \#4, 1 \#3, 1 \#2 = 3, 1, 5, 4, 3$. Sujungiame šią sandūrą su kita $1, 2, 5, 3, 2$, sudarome skaičių lentelę paprasčiausiai sudėdami natūrinius tankius, ir gauname lentelę išreikštą deformacijų sistemą, kurią galima įtraukti į dar aukštesnių matmenų deformacijų skaičiavimus ar paprasčiausiai sukurti skaitinį tankių gradientą, kur pažymėtas statiškas sutankėjimų ir išretėjimų pasiskirstymas. Jeigu tokias plokštumas išdėstytume fraktaliniu principu, galėtume modeliuoti deformacijas dalies ir visumos ryšių požiūriu. Tokia sistema labai naudinga grafiniame modeliavime arba dirbtiniame intelekto, kuris turi mokėti judėti nuo dalies prie visumos ir nuo visumos prie dalies. Dinaminių skaičių lentelės plokštumos yra paprastas tokio judėjimo variantas. Norint sukurti tikslesnį modelį, aišku, reikia įdėti daug daugiau pastangų.

Dinamišką aukštesnių lygių skaičių išreikšti neapibendrinant labai sudėtinga. Tai paprasčiausiai padaroma sulyginant tolygaus paskirstymo principus, pirma išskleidus į išorę visus virtualius vienetus. Tarkime kad yra 7 su tokia vidine sandūra 1 #1, 1 #3, 1#2, 1 #1, 1#2, 1 #4, 1 #2. Bus 7 su 15 virtualių vienetų. Tai yra mes turime deformuotą 7, kuris lygus 22. Vadinasi yra 7 su vidine deformacija 15, 7 #15. Dabar, jeigu norime nustatyti kaip šis 15 pasiskirstęs viduje, turime žinoti deformacijų šablono, jeigu šablono nėra – skirstome vienodai, taip kaip vanduo pasiskirsto formoje.

Tikrovėje nėra tokio kontinuumo, kuriame teisinga $1 = 1$. Matematika, daranti tokią prielaidą, yra netiksloji matematika. Tikslioji matematika yra ta, kuri atsižvelgia į visas deformacijas. Šiam tikslui reikalingi skaičiai, kurie gali turėti vidines deformacijas, tokie kaip paprasti arba sudėtingi dinaminiai skaičiai, kaip statiskų skaičių priešybė.

Tai, ką aprašiau yra būdas pakelti sąmonės kokybę į aukštesnį lygį, išplėsti žinių horizontą, geriau suprasti supantį pasaulį jo giliojoje šaknyje, kur yra chaoso, dinaminių deformacijų, katalystė.

33. Deformuotų kontinuumų fizika

Norint į klasikinę reliatyvistinę mechaniką įvesti deformuotus kontinuumus, pagrindinius parametrus reikia išreikšti dinaminiais skaičiais, turinčiais vidinę erdvę. Pirmiausiai imame Niutono mechaniką, kuri turi tokius pagrindinius parametrus: x – erdvės atstumas, t – laiko trukmė, ir m – materijos masė. Jeigu kontinuumas deformuotas, visi šie parametrai yra dinaminiai, tai yra – priklauso nuo vidinės dimensijos, kuria gali būti judėjimo greitis arba erdvės kreivumas.

Viską patogiu pradėti nuo nejudančio taško, kuris turi vidinę erdvę, išreiškiamą intensyvumu ir trukme, arba kitaip – judėjimo greičiu, kurį taipogi galima išreikšti per kinetinę energiją. Šią vidinę erdvę išstūmę į išorę, gauname poslinkį erdvėje, kurio ilgis priklauso nuo intensyvumo ir trukmės. Tai yra judėjimo deformacija. Tašką žymime raide A, o vidinė dimensija yra $\#(\sqrt{2E/m})t$.

Tada imame erdvės parametą ir padarome jį priklausomą nuo masės: erdvę sujungta su mase tampa gravitacine duobe, kuri gali būti išreikšta tiek Niutono metodu, tiek Einšteino. Niutono metodas – paprastesnis, todėl pasirinktas jis.

Taigi dvidimensiu parametru tai išreiškiame taip: $x \#m$, arba $x \#Gm/r^2$. Apibrėžimas toks – jeigu $Gm/r^2 = 0$, tai $x(F) = 1m$ arba kitaip, jeigu nėra masės sancaupos, erdvė yra statiškas nedeformuotas kontinuumas (nėra gravitacinės duobės). Čia pateiktas supaprastintas variantas. Naudojant Einšteino bendrąją reliatyvumo teoriją – viskas daug sudėtingiau.

t priklauso nuo greičio, vadinasi $t \#v$. Apibrėžimas: jeigu $v = 0$, $t = 1s$; jeigu $v = 86$ proc. c , tai $t = 1 = 2$ s. Laiko matavimo prietaisui judant deformuota masės erdvė, laiko tėkmė taip pat keičiasi. Tai galima išreikšti tokia forma: $t \#x \#m$. Jeigu x yra deformuotas parametras, tai $1s \neq 1s$. Kadangi visose mechanikose apskaičiuojamos judėjimo trajektorijos su deformacijomis, jas galime išreikšti veiksmu, S , kuris yra sudėtinių minimalių vektorių suma – statiškas vektorius yra tiesė turinti kryptį, o deformacijos šią tiesę skaido į daugybę mažų sudėtinių vektorių, kurie parodo tikrą kelią per deformuotą kontinuumą.

Kaip jau esu paaiškinęs, deformacijas patogiu išreikšti vidinę dimensiją išstūmus į išorę ir išreikškus deformuotų skaičių sandūromis. Pavyzdžiui, imkime trukmę, kurios vidinė dimensija yra greitis, kurį taip pat galime išreikšti per kinetinę energiją. Turime tokią sandūrą $7s$: 1, 1, 1-1, 1, 1, 1-1-1, 1-1-1.

Kadangi tai labai trumpa trukmė, tarkime, kad kalba eina apie vieną kvantą. Tarus, kad laikas sulėtėja dvigubai prie 86 proc. c greičio, ir tris kartus artėjant prie 99 proc. c, kvantas pirmas dvi sekundes juda nereliatyvistiškai, trečią sekundę pasiekia 86 proc. šviesos greičio, sulėtėja iki nereliatyvistinio greičio ir tada paskutines dvi sekundes juda artimu šviesos greičiui. Iš to dar galima ištraukti, kad 7s su deformacijomis prilygsta 12s be deformacijų.

Dėl šios priežasties visus deformuotus parametrus su vidinėmis erdvėmis patogiu išreikšti sandūrų lentelėmis, kurias grafiškai apdorojus algoritmais, galima matyti visus parametrus, kaip jie susidėlioja deformuotuose, dinamiškuose kontinuumuose, kurie aprašinėjami naudojant daugiadimensius parametrus.

Šitaip galima perrašyti visą fiziką ir sukurti daug daugiau, negu leidžia klasikinės ir šiuolaikinės fizikos teorijos. Visa esmė yra papildomų dimensijų įvedimas, kurios vidinėmis vadinamos tik sąlygiškai, nes tokios atrodo tada, kai būna nematomos, išoriškai neapčiuopiamos. Tuo tarpu kai jos yra matomos, jos paprasčiausiai būna prilipusios prie pagrindinio pirmos dimensijos parametro. Tad dimensijas patogiu skirstyti į matomas ir nematomas, ypatingą svarbą suteikiant nematomoms, nes jas būna daug sunkiau išreikšti negu matomas. Matomos yra greitis, erdvės kreivumas, nematoma galima laikyti kokią nors paslėptą vidinę energiją.

Vietiniuose kontinuumuose deformacijos nebūna labai didelės ir jos daro mažą įtaką parametrų dinamikai, tačiau kosminiais masteliais viskas pasikeičia, ypač kalbant apie žvaigždžių, tamsiųjų sankritų sukeltas deformacijas ir pan. Tokius tikslus skaičiavimus bus labai svarbu atlikti skraidant kosminiais aparatais, nes be deformacijų tikslaus žemėlapiu, bus labai sunku orientuotis kosminėje erdvėje. Tai pasitaiko retai, bet tarkime yra geodezikas su didele duobe, kuri įtraukia elektromagnetinį signalą, pakeičia jo kryptį, dažnį, bangos ilgį ir t.t. Su-

rinkę tokį signalą, bet neįskaičiavę deformacijų, mes tikslioje vietoje šaltinio, kuris tą fotoną išspinduliavo, nerasime, nes iš principo kampas gali pasikeisti ir 45 laipsnius, vadinasi tokiu kampu matysime klaidingą objekto padėtį.

Šioje vietoje labai svarbu pakalbėti apskritai apie informacijos keliavimą kontinuumais. Pradėsime nuo apibrėžimo: informacija tai kontinuumo deformacijų perdavimas atstumu. Yra informacijos šaltinis, kuris išspinduliuoja pirmykštį morfizmą, kuris pereina per kontinuumą ir surenka visas to kontinuumo deformacijas ir turime galutinį morfizmą, kuris yra visų surinktų deformacijų suma. Akivaizdu, kad pirmykštis signalas pasikeitęs neatpažįstamai ir informacija gaunama labai iškraipyta. Kai ankstesnėje santraukoje kalbėjau apie fiziką, kuri paremta pirmykščių signalų rinkinių interpretacija, galvoje turėjau kaip tik tai. Šią situaciją patogiu palyginti su algoritmu, kuris turi įvesties parametrus, perstatymų ir manipuliacijų programą ir galutinį rezultatą. Mūsų suvokimas, galutinis morfizmas, yra toks rezultatas. Deja, jis labai iškraipytas ir skiriasi nuo pradinių įvestų duomenų. Tačiau žinodami visą programą, galime atstatyti pirminius duomenis.

Šitaip išėmę iš juslinių ekranų dėmenų visas algoritmines deformacijas, galime išlukštenti pirmykščius signalus ir pamatyti tikrovę tokią, kokia ji yra nepriklausomai nuo žmogaus suvokimo. Akivaizdu, kad šie rinkiniai vis tiek turės būti įtraukti į tam tikrus parametrų modelius, tačiau modelį galima padaryti artimesnį pirminei tikrovei – kuo atstumas mažesnis, tuo tikslėnis tikrovės vaizdas. Juslinio ekrano dėmenys yra toliausiai, iliuzijos yra suvokimo ribinė būseną, o arčiau prie pirminės tikrovės prieiti galima parametrus išjuslinant ir labiau suintelektualinant, iš sensoriumo perkeltiant į kognityvumą, iš fikso į ląksatą. Tačiau turint galvoje ne fantastinį ląksatą, bet paremtą eksperimentiniais duomenimis.

Tobulas susiliejimas būtų tuo atveju, jeigu sąmonės egzistenciatas idealiai sutaptų su anapusine, transcendencijos struktūra. Tai būtų idealaus pamėgdžiojimo situacija, kuri leistų pažinti sandarą beveik 100 proc. tikslumu. Tuo tarpu natūrali situacija – labai nutolina nuo tikro pasaulio, panardina sąmonę į dirbtinius juslinio ekrano dėmenis. Net matavimo prietaisai nepadedą, nes jų rezultatai vis tiek aprenjami ekranų dinamiškai surinktais parametrais, kurie anapusinėje tikrovėje neegzistuoja. Todėl mano principu „Anapus vaizdo ir veiksmo“, dinaminiai deformuoti kontinuumai yra nedidelis pasistūmėjimas link anapusinių pirmykščių signalų, o visų deformacijų, kurias sukelia pažinimo ir suvokimo algoritmai, pašalinimas atveria tikrą, gryną pasaulio vaizdą. To turėtų siekti mokslas nes tai yra Tiesa. Tas mokslas, kuris paremtas ekranų dėmenimis, nėra visiška iliuzija, bet surinkęs tiek daug vidinių smegenų kontinuumų deformacijų, kad informacinis signalas iškraipytas neatpažįstamai. Gelbėja tik didelių mastelių kovariacija, bet begalė detalių ir skirtumų pasilieka už kadro.

Dėl šios priežasties, įprastiniame moksle yra daug problemų su tiesa, nors tiems, kas gyvena realybės paviršiuje, realine, kuriems principas „Anapus vaizdo ir veiksmo“ neimponuoja, kurie nenori sužinoti, kas yra tikroji kontinuumo „erdvė“, kas yra „laikas“, tokia problema gali pasirodyti neaktuali. Tikiuosi iliuzija tenkina ne visus.

34. Nuo ko prasidėjo visata

Nors teorinės kosmologijos klausimai atrodo tolimi nuo gyvenimo aktualijų, tačiau yra žmonių užsiimančių ir tokiomis problemomis. Paprastai atrodo, kad jų darbas beprasmis, neduodantis jokios naudos, tačiau išplėstas tikrovės paveikslas irgi įdomus, nes nuo jo galima pereiti prie daug artimesnių dalykų ir artimesnių technologijų. Teorinis modelis remiasi tik gera

idėja, tačiau gera idėja ne visada iš karto pereina į gerą praktiką. Nepaisant to, pradėti geriausia nuo idėjos, o tada ją testuoti. Rezultatų pateikti negaliu, bet galiu pasidalinti savo mintimis. Ji gali būti priimta, atmesta arba ignoruojama.

Šiuo metu kosmologijoje viešpatauja didžiojo sprogo teorija, kuris laikomas visatos pradžia. Kas buvo iki jo ir ar iš viso kas nors buvo – apie tai nieko nesakoma. Didžiojo sprogo iš singuliario, mikroskopiškai mažo ir tankaus taško, momentas laikomas absoliučia pradžia. Akivaizdu, kad tai nelogiška ir suklupimas prie klausimo kas buvo prieš „pradžią“ yra keistas. To iš visatos vidaus niekaip patikrinti gali būti neįmanoma, bet gerų idėjų prikurti – nėra taip jau sunku.

O pradėti galima nuo pačio singuliario sandaros. Norint suprasti kaip tai įsivaizduoju aš, reikia prisiminti dimensinius skaičius ir dinaminio nulio sąvoką. Dimensinis skaičius yra toks, kuris turi vidines-išorines erdves (priklauso kaip pažiūrėti), į kurias galima suspausti pirmos dimensijos vienetus arba iš kurių vienetus galima ištraukti į išorę. Dinaminis nulis yra toks nulis, kuris išorėje vienetų jokių neturi, tačiau turi jų vidinėse erdvėse. Toks dinaminis nulis yra singuliario provaizdis. Vienetai yra viduje esanti materija, o jos forma, kuri sukaupia vidinėse erdvėse, vadinama esencijomis. Taigi materija yra ne kas kita kaip į dinaminį nulį, singuliario vidų (išorę), įtrauktos esencijos fazinė būseną.

Esencijos gali būti įvairių tipų, nuo kurių priklauso kokios formos bus iš jos atsiradusi materija. Šis anapus singuliario esančių esencijų mišinys sudaro pagrindinius visatos medžiagos ingredientus. Šalia pat singuliario pertvaros, barjero skiriančio vidų ir išorę, atsiranda srovės, kurios pereina kiaurai per barjerą, įtraukia plazminę formą esencijos masę ir duoda pradžią tam, kas vadinama mūsų visata. Ta įtraukta esencijos masė vadinama injektonu, kuris turi tankį, struktūrą, temperatūrą, energiją ir panašias savybes ir atsидūręs viduje – pradeda judėti

sprogstamuoju judėjimu, išplėsdamas vidinių dimensijų sąskaita mūsų visatos erdvę.

Šis trumpas pradžios aprašymas leidžia suprasti, kad yra visatinė fizika, kuri vadinama kosmologija ir aprašoma naudojant standartinį kvantinių laukų modelį ir yra viršvisatinė fizika. Pastaroji turės tyrinėti esencijos formas, dėsnius ir mechanizmą, kuriuo ji transformuojasi į materiją. Injektonas, tai aukštesnių, tarpvisatinių gijų įtraukimas į žemesnį pasaulį, kurioms čia suteikiamos egzotiškos savybės. Visai gali būti, kad iki tinkamo laipsnio suspaudus materiją į juodąją sankritą ir galų gale į mikro-singuliarą, galima atvirkštiniu būdu sukurti injektoninę masę ir išstumti ją į išorinę erdvę. Valdant šitą procesą būtų galima turėti galingą energijos šaltinį ir kitus pritaikymus.

Kaip atsiranda esencijų srovės galima mąstyti pagal tai, kaip šis procesas vaizduojamas klasikinėje elektrodinamikoje – turi būti potencialų skirtumas, kuris sudaromas tarp tuštumos ir pilnumos, vakuumo ir plenumo. Svarstyti kokios esencijų formos – per anksti, mes galime matyti tik kuo jos virsta įtrauktos į singuliario vidų, šiam išsiplėtus iki kosminių mastų. Atsiranda visur aplink mus matoma materija, kuri iš esmės yra sąryšinės sankaupos, atsiradusios iš spietinių deformacijų. Spietinių deformacijų vienetai yra elementarūs kvantai, kurie jungiasi į aukštesnių lygių sampynas, kurios formuoja materijos chemines savybes. Spietinė deformacija, arba granuliavimasis, atsiranda tada, kai injektonas išsiplečia ir atvėsta.

Esencijos energiją galima pažymėti E , trukmę T , o injektono tankį – J . Tada pati primitiviausia struktūra gautųsi tokia: $E/T = J$. Jeigu tankį paversime į $J = M/X$, gausime $E_v = M$, t. y., energija padauginta iš greičio lygi injektono masei. Tai aišku pati bendriausia schema, nes turi būti išplėsta kiekvieno parametro teorija, panašiai kaip standartiniame modelyje – pilnas kvantinių laukų lagranžianas. Tokio lygio šiuo metu nėra, ta-

čiau galima naudoti atvirkštinio proceso modelį, kuris peržengia singuliario kaip absoliučios pradžios koncepciją.

Dabar norėčiau kelis žodžius pasakyti apie pagrindinius injektonų tipus, turint galvoje pagrindines fenomenologinių pasaulių rūšis. Tai yra išorinis juslinis pasaulis, kuris aprašomas pagal materijos teorinį modelį ir vidinis pasaulis, kuris taip pat privalo turėti savo materiją ir būti arba savarankiška, arba fizinės materijos atsišakojimas. Taigi vienas tipas injektonų skirtas sukurti sąmonės reiškinius, kurie dar yra mažai fundamentaliam lygmenyje ištyrinėti, o kitas organinius ir neorganinius reiškinius. Tuo pilnas rinkinys gali neišsisemti ir koks pilnas tikrovės multipleksas niekas nežino. Bet bent dvi dalys yra būtinos, nes yra daiktiški ir psichiniai pasauliai.

Gnostiniam injektonui galioja visi tie reikalavimai kaip ir fiziniam: iš pradžių būna tik labai tanki plazma, tada ji plečiasi, vėsta ir granuliuojasi į fundamentalius vienetus, atsiranda samponos, chemijos lygis ir galiausiai – gnostinės juslinės substancijos, kurių pagrindinė savybė matoma iš vidaus yra kokybiškumas. Injektono tikros būsenos, kuris yra anapus kokybinio suvokimo, yra nežinomos, tačiau tas būsenas veikiant, galima sąmonėje sukelti įvykius ir atlikus jų analizę, pabandyti nustatyti tikras spietinių sandarų savybes, sukurti tikrą jų mokslą.

Pagrindinis modelis yra tas pats multipleksas, kuris yra: bazinė dimensija, vienetų rinkinys, ir prilipdytos išorinės-vidinės deformacijos. Pavyzdžiui, šiuo metu žinomas toks pagrindinis elementarus kvanto multipleksas: energijos virpesys, krūvis ir sukiny, sukuriantis magnetinį momentą. Ši struktūra atsiranda iš vidinių injektonų sandaros elementų, kai jie iš išorinės, grynos būsenos įtraukiami į vidinę, materijos būseną.

Taip matomas multipleksas, kur raudonai pažymėta vidinė erdvė, žaliai pažymėtos esencijų srovės, kurios ateina iš viršvėsatinio esencijų pasaulio, o mėlynai pažymėti įvairūs injektonų

plazmos kamuoliai, kurie plėsdamiesi ir vėsdami virsta materija. Toks bendras modelis yra logiškiausias, nes viską suspausti į vieną absoliutų tašką ir laikyti jį absoliučia pradžia, neturinčia jokių vidinių deformacijų yra absurdiška. Vidinės deformacijos turi būti tokios didelės, kad jos neišvengiamai išsiveržia į išorę, tik kitokiomis substancinėmis formomis, kurias pavadinau esencijomis.

Belieka klausimas, kas yra tamsioji materija ir tamsioji energija, apie kurią kalba šiuolaikiniai kosmologai. Tamsioji materija – tai nežinomų rūšių injektonų sukurtos spietinės deformacijos, o tamsioji energija yra injektonų masės plėtos jėga, atsi-randanti esencijai patekus į vidinę singuliario pusę. Toliau klausimas ar visata plėsis be galo? Manau ne, ji plėsis tol, kol išėikvos visas vidines deformacijas, nes visata plečiasi ne tuštumoje bet yra apsupta esencijų debesies, kuris spaudžia iš išorės. Kai spaudimas nugalės plėtimąsi, šis procesas turės sustoti. Belieka klausimas ar įmanoma stabili būseną arba amžina visata, ar viskas sugrįžta atgal į singuliarą ir esencijų pasaulį. O gali būti ir taip, kad materija išsisklaido esencijoje ir jos iš naujo sugeriama į viršvisatinį pasaulį.

Šio proceso trukmė labai didelė, ir atskiram žmogui – nelabai aktuali. Bet ateities žmonijai gali pasiūlyti naudingų įžvalgų.

35. Esencijų fizika

„Vakuomo“ arba „tuštumos“ sąvokos yra pačios neproduktyviausios ir neperspektyviausios sąvokos fizikoje. Tikrovėje tuštumos neegzistuoja, o jeigu atrodo kitaip, tai tik dėl netobulo suvokimo. Ši sąvoka ne tik klaidinga, bet ir stabdanti pažangą, nes paskelbus ką nors nieku arba tuštuma, daroma prielaida, kad čia nėra ko ieškoti, neįmanomi atradimai ir naujos fizikos teorijos. Dar absurdiškiau kai pradedama teigti, kad tikrovė atsiranda iš nieko. Nenorima sakyti „nežinome, iš kur at-

siranda“, vietoj to pakišama tuštumos sąvoka kaip atsiradimo šaltinis, kuris viską paaiškina, bet tik todėl, kad nieko nereikia aiškinti, nes tuštumoje nieko nėra.

Mano „vakuumo“ teorija tą nematomą ir neapčiuopiamą realybę vadina „esencijų jūra“. Esencijos, kaip jau esu paaiškinęs – tai nemateriali energijos forma, iš kurios atsiranda materialūs kvantai esencijų reakcijų metu. Esencijų reakcijų metu gali materializuotis ir dematerializuotis kvantai, iš kurių sukonstruota fizinė ir dvasinė materija. Aišku, paprastai, be priežasties niekas neatsiranda ir neišnyksta, nes esencijų jūra yra stabilios būsenos ir joje įprastinėje situacijoje yra tik „nulinio taško energija“. Tačiau šį stabilumą galima sutrikdyti, tada atsiranda energija (tai yra, sureaguoja esencijų gijos), reikalinga kvanto sukūrimui. Šios dvi vietos matosi Hamiltono operatoriaus apibrėžime, kuris paimtas iš harmoninio osciliatoriaus formulės.

$$\hat{H} = \hbar\omega \left(\hat{a}^{\dagger}\hat{a} + \frac{1}{2} \right)$$

Čia yra $\hat{H}$ – Hamiltono energijos operatorius, $\hbar$ – Planko veiksmas, ω – tamprumo koeficientas, $\hat{a}$ – atsiradimo arba išnykimo operatorius. $\hbar\omega$ yra kvantui reikalinga sukurti energija, $\hat{a}\hat{a}$ – padidina arba sumažina energiją vienu vienetu, $1/2\hbar\omega$ yra „nulinio taško energija“, kuri pagal absurdišką logiką buvo laikoma „vakuomo energija“. Bet kaip tuštuma, niekas gali būti energingas? Tokiu atveju tai ne tuštuma.

Ši formulė yra kvantinio lauko teorijos riba, kurioje norima paaiškinti, kaip iš nieko atsiranda kvantai, tačiau toliau šios formulės fizikai nerodo (nenoriu tikėti, kad nieko neturi). Mano manymu, šis operatorius turi būti išvedamas iš esencijų reakcijas aprašančių formulių, kurios paaiškintų, ką iš tikro reiškia kiekvienas narys: kvanto energijos šuolis ir nulinio taško energija, kuri „vakuume“ yra nežinia iš kur.

Mano manymu galimos dvi fizikos perspektyvos: kvanto perspektyva ir geometrono perspektyva. Kas tai yra. Pradėsiu nuo geometrono, nes jis eina pirmiau už kvantą. Geometronas tai esencijų energijų sudaryta geometrinė struktūra, kuri turi stabilią formą. Geometronų jungimosi arba reakcijų vietoje atsiranda tam tikro tipo branduolys, kuris vadinamas kvantu. Kvantas visada būna apgaubtas tam tikra konstrukcija, kuri turi geometrinę formą, susiformuojančią aplink kvantą ir ta forma yra sąveikų tarp kvantų šaltinis. Jėgos tarp kvantų atsiranda ne apsieičiant virtualiais jėgos kvantais, bet geometronams apsieičiant energija. Jeigu geometronų simetrijos atitinka, jie sąveikauja, jeigu geometronų simetrijos neatitinka, jie nesąveikauja.

Todėl, kai žiūrime iš kvanto perspektyvos ir kuriame visokias vaiduoklines sąveikų sąvokas, mes kalbame apie geometronų reakcijas. Tačiau kvantą galima matuoti, tirti, o geometronas tiesiogiai neprieinamas, nematome nei jo formos, nei struktūros. Todėl kurti fiziką iš šios perspektyvos labai sunku. Tačiau ateityje šis dualizmas turės neišvengiamai būti įtrauktas į oficialią fiziką ir ten turės pakeisti „tuštumos“ sąvoką.

Esencijų pasaulis turi būti labai sudėtingas; jį aprašyti bus galima cheminių elementų lentelės principu. Yra skirtingi esencijų tipai, kurie sudaro skirtingus geometronus ir tie geometronai skirtingai sąveikauja, pagamindami skirtingus kvantus. Vienas iš būdų klasifikuoti kvantus yra pagal tai, kiek geometronų susijungia jiems materializuojantis: duonai – du geometronai, treonai – trys geometronai, kvatronai – keturi geometronai, kvintonai – penki geometronai ir t.t. Pagal tokį principą reikėtų išsiaiškinti kas yra elektronai, kvarkai, neutrinai ir pan. Galima daryti neįrodytą prielaidą, kad elektronai yra duonai, o kvarkai – treonai.

Galima apibendrinti programą, kas turi būti padaryta tiriant esencijas:

- 1) turi būti atskleisti visi esencijų tipai,
- 2) atskleistos visos reakcijos,
- 3) visi galimi kvantai,
- 4) visos galimos kvantų transmutacijos,
- 5) visi valdomi technologiniai procesai.

Pagrindinis procesas, be abejo, yra kvanto materializacija ir dematerializacija. Taip pat transmutacijos, parodančios kaip kinta kvantas prijungus naują geometroną arba naujų elementų. Kaip galima būtų tirti „vakuumą“: turi būti išskirti visi esencijų tipai, izoliuoti ir tikrinami skirtingų reakcijų deriniai kaip chemijoje. Kadangi pačias esencijas užgriebti sunku, tai galima daryti per kvantą. Reikia valdyti kvanto skilimą į esencijas ir esencijų susijungimą į kvantą. Tada bent bus žinomas konkretus kiekvieno kvanto rinkinys.

Pats eksperimentas – tai dematerializacijos-materializacijos kamera, kurioje galima valdyti atsiradimo-išnykimo oscilacijas. Dematerializacija ir materializacija turėtų būti susijusi su esencijų srovėmis, kurias būtų galima išmatuoti. Materializuojantis kvantui įvyksta konvergencija, o išnykstant – divergencija. Sugebant stabilų vakuumą destabilizuoti ir sukelti konvergencijos sroves, sujungiant skirtingo tipo variantus, būtų galima kurti materiją iš nieko. Valdant šį procesą, būtų galima sukurti bet kokį elementą, kuris gali įeiti ir į fizinę, ir į gnostinę braną.

Be to, galima daryti prielaidą, kad portaluose materija pervežama į esencijų būseną ir keliaujama tuneliu ne materijoje, bet esencijų energijos jūroje, kuri eina kiaurai per visas materialias struktūras. Bet tai turėtų būti valdoma labai griežtais dėsniais, kurių valdymas sudėtinga problema, panašiai kaip cheminės reakcijos, kurių metu negali vykti dėsniams prieštaraujantys procesai, viskas atitinka griežtas atomo simetrijas.

Šioje vietoje dar galima paliesti materialių dėsnių problemą. Dėsnis yra geometrinių simetrijų atitikmuo. Pasaulis dėsningas todėl, kad jis simetriškas ir jam paaiškinti nereikia įvedinėti jokių papildomų „kosminių protų“. Protas yra geometrinis taisyklumas. Galima spėti, kad žmogaus proto paslaptis taip pat paaiškinama šiuo principu. Tie elementai, iš kurių sudaryta psichika, yra simetriški, todėl jų sukeliama procesai turi simetriškas, taisyklingas charakteristikas, kurias galima numatyti žinant geometriją. Tai ir yra dėsnis/protas.

Geometrono ir kvanto perskyrą galima išplėsti iki makroskopinių objektų, nes jungiantis kvantams jungiasi ir geometronai. Todėl kiekvienas makroskopinis objektas, turi aplink save iš esencijų sudarytą geometrinę struktūrą, kurios elementai gali būti kilometrų dydžio lyginant su centrine kvantų sankaupta. Ir šie objektai sąveikauja ne vien per kvantus, bet ir per geometronus ir tos sąveikos gali būti kilometrų atstumų nuo fizinio kūno. Tokią sandarą turi psichika ir tarp jų įmanoma tiesioginė nemateriali sąveika. Visa tai, aišku, neperduodama į suvokimą, bet gali turėti netiesioginį energetinį poveikį per sąmonę.

Fizikai vaizduoja, kad sugeba skaidyti tik stambesnes materijos sampynas, tokias kaip atomas, branduolys, bet patį kvantą užgriebti ir patikrinti jo sandarą – per daug sudėtinga. Laikaisi principo, kad neįmanomų dalykų nebūna, tereikia surasti technologiją, kuri leidžia valdyti procesus. Deja, be specialių pastangų, tokios technologijos pirmus žingsnius pradės žengti tik po 200 metų. Kokie būdai šią ateitį priartinti turėtų žinoti patys fizikai. Jeigu iš vadovėlių neišims „vakuumo“ sąvokos, tai, gal būt, reikės laukti dvigubai ilgiau.

Galima tik palinkėti fizikams ir fizikos filosofams greitesnio proto prašviesėjimo. Tada greičiau subręs naujo mokslo vaisiai. Tik vaikščiojant nepramintais takais, galima atrasti.

36. Esencijos

Ieškant tikrovės pažinime naujų kelių, vienas iš metodų yra tylinčių temų prakalbinimas. Tylinti tema yra tokia, kuri sąmonėje neturi žodyno ar gramatinių formų, todėl ją labai sunku išreikšti. Tie, kas užsiima kalbos valdymu, tam tikras temas specialiai išstumia į užribį, kad žmogaus sąmonė būtų apribota ir jis negalėtų padaryti atradimų, kurie nuvestų jį į proveržį. Taip žinias norima pasiimti sau ir su niekuo jomis nesidalinti. Tam galvoje sukuriama kalbos formos, kurios panašios į pelkę, kuri labai klampi ir per kurią labai sunku pereiti, nes kyla aklavietės iliuzija, daugybė abejonių ir klaidos nuojautų. Iš išorės žiūrint tokioms pelkėms galvoje sukuriama semantiniai kalėjimai, su kuriais žmonės einantys uždraustais keliais nukenksminami iš išorės, per organizuotą masinę sąmonę. Taip žmogus save riboja iš vidaus, taip pat jam pastatomos sienos iš išorės visuomenėje.

Tokios būsenos būna labai sunkiai įveikiamos, tačiau tai nėra neįmanoma. Pelkę galima pereiti, kalėjimo sienas – sugriauti. Tada atsiveria keliai, kuriuos tokiomis užtvaramis buvo bandoma nuo žmonių paslėpti. Vienas iš tokių semantinių kalėjimų yra pavadinimas „pseudomokslas“, su kuriuo žmogaus teorijai uždaromi visi keliai, o pelkė šiame kalėjime yra mintys, kad teorijos yra grynos fantazijos arba šarlatanizmas, ir kad neverta šiuo keliu eiti. Stabdymas vyksta ir iš išorės, ir iš vidaus, todėl atrodo, kad nėra jokios perspektyvos. Tačiau tai iliuzija ir tie, kas sugeba šią iliuziją nugalėti, atveria savo viduje naują pasaulį, kuris gali atvesti prie tikro šuolio žinojimo srityje.

Idėjos, kurią ketinu paviešinti, nesu įrodęs, nes tai nėra taip paprasta, tačiau tai nereiškia, kad ji neturi jokių perspektyvų ir ateityje nebus pirmas žingsnis nauja kryptimi. Pačio principo lygyje viskas yra išnagrinėta, tereikia mintims suteikti tinkamą formą. Šioje vietoje pravartu prisiminti mano dinaminio kontinuumo ir dimensinių skaičių metodą, kurio pagrindinė mintis

ta, kad kiekvienas dydis gali turėti daugybę vidinių dimensijų, dėl kurių išorinių vienetų požiūriu net lygiais atrodantys elementai gali būti nelygūs. Norint įvertinti lygumo absoliutumą, reikia palyginti visas vidines dimensijas. Taip pat, sąveikos tarp vidaus ir išorės yra dinamiškos, todėl visos dimensijos nuolatos deformuojasi ir nėra jokių statiško kontinuumų.

Šią mintį galima suformuluoti į tokią grafinę schemą, kurioje vertikali skalė rodo tikrovės mastą nuo smulkiausios iki didžiausios. Didžiausias mastas yra visata, o smulkiausias mastas – fundamentalus kvantas. Standartinėje fizikoje, žemiau kvanto nieko nėra, tik „vakuumas“, taip pat neaišku kas yra virš visatos – kuriamos teorijos, kad gali egzistuoti multivisata. Deja, ši laikoma neįrodyta. Ant šios skalės nubrėžiame dvi įstrižas susikryžiuojančias tieses, kurios turi apatinę, viršutinę dalį ir susikirtimo tašką, kuris yra išorinis vienetas. Apatinė dalis žymi vidines dimensijas, tai, kas sudaro išorinį vienetą, o viršutinė dalis yra sujungtų vienetų pasaulis.

Vienas iš fundamentalių pasiekimų yra atomo atradimas, kurį galima laikyti atskaitiniu išoriniu vienetu. Tada apatinė dalis yra visi atomo elementai, tokie kaip kvarkai, sudarantys protonus ir neutronus, elektronai bei juos rišančios jėgos. Atomų žinoma virš šimto rūšių (118). Apatinėje grafiko dalyje atomai materializuojami, viršutinėje – formuoja molekules, iš kurių atsiranda materialios substancijos. Galima sakyti, kad fundamentalūs kvantai yra „esencijos“, o nuo atomo prasideda materija. Tai teisinga tik šiame lygmenyje, nes naujas terminas, „esencija“, bus naudojamas kitam tikslui. Jeigu eisime dar aukščiau ir centriniu vienetu laikytume molekulę, tai „esencijos“ būtų atomai, o materija visos iš atomų įmanomos sudaryti molekulės. Ir ribinis atvejis – jeigu centrinis vienetas visata – tai vidinis pasaulis būtų sudarytas iš žvaigždžių ir galaktikų, o išorinis būtų daugybės visatų multivisata. Skalės viršuje tai kol kas riba.

Tokią pačią ribą turi ir apatinė skalės dalis, kuri užsibaigia fundamentaliais kvantais, tokiais kaip kvarkai, elektronai, gliuonai, fotonai ir pan. Toliau šios ribos fizikai pažvelgti nesugeba. Daroma prielaida, kad kvantas iš „vakuumo“ atsiranda ir „vakuume“ išnyksta. Čia vertėtų prisiminti pradžioje pasakytus žodžius: tokios sąvokos kaip „vakuumas“, „tuštuma“, „niekas“ yra pelkės sąvokos, kurių tikslas žmogų suklaidinti ir neleisti jam atrasti naujų kelių. Šios sąvokos turi būti išmestos į šiukšlyną ir turi būti atvertas pasaulis, kuris šiame fundamentaliame lygmenyje valdo kvantų materializaciją ir dematerializaciją, tačiau ne iš nieko, bet iš gilesnio už fundamentalų pasaulį. Taigi nuslenkam įstrižas koordinačių ašis iki žemiausios padalos, fundamentalaus kvanto, ir gauname: viršuje materialaus pasaulio sudedamąsias dalis, apačioje – nematerialaus, kurį vadinu esencijų pasauliu.

Esencijas tyrinėti labai sunku, nes esencijų išmatuoti su prietaisais, kurie sukonstruoti iš kvantų – neįmanoma. Esencijos – tai tam tikrų „energijų“ jūra, kurioje vyksta reakcijos tarp esencijų gijų ir šių reakcijų metu materializuojasi kvantai. Jeigu kvantas išnyksta „vakuume“ – tai jis dematerializuojasi į fundamentalias esencijas. Kitaip sakant yra vienas esencijų kontinuumas, turintis įvairių rūšių gijų. Kaip šios sureaguoja – tokio tipo fundamentalus kvantas ir atsiranda. Tai reiškia, kad nėra jokių savarankiškų laukų, kurie kvantuojasi, šitaip sukurdami vieno tipo kvantus. Iš tikro tie „laukai“ turėtų būti inkrustuoti esencijų jūroje. Atsiradę kvantai, esant tam tikroms sąlygoms, suformuoja atomus, iš kurių kyla visas aukštesnis pasaulis, kuris mokslo pakankamai gerai ištyrinėtas.

Belieka tik paklausti, o iš kur atsiranda esencijos. Tai jau esu paaiškinęs kitoje vietoje, kur kalbėjau apie visatos atsiradimą. Esencijos iš tikro yra viršvisatinė substancija, kuri įtraukiama į visatos vakuolę (singuliarą) visatos atsiradimo metu. Šią esencijų masę vadinu injektoju. Skirtingų tipų injektonai sudaro vi-

są vidinį visatos kontinuumą, kuriame pradeda injektono esencijų reakcijos būdu materializuotis materijos kvantai, iš kurių sudarytas akimis regimas ir neregimas pasaulis, pagrindinis visatos karkasas.

Kiekvienam iš esencijų reakcijų atsiradusiam kvantui būdinga tai, kad jis yra ir išorinis materializuotas vienetas, išstumtas iš vidinių dimensių, bet tuo pačiu susietas su tam tikru „eterio“ geometronu. Geometronas – tai tam tikra su kiekvienu kvantu asocijuota geometrinė energijų struktūra, nuo kurios priklauso to paties tipo ir skirtingo tipo kvantų sąveikos – jie traukia vienas kitą ar stumia, kuria sąryšines sistemas arba nekuria. Tai, kad schemose yra funkcionuojančios viršutinės dalys rodo, jog tikrovėje yra pakankamai energetinių geometronų, kurie sudaro sąlygas elementus jungti į aukštesnio lygmens sistemas, kurios siekia iki visatinių mastelių.

Mano aptariamame lygmenyje svarbiausi geometronai, kurie asocijuoti su kvantu. Esmė ta, kad palyginus su pačiu centriniu materijos kvantu, geometrono struktūra gali būti daug kartų didesnė, gali būti net iki 10 000 kartų. Vadinasi, kai kvantai jungiasi į sampynas, taip pat jungiasi ir geometronai, ir susijungusio objekto tikras vaizdas gali neatitikti centrinio iš materialių kvantų sudaryto karkaso. Be karkaso yra geometronas, kuris objektą įkomponuoja į aplinkui esančias energijų jūras – eterio sluoksnyje ir fundamentaliame esencijų sluoksnyje.

Kad būtų su kuo palyginti, galima kaip pavyzdį naudoti elektromagnetizmo teoriją, kurioje pagrindinės geometrono struktūras aprašo Maksvelo lygtys. Tačiau šios lygtys tėra labai nedidelė eterio geometronų visos teorijos dalis. Neatskleista/neatskleidžiama dalis – užblokuota kuriant sąvokų pelkę, pagal kurią turima elektromagnetizmo teorija vaizduojama išbaigta galutine teorija ir kad čia nėra daugiau ko ieškoti. Pelkė galvoje neturėtų apgauti.

Užbaigti norėčiau mane labiausiai dominančiu sąmonės klausimu. Tarus, kad ši sritis turi tokią pačią fundamentalią sandarą kaip materija (laikant sąmonę atskira materijos forma), jai galioja tas pats kilmės iš esencijų pasaulio principas. Be abejo, suvokimo laukas, vadinamas luksoriniais, yra labai specifinis, todėl jis materializuojasi tik iš labai specifinių esencijų reakcijų. Išmokus šį esencijų sluoksnį valdyti, būtų atidarytas kelias sąmonės klausimų valdymui. Šiuo metu, iš materijos perspektyvos tai sunku, nes tais kvantais, kurie valdomi, gnostinių kvantų aptikti nesugebama ir šis sąmonės pasaulis yra tamsusis pasaulis, prieinamas kol kas tik per vidinės fenomenologijos savistabą.

Kai mokslas, šimto metų bėgyje, pasieks reikalingus lygius, atsivers keliai, kurie bus realizuoti daugybe fantastinių technologijų. Nesinorėtų tik vieno – kad jas užgrobtų karinis pramoninis kompleksas ir pritaikytų naikinimo priemonių kūrimui. Juk esencijų reakcijų valdymas leistų materializuoti ir dematerializuoti objektus, todėl šis procesas gyvybei labai pavojingas.

37. Psioninės antenos

„Filognozijos pradmenų“ 1 tome į kauzalinių kūnų kontinuumą buvo įdėtas substancijų gnostinis implantas, turintis teoriškai paaiškinti, koks yra visas žmogaus ir jį supančios aplinkos substancijų spektras. Žmogaus sąmonėje, kurią vadinu sumatoriumi, visas šis spektras nerodomas, matome tik patį tikrovės paviršių, kuris jos supratimui duoda labai nedaug, nes neatskleidžiamas pagrindinis principas. Turime siekti pamatyti daugiau, o tai padaryti be gnostinių implantų išplėstinės realybės galima tik dirbtinėmis priemonėmis. Tikrovę pamatyti mums leidžia sąveika su artimuoju eteriu. Mums gerai žinomas tik vienas – vadinamasis aksitonas, tačiau darau prielaidą, kad yra kitos artimojo eterio formos, tokios kaip kleonas ir

eineras. Taip pat, aksitonas gali turėti ne tik magnetinį ir elektrinį komponentą, bet ir kitų, kurie neatrasti arba slepiami.

Tai, kad turi būti įmanoma sąveika su giliaisiosiomis substancijomis, rodo žmogaus sandara, kurioje įmanoma aksitoninės energijos transformacija į informaciją gnostinėje substancijoje. Tai paaiškinti yra tik viena galimybė – tarp eterių yra kontaktinė sąveika. Jeigu tai tiesa, turi būti įmanoma pasinaudoti šia sąveika giliųjų eterių matavimui. Tai yra esmė to, ką vadina Mockaus transformacija. Žmogaus samprata yra trikampinė, vaizduojama trikampiu, ir tarp visų šio trikampio kraštinėmis jungiamų kampų turi būti įmanomas tarpsluoksninis perėjimas. Trikampį pastačius ant smaigalio, viršutinė kraštinė rodo perėjimą tarp fizinės ir gnostinės substancijos. Tai įmanoma tik tuo atveju, jeigu yra sąveika, o žmogaus atsiradimas rodo, kad tai faktas.

Tarkime kad be aksitoninių bangų yra kleoninės bangos, kurios yra papildomi komponentai ir papildomos simetrijos eteryje. Aksitoninės bangos gaudomos antenomis, kurios sudarytos iš laidininkų, turinčių laisvų elektronų, kuriuos išjudina eterio komponentai. Pagal tai, kaip juda srovė, galima vertinti aksitoninių bangų charakteristikas – ir jeigu jos siūstuve suformuotos tikslingai – priimti informaciją. Tačiau ką daryti kai eterio komponentai elektronų nejudina, sąveikauja su substancijomis kitais būdais? Turime vienintelę galimybę – anteną formuoti kitu principu.

Kokias dar žinome antenas be elektrinių? Vienintelis viešai žinomas principas yra garso bangų antenos. Jų esmė yra slėgio sukeltų mechaninių membranos virpesių konvertavimas į elektrinius signalus, kuriuos įrašius, per siūstuvą, vadinamą garsiakalbiu, vėl galima paversti garsu. Matome, kad sąveika yra koks nors kontaktas, kurį iš principo galima vadinti slėgiu eteris į materiją arba eteris į eterį. Tai galima naudoti ieškant

sąveikos su kleoniniu eteriu – ieškoti membranos technologijos, kuri kleoninio slėgio pokyčius galėtų paversti į signalus, patologius analizuoti su įprastine elektronika. Tai ne taip paprasta, nes priešingu atveju tokia antena jau būtų sukurta ir atrasti papildomi eterio komponentai, nebent gyventume planetinio masto mokslininkų konspiracijoje.

Reikia gauti specialią membraną, bet mokame jas gaminti tik iš atominės substancijos, kuri tiesiogiai su kleonu nesąveikauja. Kita galimybė – atominė substancija su kleono komponentais sąveikauja, bet ta sąveika sukelia ne tuos procesus, kuriuos įpratę matuoti. Kaip kleoninės bangos gali moduluoti membranos substanciją? Paprasčiausias variantas, ne srovės sukėlimas, bet pralaidumo pokyčiai, priklausantys nuo slėginės sąveikos su kleoniniais komponentais. Galima per membraną leisti srovę ir žiūrėti kaip keičiasi jos laidumas. Tas pats argumentas tinka ir kitiems elektronikos parametrams, kurių čia nevardinsiu. Jeigu kleoninės antenos membrana būtų ne laidininkas, galėtume ieškoti kitų savybių pasikeitimų, bet aki-vaizdu, kad tai jau būtų daug mažiau patogu. Tarkime, nuo sąveikos su šiais komponentais keičiasi membranos temperatūra, kuri irgi atitinkamai turi ryšį su elektrinėmis savybėmis. Būtų galima antenoje matuoti temperatūros pokyčius ir pagal jų formą vertinti kleoninio komponento simetroną.

Tokie dalykai yra sukurti, bet juos draudžiama žinoti – paprastas žmogus apie gilesnius už aksitoninius eterio sluoksnius neturi teisės žinoti nieko, nes juose paslėptos karinės ir žvalgybinės technologijos, suteikiančios kariuomenei ir valdžiai pranašumą prieš paprastus žmones. Pačio mechanizmo pateikti negaliu, nes savo tiesioginėje sąmonės prieigoje jo neturiu, tačiau turiu leidimą parodyti principą ir tuo pačiu atidaryti kelią ieškojimui tiems žmonėms, kurie lig šiol apie tokias galimybes neturėjo jokio supratimo. Surasti lengva nebus, bet bent įmanoma suvokti, iš ko pagamintos kalėjimo sienos ir

psioninių atakų metu suprasti kas vyksta. Ši sistema gerai pasislėpusi ir išsiaiškinti ją beveik neįmanoma, o jeigu pamato, kad priartėjai prie atsakymo – pritrauki specialų dėmesį prie savo asmens. Nedaug kas nori rizikuoti savo iliuzine gerove.

Viename savo tekste apie minčių skaitymo technologijas jau braižiau principinę schemą kaip turėtų atrodyti antena. Ten buvo paaiškinta iš esmės tas pats, tik čia – šiek tiek labiau išplėstu variantu. Komponentas, arba signalas, gali sklisti trimis būdais: a) kaip išorinio natūralaus šaltinio atspindys, b) kaip dirbtinio šaltinio atspindys ir c) kaip natūrali gnostinės substancijos eterinė spinduliuotė. Minties forma neišvengiamai būtų susijusi su signalo forma ir sudarius tarp formų žodynus, būtų galima skaityti mintis, gaudant su „kleonine“ antena minčių signalus. Tam, aišku, privaloma tiksliai identifikuoti sluoksnį, kuriame atsiranda mintis, ir kuris duoda geriausią signalą gaudymui. Iš principo, galima minties formas gaudyti ir per aksitoninius komponentus, bet, manau, kad gnostinės substancijos ryšys su aksitonu yra tik netiesioginis ir šis komponentas yra antraeilis. Įmanoma įsibrauti į patį sąmonės centrą ir nuskaityti tokiu tikslumu, kad visas turinys matytųsi ekrane kaip filmas.

Visai tikėtina, kad tokias technologijas turi atitrūkusi civilizacija ir dėka jų turi prieš paprastus žmones stulbinantį pranašumą – mes jų nematome, o jie mus mato kiaurai. O tai yra labai didelis pusiausvyros pažeidimas, sudarantis sąlygas brutaliai vergovei ir žiaurumams. To neturėtų būti, bet žmonės savanaudžiai, o be to, ir piramidės viršūnės logika nepalieka daug pasirinkimų – tenka priimti drastiškus sprendimus, kad neištiktų katastrofa. Nepaisant to, vis tiek manau, kad technologijos po truputį turi būti atskleidinėjamos, nes tai vienintelė priemonė sukurti atsvarą banditams, kurie jas naudoja netinkamai. Pinigai leidžia daug – atveria kelius prie genijų sukurtų galimybių, kurių pradinė idėja galėjo būti gera, bet vers-

lo logika ir proto stoka sudaro sąlygas priemonėms atsidurti mafijos ginklų arsenaluose. Apskritai didelis klausimas ar žemesniajam pasauliui turėtų būti duodamos tokios technologijos, bet jeigu jau atiduotos banditams, kuo normalūs žmonės blogesni už juos. Vienoje pusėje žala jau padaryta, ją ištaisyti galima bandyti sukuriant kompensacinę pusiausvyrą kitoje pusėje. Kaip sakoma – patys kalti atidarę Pandoros skrynią.

Esant skilimui visuomenėje ginklų dalinimas yra tiesus kelias prie globalinio karo, tačiau kitas variantas yra globalinė vergovė 100 000 metų į priekį. Kas geriau? Žmonija turi gauti šansą ir tas šansas bus duotas, nes tie, kas gviešiasi aukščiausios valdžios – akivaizdžiai jos neverti. Spyris į dantis – geras vaistas...

Iš esmės telepatijos technologijos nėra tokios sudėtingos, taip atrodo dėl to, kad nuo gimimo švietimo programomis plaukamos smegenys ir žmogus didžiąją dalį gyvenimo neatranda tokių galimybių, nes akylai tiki „mokslo“ autoritetu. Jeigu patikrintų ar tai, kas viešai skelbiama mokslininkų, savomis priemonėmis, padarytų daug stulbinančių atradimų ir demaskavimų. Todėl mano toks pasiūlymas – mažiau tikėti valdžia, šarlatanais ir mąstyti savo galva, nebijoti tirti pačiam. Tai, be visų kitų galimybių, galima padaryti ir filognozijos rėmuose.

Atskleidimas vis labiau įsibėgėja. Padaryta nemaža darbo dalis, tačiau tai tikrai ne viskas ir ateityje bus dar daugiau tikro žinojimo, kuriuo remiantis bus galima pagerinti savo situaciją bepročių valdomoje planetoje. Vidinių žmogaus spektro dalių užvaldymas buvo tas svertas, kuris leido valdžioje įsiviešpatuoti išsigimėliams. Pats laikas šiuos svetus atsiimti.

38. Genijų misija

Šiame skyrelyje pratęsiu bendruosius samprotavimus apie eterį, kurie vis dar yra pasiruošimas praktinei veiklai. Tai, ką darau yra gnostinių implantų projektavimas į eterio kauzalinį kontinuumą, kurie yra tik vietos pradinis paruošimas tolesniam išvystymui. Tikslumo didinimui, aišku, reikės realių sąveikų, tačiau iki to reikia paruošti teorinį modelį iš bendro supratimo, iš to, ką kiti jau naudoja alternatyviose pažinimo sistemose. Dalis darbo jau padaryta, manau, juo visai sėkmingai galima pasinaudoti filognozijoje.

Informacinio ploto savo gnostiniuose implantuose sumuojame nedaug, dėl šios priežasties jo aiškinamoji galia nedidelė. Galima įsivaizduoti prote tokį gnostinį implantą į tikrovės kauzalinį kūną, kuris paaikšintų jos atsiradimą pilnu paaikškinimu. Toks žinojimas prieinamas tik toli pažengusioms civilizacijoms, kurios sugeba tobulai manipuluoti gyvybės ir tikrovės substratais. Pavyzdžiui, pusė informacinio ploto – tikrai reikštų tarpžvaigždinę kosminę civilizaciją, matančią realybę labai dideliu gyliu ir suprantančią kaip ji veikia. Deja, mes kol kas sumuojame, mano vertinimu, iki 5 proc. informacinio ploto, arba 1/20. Tikras kauzalinis kūnas yra pilna tikrovė, bet jis paslėptas anapus sąmonės, o tai, ką mes matome – tėra nedidelis sluoksniukas, kuris mums pasako apie tikrovę labai nedaug. Todėl stengiamės sužinoti daugiau, bet labai apdairiai, apgalvotai ir išmintingai.

Mane dominančią realybės dalį vadinu eteriu, tai jau ne kartą sakiau. Ji mane domina todėl, kad mano nuomone, visi ateities proveržiai susiję su šia sritimi. Pateiksiu bendrą įsivaizdavimą, kaip aš suprantu šį gnostinį implantą į kauzalinį tikrovės kūną. Tikiuosi, kad parengiamąją informaciją visą atsimenate, ypač spektrinę substancijų juostą ir kaip vadinu artimuosius eterius, kurie yra iš Standartinio modelio perimti bozoniniai laukai,

pervadinti eteriu ir pavadinti kitu pavadinimu. Tai būtina, nes čia ne fizika, čia filognozija. Aksitonu vadinu elektromagnetinę sąveiką, kleonu – silpnąją sąveiką, ir eineru – stipriąją sąveiką.

Bendras modelis toks. Iš tyrėjo perspektyvos, eteris gali turėti dvi būsenas: pusiausvirą ir nepusiausvirą. Pusiausviro eterio simetronai iš tyrėjo perspektyvos kompensuoti ir neturi aktyvios sąveikos į išorę. Tokius simetronus dar galima vadinti neutraliais, kurie sąveikauja tik sistemos viduje. Nepusiausviro eterio simetronai yra atviri ir aktyvūs į išorę, daro jai įvairų poveikį. Pavyzdys yra feromagnetinės medžiagos, arba magnetai, ir elektromagnetizmas, kuriame judantys elektronai išstumia magnetinį komponentą į išorę, sąveikaujantį su metalais ir magnetais. Šis eterio simetronas turi sluoksnį ar galiomybę, kuri yra artima Mendelejevo periodinės atomų lentelės cheminiam procesams. Cheminis procesas yra struktūrinė transformacija, kuri įmanoma ir eterių simetronuose. Tačiau reikia žinoti visus substratus, visus komponentus ir visas įmanomas reakcijų rūšis. Tai žinant, žinias galima sudėti į lentelę, kurios įvaldymas leistų valdyti artimuosius ir tolimuosius eterius. Pažangių civilizacijų technologijos pagrįstos kaip tik tuo. Pavyzdžiui, tokia yra psionika, antigravitacija ir pan.

Dabar turime paaiškinti logiką, pagal kurią yra ne vienas, bet daug eterinių substratų. Ši logika kyla iš standartinio modelio, kuriame įrodytos trys pagrindinės subatominės ir atominės sąveikos, plius dvi papildomos. Branduoliuose turime stipriąją sąveiką, plius dvi papildomos. Branduoliuose turime stipriąją sąveiką, perduodamą „gliuonu“; silpnąją sąveiką, perduodamą W, Z bozonais ir elektromagnetinę sąveiką, perduodamą fotonais. Šie kvantai yra ne kas kita kaip komponentų eteryje simetronas, panašiai kaip fotono magneto-elektriniame virpesyje. Tai, kad yra kiti kvantai rodo, apie egzistuojančius kitus substratus ir kitus komponentus negu randame elektromag-

netinėje bangoje. Tačiau jie universitetiniame moksle prastai ištyrinėti, nemokama jų valdyti.

Kokia didžiausia problema su kitais eteriniais substratais – akivaizdu. Fizikų pateikiamas modelis tvirtina, kad šios sąveikos labai silpnos ir veikia tik subatomiame lygmenyje. Natūralus klausimas – ar tai tiesa? Jeigu tiesa, kodėl taip yra? Turime ir subkvantinį aksitoną, kuris yra magneto-elektrinių komponentų pliūpsnis/virpesys, fizikų vadinamas fotonu. Tačiau jo svarba didelė yra todėl, kad šis virpesys gali įgauti makroskopinius mastelius ir gali būti sukurti komponentai turintys metrų ir kilometrų dydį. Kodėl yra apribojimas kitiems substratams? Kodėl negauname makroskopinių komponentų su spalviniu krūviu, kurį turi kvarkai? Viena iš akivaizdžiausių priežasčių ta, kad tokiam poslinkiui šiame substrate neturime valdomo šaltinio. Elektronus makroskopiniu masteliu lengva valdyti laidininkuose, kvarkams tokios makroskopinės sistemos neturime, negana to, jie visi neutralizuoti branduoliuose ir suskaldyti branduolių nemokame. Tačiau turėtų būti akivaizdu, kad šie alternatyvūs artimojo eterio substratai yra makroskopiniai kaip ir aksitonas ir jie turi makroskopinius simetronus, sudarančius stabilias, pusiausviras sistemas, kurios yra mūsų artimųjų hipostratų kol kas dar nepasiekta dalis. Sugebėjus šias hipostratas atidaryti, būtų galima gauti daug naudingų (ir nenaudingų) technologinių efektų.

Vienas iš jų yra susijęs su silpnąja sąveika, kurios išskirtinis bruožas yra tas, kad ji – masyvi, t. y., sąveikauja su Higgso lauku. Kleono virpesys turi masę, tuo jis panašus į materijos kvantus, bet jis apribotas subatomine erdve ir nemokama gauti makroskopinių kleoninių komponentų. Viena priežasčių – atomuose tam nepakanka energijos, kad įveiktų Higgso lauko potencialo pasipriešinimą, tačiau gavus didelės energijos makroskopinį šaltinį, kleono eteriu būtų galima siųsti masyvias bangas, turinčias griaujamąją galią. Kas tai yra – akivaizdu,

tai būtų technologinės telekinezės prietaisas, kurį greičiausiai iš karto pasisavintų karo pramonė. Kokios tokios telekinezės savybės – suprasti nesunku, banga būtų masyvi, turėtų jėgos vektorių ir veiktų jėga kitus masyvius objektus. Iš esmės tai būtų smūginė banga Higgso lauku, sukeliamą per kleoninį eterį.

Taigi matome, kad atidarius artimojo eterio hipostratas, būtų galima gauti daug naudingų ir nenaudingų savybių. Noriu akcentuoti nenaudingas, nes jos gali kelti didelį pavojų gyvybei. Žmogaus pirmapradis kūnas sudarytas iš viso eterių spektro, kurie turi stabilius simetronus. Neprotinga intervencija juos suardžius, atidaromos gyvybei kenksmingos energijos, kurioms pamatyti ir išmatuoti mes galime net neturėti priemonių. Tarkime, organizme yra gyvybiniai eteriniai simetronai, per kuriuos paleidus energetinį eterinį impulsą, jie gali būti suardomi, taip pažeidžiant organizmo gyvybines funkcijas. Pasukusi šia kryptimi, karo pramonė kelia didelį pavojų žmonijai, todėl turi būti ribojami ir kontroliuojami, kaip ir mokslininkai, kurie užsiima beprotišku dalelių daužymu kolaidėriuose tam, kad „pažiūrėtų kas bus“. Reikia suprasti, kad sprogimo smūginė banga persiduoda per visas eterines hipostratas ir mes net nesuvokiame kokie gali kilti katastrofiniai padariniai – ką padarome sau, ir ką nužudome „ten“.

Bet nieko nematome, nieko nejaučiame – vadinasi nieko tokio nevyksta ir beprotybei uždegama žalia šviesa, kol vieną dieną bus per vėlu. Kad taip neatsitiktų, reikia dviejų dalykų – mesti iš galvos Šliogerio pasakų pasaulį ir suprasti kaip veikia hipostratos, ką galima jose daryti ir ko negalima. Mokslui privailoma uždėti griežtą apynasrį, atimti jį iš banditų ir padaryti pilnai viešą ir skaidrų. Blogiausia, kad ši vieta pasisavinta karinio-pramoninio komplekso, kuris šias galimybes pirmiausiai nori pasiimti naikinimui ir žudymui. Tai ypač pavojinga todėl, kad čia veikia nematomos energijos, kuriomis galima

sukurti kalėjimą nematomomis sienomis – ir žmogus net nesupranta, kad jis uždarytas, o jeigu supranta – nežino kaip, koku būdu išsilaisvinti.

Vienas iš filognozijos tikslų, šalia tiesos apie tikrovę atskleidimo, yra paviešinti nusikalstamą technologijų mafiją, kuri gviešiasi pavergti žmoniją, pasinaudojant avangardinėmis žiniomis. Genijų misija yra padaryti, kad taip neatsitiktų, pasinaudojant visomis savo proto galimybėmis, nes matome kokios bus to pasekmės.

39. Kosminės civilizacijos modelis

Filognozijoje iškelta vizija neapsiriboja Žemės civilizacija ir numato, kad tam tikru momentu gyvenimas persikels į kosminę erdvę, kurioje turėsime išgyventi pasitelkdami pačias pažangiausias technologijas. Iš pradžių kosminė civilizacija apsiribos Saulės sistemos erdve, po to, gal būt, pasieksime artimiausias žvaigždes. Manau, kad visų filognozijos kryptų pasiekimai turi būti skirti šiam tikslui. Kosmosas žmogui nėra palankus: čia jis susidurs su daugybe sunkiai išsprendžiamų problemų, kurias įveikti galėsime tik pažinę tikrovę. Problemų ratas yra nesunkiai suvokiamas – jos bus psichologinės, fizinės ir technologinės. Psichologinės todėl, kad žmogus neprisitaikęs gyventi ir dirbti tokiomis sąlygomis ir gyvenant tokioje ekstremalioje aplinkoje neišvengiamos didelės psichologinės problemos, nesugebant susitvarkyti su emociniu ir kognityviniu krūviu. Kita problema yra fizinė, nes žmogus kosmose bus išimtas iš natūralios aplinkos, dėl ko grės dideli sveikatos sutrikimai, darantys kosmosą sunkiai išgyvenamu ilgesnį laikotarpį. Technologinėje dalyje turime transporto, ryšio priemonių, skaičiavimo technikos klausimus, kuriuos išspręsti taip pat privaloma.

Todėl ir manoma, kad be žmogaus kiborgizacijos kosminis projektas vargu ar bus įmanomas. Kiborgizacija reiškia, kad turi būti sukurtas techninis psichologinis kokonas, kuris sustiprintų psichiką, išimant nereikalingus emocinius ir savi-jautos sluoksnius, taip pat pridėdant darbui su technika pro-tinius sugebėjimus. Šis psichologinis kokonas yra psichotro-niniai implantai, kompiuteris galvoje ir telepatinio ryšio prie-monės, naudojančios virtualizuotą sensoriumą. Kiborgonas yra kibernetinis organizmas, turint omenyje tai, kad jo proto funk-cijos sustiprintos kompiuteriu, naudojant kompiuterio sme-genų sąsają. Nereikalingi sluoksniai būtų emocijos, fizinis nuovargis, skausmas ir panašūs, kurie turėtų būti reguliuojami tam, kad dirbant kosmose nebūtų bereikalingo psichologinio krūvio. Kitas kokonas turėtų būti fizinio kūno. Šis aspektas labai svarbus, nes dėl kenksmingų sąlygų gresia dideli svei-katos sutrikimai ir netgi mirtis. Todėl fizinio kūno kiborgi-zacija, papildymas technologijomis – svarbi užduotis. Iš dalies tai susiję su psichologiniu kokonu, nes žmogus savo viduje kūną suvokia tik kaip homunkulą, kuris turi įvairias smegenų reguliuojamas būsenas. Tačiau iliuziją psichotroniškai pakeisti neužtenka, nes turi nepažeistas būti ir tikras pirmapradis kūnas, esantis anapus homunkulo. Vienas iš sprendimų yra prie kūno prisitaikančio ir jį apsaugančio skafandro-egzoske-leto technologija, kuri turėtų pavirsti papildoma technologinių organų sistema. Smegenys turėtų kognityvinio egzokortekso priemonę, o kūnas egzoskeleto.

Atskirai technologinėje dalyje sąveikai su kosmine aplinka ir tarpusavyje reikia transporto, dirbtinio intelekto kompiuterių ir ryšio priemonių. Transporto klausime svarbiausia yra variklio technologija, kurio pageidaujamas pradinis greičio parametras yra nuskristi iki Plutono per 3 metus. Turint tokį greitį, Marsą būtų galima pasiekti per 1 mėnesį. Tokį greitį gauti nėra pa-prasta, bet manau pirmas variantas bus jau turima branduoline energija pagrįsto variklio technologija. Kita sritis yra super-

kompiuteriai ir dirbtinis intelektas, pralenkiantis žmogaus intelektą, kuris irgi jau turimas, belieka tik pritaikyti kosmoso sąlygoms. Dirbtinis intelektas būtų visos šios kosminės civilizacijos branduolys, sujungiantis kiborgonų galvoje esančius kompiuterius į vieną tinklą. Tai labai svarbu, nes privalomas psichologinis kokonas ir mintimis valdomas fizinis kokonas, kuri aptarnauti turėtų protingas kompiuteris, padedantis žmogui išgyventi sunkiai pakeliamomis sąlygomis. Ir paskutinė technologinė dalis yra ryšio priemonės arba kosminis internetas, sujungiantis visus DI ir kiborgonų kompiuterius į vieną kosminį tinklą.

Kosmosas nėra pramogų vieta, jis būtų tinkamas tik darbui ir pagrindinės numatomos sritys yra karinė, mokslinė ir gamybinė. Tai reiškia, kad būtų karinės misijos, patruliavimas, kontrolė; mokslinės ekspedicijos ir tyrimų projektai; bei ekonominė veikla, susijusi su resursų gavyba ir pramone. Šis darbas skirstytųsi į skirtingų kategorijų zonas, kuriose darbas turėtų savo skirtingą specifiką, prie kurios turėtų būti pritaikyti kiborgono technologiniai kokonai. Kategorijos tokios:

- 1) 1 kategorija – Žemė, su savo natūralia aplinka, geriausiai tinkama žmogui,
- 2) 2 kategorija – Marsas, su netinkama gyvybei aplinka, bet ištaisoma technologiniais ir psichologiniais kokonais,
- 3) 3 kategorija – mėnulių bazės, kuriose gyvenimas būtų dar mažiau palankus ir sąlygos itin kenksmingos,
- 4) 4 kategorija – kosminės stoties, kur tektų gyventi atviroje kosminėje erdvėje, technologiniame kokone,
- 5) 5 kategorija – kosminis laivas, turintis karinę, krovininę ir keleivinę paskirtį.

Visos kategorijos išskyrus pirmą – kenksmingos fiziškai ir psichologiškai, todėl čia būtų dirbama tik specialiu režimu,

kuris yra saugantis žmogaus gyvybę. Dauginimuisi būtų skiriama tik Žemė, nes tik čia yra tam tinkamos sąlygos, kitur nėštumas dar ilgai turės būti draudžiamas, nes kenksmingomis kosmoso sąlygomis neįmanoma išauginti sveiko žmogaus. Žemėje žmogus turės gyventi iki 30 metų ir tik nuo trisdešimt metų būtų tinkamas 15 metų trukmės kosminei tarnybai, vadinasi iki 45 metų. Po to visam laikui turėtų grįžti atgal į Žemę. Misijos kosminių laivų igulose pačios judriausios, nes turėtų judėti tarp įvairių kategorijų zonų, tačiau 2, 3, 4 kategorija – būtų susijusi su pastoviomis kenksmingomis sąlygomis. Todėl labai svarbios technologinės apsaugos ir tinkamas režimas. Mano manymu, darbą organizuoti geriausia 48 valandų ciklu, pagal formulę 16+8 darbo-miego ir 16+8 laisvalaikio-miego. Taip bendruomenes padalinus į dvi pamainas būtų galima turėti nenutrūkstama darbo procesą. Laisvas nuo darbo laikas labai svarbus, nes reikia turėti laiko prižiūrėti savo būklę ir turėti šią socialinę gyvenimą kosminėje kiborgonų bendruomenėje.

Žemė turi būti pagrindinė zona, kurioje gyvena didžiausias skaičius žmonių, milijardų lygyje. Čia būtų gimdomi vaikai ir visi gyventų iki 30 metų. Tačiau, akivaizdu, kad visą kosminę pramonę būtų patogiausia iškelti į Marsą, kur galėtų gyventi šimtų milijonų dydžio kolonija, vykdanči karines, mokslines ir pramonines misijas. Žemės Mėnulis irgi turėtų ypatingą statusą ir galėtų tapti kontrolės bei logistikos centru. Kiti mėnuliai galėtų turėti iki šimto tūkstančių bazes. Kosminėse stotyse ateityje geriausiu atveju galėtų būti apgyvendinta dešimtys tūkstančių gyventojų ir kosminis laivas turėtų iki tūkstančio žmonių igulą. Visos zonos, išskyrus Žemę būtų tik misijinės, pagal 15 metų kontraktą.

Kosminę teritoriją būtų privaloma kontroliuoti ir pagrindinės priemonės būtų du gynybos-patruliavimo žiedai, vienas kurių būtų asteroidų žiedas, o kitas – žiedas už Saturno, kuris kon-

troliuotų vidine kryptimi ir išorine. Kontrolė labai svarbi todėl, kad nekontroliuojamas kosmosas lengvai pavirstų anarchijos vieta, kuri gali sužlugdyti civilizaciją Žemėje. Nekontroliuojama ir nesutvirtinta psichika prarastų visus orientyrus ir priartėjusi prie beprotybės, keltų didelį pavojų žmonijai iki viešintelės biosferos Saulės sistemoje sunaikinimo. Filognozijoje ši problema numatyta ir turi būti sukurtos teorinės priemonės klausimų sprendimui. Todėl ne kartą sakiau, kad būtina turėti trečią sąmonės kokybės kriterijų, kuris būtų įtvirtintas įvairiomis priemonėmis, nuo ideologinių, per epsilon stratą, iki technologinių, per psichikos sutvirtinimą ir nereikalingų, pavojingų sluoksnių ištrynimą.

Labai svarbi kiborgono gyvenimo dalis yra telepatija ir sumatorių valdymas. Ryšys būtų tiek tarp pačių kiborgonų, tiek tarp kiborgono ir DI imituojamos dirbtinės sąmonės. Kadangi operatoriai kiekvieno žmogaus realiu laiku prižiūrėti negalėtų, tai būtų daroma specialia programa iš dirbtinės sąmonės kompiuterio, kuris į sumatorių galėtų siųsti telepatines alpas, turinčias psichologinę funkciją. Taip būtų galima stebėti, patarti, teikti bendravimo paslaugas, kas yra labai svarbu kosminės izoliacijos sąlygomis misijų metu. Tai ypač svarbu stresinėse situacijose, turint sužeidimų ar mirties atveju, kai psichologinės programos, bendraujančios su kiborgonu galėtų padėti sumažinti situacijos įtampą, ne vien pojūčiu nuėmimu, bet ir psichologiškai. Tokia alpa turėtų fasadinį sumatą, kognityvines charakteristikas, galėtų sąveikauti su visais kiborgono sumatoriais ir homunkulais sąmonėje. O kokia konkrečiai būtų programa, priklausytų nuo asmenybės tipo ir biografinės informacijos. Tokia personalizuota sąsaja su DI, turinti psichologinę funkciją, būtų labai naudinga. Reikia neužmiršti, kad išorėje be darbo aplinkos, jokių pramogų ir įdomių užsiėmimų nebūtų, ir visas laisvalaikio procesas turėtų persikelti į žmogaus vidų per kompiuterių tinklus. Turėtume simuliacines virtualias realybes, galėtume persipiešti savo priekinę sąmonę iki

100 proc. informacinio ploto, pavertę ją kažkuo panašiu į televizoriaus ekraną. Būtų galima suskurti bet kokią simuliacinę aplinką, įsigyventi bet kokioje situacijoje. Taip būtų galima bendrauti su žmonėmis, palaikyti su kitais socialinius ryšius, net esant labai dideliems atstumams.

Matau vieną didelę problemą tokiose technologijose – kaip nepavirsti vergovine sistema. Sąmonę galima ne tik sustiprinti technologiniu kokonu, bet ir ją užgrobti išnaudojimui, savo egoistinių poreikių tenkinimui. To būti neturėtų, tačiau realiai to išvengti labai sunku dėl beždžionžmonių ydingos psichologijos. Filognozijoje reikės ieškoti visų įmanomų priemonių, kad taip neatsitiktų, ir kad kenksmingos psichinio substrato konfigūracijos būtų draudžiamos ir nenaudojamos. To žmogaus laisvam apsisprendimui palikti negalima, privaloma kontroliuojanti sistema, kuri būtų suorganizuota tokiu principu, kad nebūtų galima užvaldyti, ir kad teisingu principu būtų atstovaujamos visos grupės.

Gražus gyvenimas kosmose nebus įmanomas ilgai, bet Žemę apjuosti tokia kosminių technologijų teritorija – tikrai naudinga ir Filognozijos technologijos turi būti naudojamos kaip tik šiam tikslui. Pirmos kategorijos zona, Žemė, bus visų sąvjonė, tačiau darbas kenksmingomis sąlygomis – taip pat neišvengiamas norint tapti kosmine civilizacija.

Filognozų asociacija

Užbaigdamas antrą „Filognozijos pradmenų“ tomą, noriu supažindinti su paskutine idėja, skirta paversti filognoziją tikru socialiniu judėjimu. Kol kas tesu vienas tikras filognozas, nors panašių į mane yra kitose srityse, dirbančių kitais pavadinimais. Siekiu, kad filognozija taptų atskira sritimi, kurioje veiktų tikras, grynas filognozas, kuris nėra nei tikintysis, nei ezoterikas, nei magas, nei filosofas, nei mokslininkas. Žinoma, pilnai atsiriboti neįmanoma, nes daugelis temų – bendros, tačiau esu įsitikinęs, kad filognozija turi pakankamai originalių principų, kad galėtų tapti atskira šaka. Šio judėjimo per daug mistifikuoti nenorėčiau, tai neturi būti nei sekta, nei kultas, nei bažnyčia, todėl pavadinimuose naudoti mistinius terminus – nėra reikalo.

Aukščiausias suvokimo lygis turėtų būti epsilon stratoje, apie kurią kalbėjau šio tomo pirmoje dalyje. Šios stratos pagrindu turi susiformuoti filognozinė epsilon kasta, kuri įkūnyta realioje organizacijoje, turinčioje pagrindinį uždavinį saugoti ir prižiūrėti filognozijos žinias. Manau, šią organizaciją būtų galima pavadinti „Filognozų asociacija“. Aukščiausias asociacijos valdymo organas turėtų būti prezidiumas su savo pirmininku, renkamam 5 metų kadencijai. Aišku, tai tinka kalbant tik apie pilnai sukurta organizaciją, o šiuo metu esu vienintelis narys, bet tikiuosi, kad filognozijos idėja turi ateities galimybę, todėl tai rekomendacijos ateičiai.

Žemiau prezidiumo būtų keturi pagrindiniai padaliniai, organizuojantys savo krypties, kurios buvo apibrėžtos abejuose tomuose, tyrimus. Tie padaliniai būtų tokie:

- a) Sątvorologijos korpusas (SK),
- b) Energetinės gaublės substratologijos korpusas (EGSK),
- c) Informacinės gaublės substratologijos korpusas (IGSK),

d) Kuriančiosios gaublės substratologijos korpusas (KG-SK).

Reikėtų šiuos korpusus paaiškinti šiek tiek plačiau. Sątvarelogijos korpuso pagrindinis tyrimo objektas yra žmogaus bendrasis sumatorius, kuris skirstomas į rodančiąją ir rodomąją dalį bei keturias pagrindines, visiems žinomas sąmones. Šiose sąmonėse turimi tokie pagrindiniai dėmenys: sumatas, sumantas, gnostinis implantas, tulpa ir alpa. Ypač svarbi substratologijoje centrinės sąmonės homunkulo teorija, kurioje šis suvokiamas kaip keturnarė sistema, savyje, t. y., centre, sujungianti visas kitas sąmones. Tai yra kūno sumatoriaus, arba korporiumo, teorija. Kita svarbi sątvarelogijos sritis, yra stratų principai, kuriais sumatorius padalinamas į pagrindines zonas, kuriose formuojasi kognityviniai pažinimo sumatai ir sumantai.

Po to eina pagrindinis pirmapradžio kūno klausimas, kuris turi aprėpti visą žmogaus spektrą jo substratinėje dalyje. Tuo turėtų užsiimti energetinės ir informacinės gaublės substratologijos korpusai, einantys gilyn į hipostratas, atveriantys pirmapradę giliojo žmogaus sandarą. Substratologijos įmanomos tik kaip gnostiniai implantai į kauzaličius kūnus, todėl jos visada netobulos; iki 100 proc. informacinio ploto – tolimes kelias, todėl turi būti labai tiksliai vertinama gnostinio implanto kokybė, rodant tikrą pasiektą substrato supratimo lygį. Akivaizdu, kad substratologijas galima daryti Bendrąsias ir Specialiąsias, o tyrimus organizuoti tuo principu, koks buvo pateiktas „Filognozijos pradmenų“ pirmame tome: I kategorija substratologų būtų eksperimentuotojai, II kategorija būtų teoretikai, o III trečia – mokytojai, praktikai. Kol kas substratologijas suprantu kaip visą žmogaus spektrą, tačiau pilnoje filognozijoje tema yra ne žmogaus, bet tikrovės spektras, todėl visos substratologijos išsiplečia ir į šį lygmenį.

Kuriančiosios gaublės substratologijos korpusas yra svarbiausias ir slapčiausias, nes jame tiriamas tikrovės gyvybės atsiradimo substratas, kuris turi būti labai griežtai saugomas. Vienas pagrindinių filognozijos uždavinių, yra REH-SI (Rėika) substrato apsaugojimas, kuo turėtų išimtinai užsiimti moterys, todėl norėčiau, kad Filognozų asociacijoje kuriančiosios gaublės substratologija būtų moterų sritis. Su šiuo korpusu būtų siejamas ir Ordo draconis, kurio uždavinys būtų suteikti šiam siekiui simbolinį apvalkalą ir išorinį stilių. Branduolys, žinoma, tyrimas ir kūryba, tačiau epsilon kastoje išvengti tam tikrų teatrališkumo elementų taip pat būtų neįmanoma. Tai susiję su tuo, kad pagal ezoterinę tradiciją, filognozija propaguoja kairės rankos kelio principus, kuriame atsisakoma jėgos, prievartos ir smurto, ir akcentuojamos kuriančios, pusiausvyros saugančios galios. Šis kelias kyla iš magijos tradicijos, kurioje naudojamos simbolinės maginės technologijos psichikos valdymui. Jeigu kam užkliūva blogybinis įvaizdis, reikia neužmiršti, kaip jau ne kartą kartojau, kad *draco* tėra transcendencijos simbolis, o simbolių tikrove nelaiko niekas. Tie, kas norėtų tokią atributiką traktuoti tiesiogiai, kaip tikrą realybę, turėtų pastudijuoti simbolių teoriją ir išsiaiškinti kokia simbolinio šnekėjimo ir elgesio paskirtis.

Taigi filialai ir papildomos organizacijos būtų:

- a) Ordo draconis,
- b) Filognozijos centrai,
- c) Mokyklos.

Jau sakiau, kad nenorėčiau jokio sektos formato, nors toks įspūdis galėjo kilti. Pirmiausia todėl, kad filognozijos pagrindinis tikslas yra ne garbinti, bet tirti visas tikrovės dalis. Filognozo siekinys yra transcendencija, vaizduojama drakono simboliu – epsilon kastos tikslas būti tarpininkais tarp transcendencijos ir žmonijos, kurie, suprasdami visas tikrovės gilumines paslaptis, sugeba nukreipti žmonijos vystymąsi tinkama

kryptimi, išvengiant pavojų, apsaugant nuo susinaikinimo rizikos ir saugant anapusinių stichijų pusiausvyras, kad neatsargių ir neatsakingu elgesiu nebūtų išlaisvinti anapusiniai demonai, keliantys pavojų gyvybei žemėje. Be kontrolės neturi būti vystoma nė viena substratologijos kryptis ir žinios turi būti tik ezoterinės, neprieinamos netinkamos sąmonės kokybės žmonėms. Tai, ką viešinu pirmuose dviejuose tomuose, tėra egzoterika. Visa kita informacija yra ezoterinė ir skirta tik uždaram ratui ir niekada nebus paviešinta pilnu variantu. Mano asmeninių turėtų būti 115 tomų, plius visų kitų filognozų darbas, sudarantis bendrąją Filognozijos sistemą.

Tai, ką paviešinau pirmuose dviejuose tomuose turi šviečiamąjį pobūdį, supažindinimui su pagrindine idėja ir principais. Suprantu, kad idėjas savinsis ir bandys integruoti į savo sritis, tačiau tikras branduolinis variantas yra mano autorinis, Filognozijos formato. Egzoteriką nuo pasisavinimo apsaugoti sunku, nes paviešinta ji tampa viešu turtu, kurį naudoti gali kas nori, kokiais nori tikslais. Todėl ir atsisakau viešinti kitus tomus, nes didelis pavojus, kad kitų sričių veikėjai pavogs visą mano sistemą ir Filogozijos projektas bus sužlugdytas. Todėl tam, kad pasiektų tikrą mano lygį teks pasistengti patiems, be jokios mano pagalbos. Gali atrodyti, kad pateikęs informaciją į viešumą padariau klaidą, nes mano kelyje atsiras visa minia konkuruojančių bėgikų, kurie dėl geresnių resursų turi prieš mane pranašumą. Tačiau apsigauti nereikia, nes bėgimas tikrai nebus lengvas, o proveržius padaryti reikės išpūdingų idėjų, kurias sugeneruoti turint tik imitacinius protus – labai sunku. Kita vertus, tai bus ir stimulus man, nes žinosiu, kad visada į nugarą alsuoja konkurentai, kurie lekia pavogti iš manęs mano aukso puodą, nes aš padovanojau visiems žemėlapi, kaip jį surasti. Galiu palinkėti – linksmo ir įdomaus laktymo.

Auditoriją skaitytojų turėti gerai, bet vien informacijos rinkėjai – per mažai, nes reikia tokių, kurie norėtų įsijungti į šį darbą. Iki šiol savimi naudotis leidau ir netgi be atlygio, tačiau

dovanos po truputį užsibaigia. Man bus įdomūs tik tie, kas turi ką duoti, o ne vien nori imti ir gauti. Suprantu, kad tokių žmonių rasti bus sunku, ir iš pradžių jie turės dirbti beveik savarankiškai, iš idėjos, bet net tokie dalyviai būtų didelis atradimas. Galima rinktis kokia sritis konkrečiai domina iš visų išvardintų. Galima rinktis Sątvartologiją, kuri elementariausia; kurią nors substratologiją; ar įsilieti į Ordo draconis simbolinę bendruomenę. Galima būti ir paprastais skaitytojais, norinčiais įsisavinti egzoterinę idėjų dalį ir naudoti ją savo gyvenime – tuo taip pat būtų įneštas pozityvus indėlis į visuomenę.

Taigi kol kas „Filognozų asociacija“ – neveikia ir kiekvienas, kas domisi šia sistema, turi dirbti joje savarankiškai, tačiau bendradarbiavimas taip pat būtų įdomus, turint pasiūlyti išplėtimui gerų idėjų. O mokymu jokių šiuo metu neužsiimu, mokytis reikia savarankiškai.

Apie olos valdovus

Perskaičius pavadinimą iš karto turėtų kilti asociacija su Platono „Olos alegorija“. Tačiau, nors tai ir akivaizdu, aš šią idėją noriu panaudoti savo tikslais, t. y., ne taip, kaip ją naudojo Platonas. Jam ola buvo neišsilavinusių ir tamsių žmonių kalėjimas, kurie nėra matę tikro pasaulio, todėl savo iliuziją laiko tikra. Bet aš noriu olą pavaizduoti ne tik kaip kalėjimą, į kurį neaišku kaip žmonės patenka, bet kaip spąstus, į kuriuos įvilioja neatsparius vilionėms arba apgaulei žmones.

Jų yra du tipai: pirmi yra laisvi tikrovės gyventojai, kurie mato tikrą pasaulį ir džiaugiasi visomis jo siūlomomis galimybėmis, kurių yra be galo daug; kiti – yra kaliniai, kurie gali būti net ne pirmos kartos, t. y., kalėjime gimę ir matę tik jo sienas ir vidinę sąrangą. Pastarieji įstrigę spąstuose ir nežino kaip iš jų ištrūkti.

Nors tai gali nuskambėti griežtai, bet tokie spąstai yra beveik visi žmonės ir jų grupės, nes ola yra tas pasaulis, kurį susikuria kiekviena savarankiška perspektyva, kuri siekia išlikti ir save išaukštinti. Susikūrę tokius ideologinius spąstus, jie siekia įvilioti į juos kuo daugiau žmonių, kad šios konkrečios olos galia būtų kuo didesnė. Vadinasi ne visai teisinga sakyti, kad yra olų pasaulis ir laisvas pasaulis, nes visi pasauliai vaidina tą patį vaidmenį. Net tas didysis laisvasis pasaulis yra tik labai didelė ola, tik jos tikslas gal kiek kitoks. Vien dėl to, kad ji neriboja, nemenkina joje esančio žmogaus statuso, bet siekia suteikti jiems lygiavertį rangą.

Kita vertus, yra laisvam žmogui pragaištingos olos, kuriose jis paverčiamas vergu, kaliniu, nusikaltėliu arba „blogio“ įsikūnijimu. Norint pamatyti kaip tai atsitinka, reikia suvokti kokia yra šios „olos taktikos“ proto krušimo sistema. Pirmiausiai tai paaiškinsiu naudodamas šią Platono metaforą, paskui pamėginsiu į klausimą pažvelgti psichologiškai ir technologiškai. Ši ola ne šiaip koks urvas, bet prie įėjimo į ją yra užrašas „Tikrovės ir tiesos rūmai“. Ji prasideda ilgu tuneliu, į kurį įviliojamas žmogus, kuris nuėjęs į gilumą pamato fakelais apšviestą menę, kuri turi du į šonus vedančius urvus, simbolizuojančius pasirinkimo galimybes. Viena galimybė yra „Blogio irštva“, o kita galimybė „Aukso karalija“, į kurią patenka tie, kurie sutinka pagarbinti karalių, tapti jo paklusniu tarnu. Taigi spąstai veikia taip: žmogus įžengia į ilgą tunelį, tikėdamasis pasiekti Tikrovę ir Tiesą, bet kai patenka į „Šviesos menę“ durys už nugaros užsidaro, ir grįžimą atgal padaro neįmanomą. Tada šis pasaulis, ši ola, šis kalėjimas primeta tą pasaulio sandarą, kuri atitinka įsivaizdavimus šios olos viduje. Turi pagarbinti „olos valdovą“, tai yra žmogų, kurio spąstuose tu esi arba keliauji į blogio irštavą ir šioje oloje tampi „nusikaltėliu“, kuriam kiti šios olos gyventojai gali klijuoti minusines sąvokas ir „daryti su tavim ką nori“, nes šiame urve tu neturi jo-

kių teisių. Jeigu pagarbini – gauni vietą tarnauti šios iliuzijų olos šutvei.

Žmonės, visą laiką pragyvenę tokiame tamsos pasaulyje, įsivaizduoja, kad tai tikras pasaulis ir skirstymas į dvi tokias primityvias galimybes atitinka tikrovės sąrangą. Nematę kitokio pasaulio, nesuprasdami, kad čia tik ola, slėptuvė nuo realybės, kurios skirstymai į blogio ir gėrio poliarinę opoziciją yra tik apsišaukėlių klasta, nes galimybė rinktis tik tarp „mūsų“ ir „jų“ yra melas – pasirinkimo galimybių yra begalybė. Tai reiškia, kad žmogus, atėjęs iš tikro pasaulio, bet bandomas įstumti į šias alternatyvas – apgaunamas, nes įtiki, kad jei nesirenki paklusti olos valdovui, tai vienintelė galimybė būti nusi Kaltėliu ir žmogumi su minuso ženklu. Tai yra nesąmonė, nes pasaulis daug sudėtingesnis ir tokios olos tėra megalomanų haliucinacija, net jeigu turi sukaupę galią ir moka įtaigiai įtikinėti. Nepaklusnumas žmogaus automatiškai nevisžmogių nepaverčia. Greičiau žmogiškumą praranda tas, kuris iš baimės sutinka paklusti olos valdžiai.

Tai gali pasirodyti keista, bet visas pasaulis sudarytas iš tokių olių, todėl gali atrodyti, kad kitokio ir nėra ar kitoks neįmanomas. Tai reikštų ėjimą individualiu keliu, laviruojant tarp jame išsimėčiusių spąstų. Kyla ir kitokia pagunda – susikurti savo olą. Galimybių čia labai nedaug todėl, kad tokios olos visada būna dirbtinės ir alternatyvos arba pasirinkimo galimybės, netikros ir neatitinkančios visų žmogaus galimybių. Klausimas ar galima sukurti olą, kuri būtų tikroviškesnė ir dėl to patrauklesnė kitiems. Visos olos yra didesnio ar mažesnio laipsnio Narcizo sindromas. Nepaisant to, tam tikrų vidinių skirtumų yra ir pirmiausia galios požiūriu, nes kai kurios olos sukuriamos pranašesnėse sąlygose ir sugeba įvilioti daugiau žmonių. Todėl vyksta karas tarp olių ir varžomasi dėl to, kuri iš jų bus vyriausia, kuri bus suverenė. Tada, jau pagal savo „didingus vaizdinius“, kiekvienas urvas suskirsto kitus urvus

su jų gyventojais ir vieni keliauja į „Blogio tunelį“, kiti į „Valdovo garbinimo rūmus“, kurie sukurti savo sąmonėje haliucinuojančios ir didybės manijos apimtos „asmenybės“ arba tokių „asmenybių“ grupuotės. Pliusiniai žmonės paverčiami teisėjais, o minusiniai – teisiamaisiais, įsivaizduojant, kad šios loginės matricos užtenka, kad įgytum teisę teisti kitą, nes pagal tokias olos galimybes, galima būti tik karaliumi – tai Aš, arba nusikaltėliu – tai yra visi tie, kurie nepaklūsta man.

Tokios olos pavyzdžiui yra valstybės, toliau tautos, religinės organizacijos arba bažnyčios, kalbos, mokslinės teorijos, kurios turi savo pasaulį, kuris veikia kaip aprašyta olos struktūra, į kurią įtraukia neatsargius keliautojus ir primeta tik tokį primityvų pasaulį – „arba tu su mumis, arba prieš mus, t. y., už mūsų priešus“. Tačiau tai iliuzija, nes čia tik ribotos perspektyvos susikurta falsifikacija, kuri primetama silpnai sąmonei, kurią nori priversti paklusti; ir ji paklūsta iš baimės būti identifikuojama su minusinėmis sąvokomis ir patalpinta į olos „nusikaltėlių“ kastą, nes čia neturi jokių teisių. Yra du keliai: jeigu valdovas nelabai skaniai kvepia, bet nėra pakankamai jėgų ištrūkti iš spąstų, tai renkiesi didvyrio kelią; o jeigu galios pakanka, tai sudaužai šitą iliuzijų pasaulį ir išsilaisvini ne tik pats, bet išlaisvini ir kitus spąstuose atsidūrusius nelaimėlius.

Žodžio „ola“ pasirinkimas gali atrodyti pernelyg literatūrinis ir galima būtų bandyti aiškinti labiau filosofiškai arba moksliškai. Tik tam nelabai tinkamas žodynas, nes žmonės nemokomi mąstyti laisvai ir net laisvam mąstymui neturi kalbinių priemonių. „Olos taktika“ yra smegenų plovimo priemonė, kurios tikslas įstatyti sąmonę į iliuzinių pasirinkimų „dėžutę“, kuri primeta galimybes to, kuo žmogus gali būti. O tos galimybės iš anksto paruoštos taip, kaip yra naudinga olos valdžiai, tai yra leidžia valdyti žmogaus psichiką. Tam viena alternatyva sukuriamą patraukli, o kita atstumianti, arba kitaip, laisvė – nepatraukli, o nelaisvė – pateikiama kaip geras pasi-

rinkimas. Kad tuo žmogus būtų įtikintas, kuriama visa olos struktūra, kuri yra ideologinė struktūra arba ideologinis pasaulis, kuriame save piešia kaip didvyrius, o kitus – kaip nusikaltėlius. Tai daroma įvairiais metodais, kurie gali būti fiziniai, psichologiniai ir t.t. Labai svarbus metodas yra kalba, kurios efektorius siekiama išsiaiškinti arba sukurti naujus, jeigu naudingų nerandama. Kalbos matrica iš esmės yra psichotroninė matrica, kuri leidžia psichiką valdyti žodžiais, kurie daro perdėta poveikį sąmonei ir tai įrodymas, kad sąmonė nėra laisva, nes tikroje kalboje, nėra jokių emocinių efektorių.

Tai, kad veikia psichotronika matosi iš to, kad jausti kaip žodžių „krūvis“ išlieka net tada, kai šis ideologinis pasaulis, arba kalėjimas sąmonėje, sudaužomas. Logiškai supranti, kad mąstymas klaidingas, bet žodžiai veikia kaip seniau. Tai reiškia, kad sugriuvus socialinei olai, kalbinė ola, kuriama technologinėmis priemonėmis – išlieka. O tai gali būti ženklas, kad olos griuvimas tėra iliuzija, paprasčiausiai už spektaklio stovinti grupuotė nori pakeisti dekoracijas.

Ką galima padaryti? Manau, kad galimybių nedaug, nes pavyzdžiui, bandymas sukurti „gerąją olą“, problemos neišsprendžia, tai vis tiek nėra nei „tikrovė“, nei „tiesa“. Kažkam ji vis tiek pasirodys nepriimtina, ir jeigu jų daugės, tai atsiras „blogio irštvos“ tunelio poreikis. Galima iš viso nekurti olų, jeigu tai tik įmanoma, arba susikurti olą tik sau arba labai nedideliam žmonių skaičiui. Tačiau teks aiškintis santykius su kitomis olomis ir bus daug problemų.

Svarbiausia pamoka tai, kad visi kitų tau klijuojami minusai arba plusai egzistuoja tik tos olos zombių galvose.

Baltasis drakonas

Sątvorologija yra pagrindinė filognozijos disciplina, kurios aukščiausias pasiekimas yra gyvybės magija, reikalinga gyvybės etikos įtvirtinimui. Jau nemažai rašiau apie tai, koks pagrindinis sątvorologijos etikos principas, tačiau paaiškinimas yra nepilnas, nes jame nėra vertės, vertybės ir vertinimo sistemos atskleidimo ir nepateiktas gyvybiniame procese gėrio apibrėžimas. Gėris, gėrybė, gerumas yra labai svarbūs terminai bet kokiai etikai ir jų tinkamai nepaaiškinus, lieka neįrodytas etikos reikalavimų pagrįstumas. Filognozijoje, kadangi ji yra protinė pastanga, paprastas sustabdymas prie ribos, nepateikus paaiškinimo – netinkamas, nes tai ne savivalė, bet pagrįstas reikalavimas ir perspėjimas.

Nesunku suprasti, kad pagal pradinį apibrėžimą vertė yra savybė, kuri priskiriama objektui. Kaip šis priskyrimas vyksta daug analizavo Nietzsche, tačiau jo sistema mums netinka, nes ji nepakankamai išvystyta ir renkasi gyvybės apsaugojimui netinkamą kryptį. Objektas, kuriam priskirta vertė, vadinamas vertybe, nes yra svarbus ir brangus įvairiomis prasmėmis. Kita sąvoka yra gėris, turintis ir metafizinę, ir nemetafizinę reikšmę, bei esantis vertinimo principu. Mums svarbu gėris ne tiek kaip savarankiškas esinys, esantis idėjų pasaulyje, bet kaip tikrovėje surandamo principo vertės pripažinimas. Kaip pavyzdį galima duoti tokį teiginį: gyvybė yra gėris, nes turi vertę. Kadangi etika yra apribojimo ir apsiribojimo principas, tokios išaukštinančios sąvokos yra labai svarbios, nes kaip tik tokių sąvokų pagrindu kuriamas atsižvelgimo ir paisymo psichovektorius. To, kas svarbu ir vertinga – prarasti nenori niekas, praradimas suvokiamas kaip nuostolis ir netektis.

Kiekvienas žmogus kaip sątvoras ir šviesos arka savyje turi vertės arba savivertės suvokimą. Šis suvokimas turi struktūrą, kuri labai svarbi sątvorologijoje, nes kuria vieną iš svarbiausių

santykio su aplinka psichovektorių. Vertės savyje suvokimas yra žmogaus orumo pagrindas, reikalingas žmogaus psichinių struktūrų tinkamam suformavimui. Kiti kriterijai yra turtas, laisvė ir gyvybė, pagrindžiantys orumą. Tam, kad žmogus turėtų sveiką sątvaro struktūrą nepažeistu orumu, jis savo gyvybę turi suvokti kaip vertingą; gyvybė turi turėti teisę į save, arba kitaip laisvą valią; ir gyvybei turi būti pripažįstama apsirūpinimo teisė, kaip teisė turėti neliečiamą ir neatimamą nuosavybę. Pažeidus šiuos principus, žmogus suniekinamas, pateikiamas kaip bevertė, tuščia vieta. Filognozija daugiau domisi pirmais dviem principais – gyvybe ir laisve – apibrėžiančiais žmogaus sampratą, tuo tarpu nuosavybė, turtas daugiau yra santvarkos klausimas.

Nesunku suprasti, kad etikos pretenzija stabdyti veiksmą pažeidžia žmogaus laisvę, tačiau šis stabdymas privalomas, nes skirtas apsaugoti būtinosioms tikrovės struktūroms, viena kurių yra gyvybinis procesas. Pirmajame „Filognozijos pradmenų“ tome paaiškinau, kad sątvaras yra poliarizuota sistema, kuri turi būtinąjį ir nebūtinąjį principą, tarp kurių reikalinga pusiausvyra. Būtinybė suteikia tikrovei stabilų pagrindą, o laisvė įveda į tikrovę dinamiką ir judėjimą. Dėl šios priežasties svarbūs abu aspektai. Tačiau peržengus ribą, įsisiautėjus savivalei, kad ir kokiais gražiais žodžiais ji būtų vadinama, iškyla susinaikinimo pavojus. Dėl šios priežasties reikalinga etika, kuri paaiškina, kodėl būtinoji struktūra turi būti gerbiama, kodėl ji yra vertybė ir gėris. Be jos žlugtų gyvybinis procesas, nes jis turi apibrėžtą formą ir būtinąsias sąlygas. Gyvybė siekia išlikti, mirties instinktas yra gyvybinio proceso sutrikimas ir liga. Čia laisva trajektorija, kūryba – neįmanoma, priešingai – ji įstatyta į griežtus rėmus.

Tai, kad gyvybė apskritai yra gėris atrodo savaime suprantama, tačiau to nepakanka filognozijai, kuri nori viską suprasti iki galo. Bet šis klausimas atidedamas tolesnei atečiai, tam at-

vejui, jeigu pasirodys „Filognozijos pradmenų“ 5 tomas, vadinamas „Rėika“. Tuo tarpu šiame skyrelyje, antrojo tomo užsklandoje, smulkiau panagrinėsiu individualaus sątvaro, kaip gyvybinio proceso centro vertės suvokimo struktūrą, išreikšiamą psichovektoriais nukreiptu į save ir kitus. Kaip sakiau – vertė žmogui priskiriama ir šis priskyrimas turi tris pagrindines kryptis. Svarbiausia kryptis yra prigimtinė vertė, kurią į kiekvieną gyvybę įdeda pati tikrovė kaip visuma, kuri filognozijoje turi galimybę būti suvokiama kaip „gyva“, planą turinti sistema. Ši vertė yra fundamentali, niekam nepriklausanti, neįdedama ir neišimama. Kaip gyvenimas ir individualus tampa gėrybe bus paaiškinta ateityje. Šios prigimtinių vertės pagrindu atsiranda vertė, kurią priskiria sątvaras pats sau. Iš to kyla savo orumo supratimas ir neatimamų žmogaus teisių doktrina. Suprantama, kad viso šito gali būti ir per daug, kai laisvei nepripažįstamos ribos ir linkstama į savivalę, turto grobimas pažeidžia saikingo turėjimo ir vartojimo principus. Savo gyvybei priskiriama tiek daug vertės, kad jos nelieka daugiau niekam kitam aplinkui.

Ir paskutinė, mažiausiai svarbi kryptis yra kitų projekcija į vidų. Ši projekcija gali būti pripažįstanti neatimamą žmogaus vertę ir nepažeidžianti jo orumo, o gali šios prigimtinių vertės ir nepripažinti – tada sątvare turime invazinę, primestą vertės struktūrą, kuri skirta gyvybės pasisavinimui, pažeidžiant pagrindinius etikos principus, kurių svarbiausias – gyvybė nėra nuosavybinė. Tai yra, kiekvienas žmogus gali būti tik pats sau šeimininkas. Invazinė verčių sistema į sątvarą sukuria jame užgrobiamąją struktūrą, kuri išstumia visus kitus vektorius bei verčių atsiradimo kryptis ir savo iliuzija totaliai užvaldo sąmonę. Tokiu atveju žmogus vertinamas, matuojamas tik tam, kad būtų galima apskaičiuoti iš panaudojimo galimą gauti pelną. Taip sątvaras paverčiamas resursu, kurio vertė yra nauda užgrobėjui. Pati šlykščiausia tokio principo forma yra vergovinė santvarka ir žmogaus kaip vergo samprata.

Šios trys kryptys tarpusavyje kovoja tol, kol kuri nors įgyja persvarą, bet vidinė ir išorinė, žinoma, yra aktyviausios kryptys, nes jos yra charakterių kova. Savo vertės suvokimas yra įgimtas kiekvienam žmogui, o prievartinės, invazinės ideologijos bando šį suvokimą išmušti iš galvos, tam naudojant orumo atėmimą, pažeminimą, kankinimą, šmeižtą ir t. t. Tokia invazija turi menką tikrovės principų suvokimą, visas vertes ir projektus į tikrovę laiko savo nuosavybe, nesuprantant, kad tikrovės pagrindinė struktūra nepriklauso niekam, nes nėra jokios kūrybinės savivalės produktas. Ši struktūra tik atskleidžiama teisingu pamatymu, išsiaiškinus pagrindinį tikrovės proceso principą. Kitų dviejų rūšių vertės priklauso jų kūrėjams, tačiau tikroji kūrėja, kurią vadinu Kuriančiąja Gauble, nepasisavinama.

Filologozijos gyvybės etika įrodo, kad vidinės kryptys yra teisingos, o išorinė kryptis – pati pavojingiausia, nes ji kyla iš ribą peržengiančio subjekto, kuris primeta savo valią išeidamas iš savo prigimtinio saiko rėmų. Tai paprastai įvyksta kai sątvaras įgyja per daug galios ir savo priekinės sąmonės sumatų atžvilgių, neuromorfiniuose ir kituose dariniuose, suformuoja grobuonišką, komandinį psichovektorių, kuris, pasinaudodamas persvara, gali užsiimti savo galinių, nebūtinųjų struktūrų invaziniu skleidimu į tikrovę. Objektivus vertinimas rodo, kad etiškiausia yra tikrovė, o mažiausiai etiškas yra imoralistas, kuris lenda iš išorės į svetimą teritoriją ir matuoja ją tik pagal savo savivalės matą. Norint nuo to apsisaugoti, kiekvienas sątvaras turi gauti tikrą, objektyvų vertybinio savo psichikos sluoksnio supratimą, pagrįstą ne ideologijomis, bet objektyviaja struktūra, neturinčia maginio susipainiojimo, ateinančio iš protą sujaukiančios psyopinės invazijos.

Tai pagrindžiama paprastu principu, kad tikrovės fundamentas vertę įdeda tiek į priekinę, tiek į galinę sąmonę ir ją paskirsto vienodai, o tai reiškia, kad subjekte šios fundamentalios vertės

niekada nėra daugiau negu objekte, kad ir kaip neįtikinamai tai skambėtų. Todėl, formuojant vidinį psichovektorių į save ir kitą, tas formavimas turi išlikti proporcijos rėmuose, nes prigimtinės vertės yra vienodai visoje būtyje. Tokiu pagrindu, fundamentalus orumas randamas ir savyje, ir kitame, kuris turi lygias teises į pagarbą, kuri yra etikos principų esmė. Kitos vertės, kurias kuria savarankiškai vidinis arba išorinis subjektas, jau yra pretenzija turėti daugiau negu duota, pasisavinti tai, kas priklauso kitam, suorganizuojant tikrovės antpuolio placdarmą, vien dėl to, kad plotinėje suvokimo sistemoje įdiegtas strateginio kaupimo ir savinimosi instinktas.

Šias dvi teorijas etikoje galima apibūdinti kaip vertybinį objektyvizmą ir subjektyvizmą. Objektyvizmas remiasi pačia tikrove, kuri laikoma fundamentaliai gera, o tuo pačiu gera ir jos kūriniai. Subjektyvizmas yra kūrybinis procesas, kuris pats kuria savo vertes, neieškodamas jų tikrovėje, vadinasi gėrio sampratą stato ant kūrybinės, intelektualinės savivalės. Jeigu savyje šios kryptys atskirtos ir vertė semiama iš savęs, ją tokiu pačiu principu labai sunku įdėti į kitą, nes tam trukdo netinkama kryptinio į save nukreipto psichovektoriaus struktūra, vadinama prigimtiniu žmogaus egoizmu. Tuo tarpu, kai mąstoma iš fundamento perspektyvos, gėris pasiskirsto daug vienodžiau ir objektyviau.

Nuo to priklauso sąvarų savivertės ir orumo sluoksnių lygybė, kuri vertės ieško ne išorinėse formose, bet pačioje gyvybės esmėje, kuri slepia didžiąją žmogaus paslaptį, kylančią iš pačio mūsų tikrovės centro. Invazinis šio principo numušinėjimas auklėjant ir išnaudojant yra imoralisto pagrindinė taktika, kuri filognozijos galutinėse struktūrose yra sutriuškinta pilnu sutriuškinimu.

Ir pabaigai, kadangi antras tomas yra „Amūrinė vizija“, belieka šį etikos principą perkelti į meilės temą ir paversti ją vi-

suotiniu Filognozijos principu, kuris yra *meilė gyvybei*, išreikiama gyvybės magijos strategija suformuoti sątvaro sluoksnį Gyvybės medžio simbolio pavidalu ir įvesti pažinimo procesui griežtus apribojimus brautis į gyvybinius procesus. Mirties medis analizuojamas tik kaip anomalinė galimybė, nes šis principas naudojamas technofašistinėse ideologijose, kurių pagrindu vykdoma globalinė invazija į planetinio masto biosferos gyvybinį procesą su technologinėmis priemonėmis. Ši invazija vykdoma naujųjų technoarijų, negerbiančių gyvybės ir pažeidinėjančių pagrindinius bioetikos principus, propaguojančių planetoje vergovinę santvarką. Mirties medis turi ir tarpinę formą, vadinamą Dirbtinės gyvybės medžiu, kuris yra geidžiamiausia technoarijaus utopinė svajonė. Vienintelis Filognozijos tikslas yra gyvybės apsaugojimas, o ne jos išdarkymas, atskleidžiant tokią gyvybės sampratą ir jos įtvirtinimui reikalingos santvarkos doktriną, kuri leistų išvengti katastrofinės civilizacijos pabaigos.

Šis tikro filognozo pagrindinis reikalavimas reiškiasi ne tik visuotiniu nusiteikimu gyvybės atžvilgiu, bet individualiu ryšiu, kurio psichovektoriuje suformuoti, gyvybės etikos svarbiausi principai, matantys subjektuose prigimtine, nenusavinamą, objektyvią vertę. Pristatyta Filognozų asociacija laiko šį principą kertiniu ir norintys turėti teisę vadintis filognozais, turi jį priimti kaip neginčijamą ir neatšaukiamą. Tai svarbu todėl, kad tik tokioje sątvaro struktūroje leidžiamas Baltojo Drakono pilnas nušvitimas; neturint tokios struktūros ir išpažįstant tik technofašizmo ideologiją gyvybei rašomas mirties nuosprendis. Todėl planetoje reikalinga epsilon kasta, neleidžianti beprotybei įgyti kritinę persvarą.

Rėika

Paskutinis programinis „Filognozijos pradmenų“ 2 tomo projekto užbaigimo tekstas yra pagrindinis etikos konstruktas, turintis paaiškinti, kodėl etikos normų kontroliuojamas pažinimas yra geriau negu saiko nepaisantis ribų perženginėjimas ir savivalė. Etikos teorija susijusi su gėrio samprata, kuri iš dalies buvo atskleista priešpaskutiniame skyrelyje, bet turi būti paaiškinta dar smulkiau. Filognozijoje gėris skirstomas į dvi rūšis: visakryptį gėrį ir vienakryptį gėrį. Aiškinant paprastai, visakryptis gėris pasklidęs vienodai visomis kryptimis ir visi tikrovės objektai šio gėrio apimami vienodai; vienakryptis gėris turi tik vieną kryptį ir nėra tikrovėje padalintas vienodai, nes yra vietų kur jo daugiau ir yra vietų kur jo mažiau.

Siejant šią gėrio sampratą su objektyvios ir subjektyvios vertės teorija, akivaizdu, kad objektyvioje struktūroje yra tikrovės aspektų, kuriuose gėris paskirstytas visomis kryptimis; tuo tarpu, vienakryptis vektorius atsiranda įvedus į sistemą subjektyvias perspektyvas. Subjektyvi iliuzija tikrovę mato iš įžambinės perspektyvos ir turi akivaizdžią egocentrizmo problemą, kurios nėra į tikrovę žiūrint atsiribojus nuo savęs, nelaikant jos visos savo asmenine nuosavybe. Objektyvi ir subjektyvi perspektyva kovoja tarpusavyje ir šioje kovoje, įgijus persvarą vienai ar kitai pusei, ištinka tiesos ir praregėjimo įvykiai arba tikrovė sutriuškinama su subjektyvių iliuzijų invazija, kurių psichovektorius pagrįstas susireikšminusio Ego projekcija į išorę.

Pagrindinis visakrypčio vektoriaus pagrindimo principas yra vertės ir gėrio matymas substancijos arba egzistencijos esmėje, kuri kyla iš pačio tikrovės fundamento, arba Kuriančiosios Gaublės. Šis esmėje ir kūrimo veiksmė esantis pirmapradis gėris tikrovėje pasklidęs vienodai, todėl vienodai grindžia perspektyvoje ir subjektą, ir objektą. Tai yra, Aš šioje sis-

temoje su gėrybine struktūra susijęs lygiaverčiu susijimu kaip ir Kitas. Todėl, jeigu laikome, kad tikrovėje gyvybinis procesas ir gyvybės magija nėra beverčiai, turime tą vertę dalinti visakrypčio vektoriaus principu, o tai reiškia, kad tarp subjektų šiame fundamentaliame lygmenyje nėra skirtumo ir įžambinė santykių nepagrindžiama. Bet, tokiu atveju, kyla klausimas kaip atsiranda nevienodas paskirstymas ir vienakryptė struktūra? Manau, tai paaiškinama Šliogerio perspektyvos priėmimu kaip pagrindinės, išlipimu į paviršiaus fasadines formas ir išorinių formų pasaulio padarymu pagrindine perspektyva. Gyvybės esmė vienoda, tačiau išorinės formos rodo begalinę įvairovę, o formų skirtumas yra idealus pagrindas įžambinių konstravimui. Ieškoma „auksinės formos“, diferencijuojama vertė ir gėrio pasklidimas formos skirtumo pagrindu. Tokioje tikrovės sampratoje ir atsiranda nevienodos vertės ideologija, susikuria privilegijuotų psichovektorių amoralumo pateisinimo loginiai veltiniai.

Filognozijoje analizuojamas ir kitas, išorinis skirtumo variantas, vadinamas technologiniu išsivystymu, kuris vertinimuose naudoja galios perspektyvą, mano, kad technologinis pranašumas atleidžia nuo pareigos gerbti gyvybinį procesą, matyti vi-soje tikrovėje vienodą teisę į egzistenciją. Toks principas, kuris invazinį psichovektorių kuria technologinio pranašumo pagrindu, filognozijoje vadinamas technofašizmu, o žmogus išpažįstantis tokią ideologiją – technoarijumi. Matome, kad šis vertinimo principas yra subjektyvistinis, kuris vertės skirstymų lentelę ima iš Ego substancijos, ne iš pačios realybės.

Iš to, kas pasakyta, matome, kad skirtumo gėrio pasiskirstyme pagrindinis principas yra a) vidinė suvokimo perspektyva, nes save žmogus mato pilnu sątvaru, o kitą mato tik kaip išorinę struktūrą, b) vienakrypčio vektoriaus struktūra psichikoje, kurios priežastis prigimtinis egoizmas ir egocentrizmas, c) išorinių formų garbinimas, auksinės formos ideologijos išpažini-

mas. Tokiame skirstyme vertė ir gėris pasklidęs nevienodai ir jo šaltinis yra ne tikrovės fundamentas, bet žmogaus Ego. Kai žmogus gamina vertę tik tokiu subjektyviu principu ir neturi jokių objektyvių orientyrų, jis apsigyvena iliuzijų pasaulyje, kuris iškreipia jį iš teisingo santykio su tikrove ir pastato žmogų į pavojaus situaciją, kuri yra bendruomenių moralinės sąmonės degradavimas, socialinės santvarkos smukimas ir iš to sekantis galutinis žlugimas. Filognozijoje bandau šią situaciją ištaisyti ir tai sprendžiama pagrindiniais jos postulatais etikos koncepcijoje:

- 1) gėris yra visakryptis,
- 2) gėrio vieta yra esmė ir esybė,
- 3) gėris – niekieno nuosavybė,
- 4) fasadinė forma – šalutinė savybė,
- 5) Ego – vienakryptio gėrio šaltinis.

Kadangi antro „Filognozijos pradmenų“ tomo pagrindinė tema yra gyvybinis procesas, svarbi šio proceso teorija, sujungta su etikos postulatais. Šis klausimas labai svarbus Nietzsches filosofijoje, kurioje jis kūrė kylančios ir smunkančios gyvenimo linijos teoriją. Augimas tai – pažanga, galios augimas, tobulėjimas; smukimas yra silpnėjimas, išsigimimas, iliuzijos būtinųjų struktūrų atžvilgių propagavimas. Tačiau jo propaguotas imoralizmas yra didžiausia jo teorijos problema, nes jis nepripažįsta objektyvios vertės teorijos, gėrio nelaiko visakrypčiu, kylančiu iš bendro tikrovės šaltinio. Iš čia jam buvo regima tik „valia viešpatauti“. O tai reiškia, kad visa vertė, Nietzsches manymu, buvo privati, iš Ego kylanti nuosavybė, kurią galia įdeda į procesą ir išima pagal savo savavališkus pageidavimus. Vadinas jis vertę suprato tik invazinės intervencijos į gyvy-

binį procesą ir sątvaro struktūrą principu. Iš čia ir kyla jo imoralizmas, nepriimtinas filognozijai, nes jis naudoja skirtumus įtvirtinantį pažinimo konstruklą.

Kai vertė ir gėris tikrovėje privatus, jis įdedamas ir išimamas, o tai reiškia – sudaromos sąlygos gyvybinį procesą paversti beverčiu, gyvenančiu tik iš „antžmogio“ malonės. Tokia „kylanti linija“ yra tik fabriko stiliaus veisykla, aprūpinanti elitą gyvybinio proceso produktu, kuriame nepripažįstama jokia nekontroliuojama vertė, atimant visus orumo pagrindinius komponentus: teisę į gyvybę, laisvą valią, teisę į nuosavybę. Atvirai ši problema kol kas negresia, tačiau tokio stiliaus technofašizmas žengia sparčius žingsnius ir daro agresyvią invaziją į elito ideologijų sistemą. Tokia sąmonė kitą, arba gyvybinį procesą, suvokia kaip tuščią erdvę, kuri užpildoma sava verte arba jeigu vertės neatrandama, atiduoda išmėžimui. Filognozijos principas priešingas, nes joje matomas fundamentalus visuotinio gėrio būtinumas tam, kad būtų išgelbėtas gyvybinis procesas planetoje. Patologinė, siūlėse netelpancio Ego psichostruktūra technoarijaus galvoje turi būti įveikta pasinaudojant sątvarologijos atradimais.

Ir užbaigti galima tuo, nuo ko buvo pradėtas „Filognozijos pradmenų“ projektas – trijų būtinųjų kriterijų sistema:

- 1) tiesa – turinys,
- 2) mastas – veiksmas,
- 3) etika – ribojimas.

Ši struktūra pavirsta į savotišką katilą, kuriame verdamas žinojimo, žinių patiekalas. Tiesa yra substancija, tiesos aktyvumas ir kunkuliavimas – judėjimas ir veiksmas, o katilas yra talpa, kuri saugo mišinį nuo išsibėgijimo. Šioje sistemoje pirmi du

kriterijai reprezentaciniai, tai yra, turi objektyviąją struktūrą, o trečias yra funkcinis. Tai reiškia, kad pirmus du reikia įrodinėti ir pagrįsti atitikimo principu, o trečią – tik funkcijos. Katilo sienelė – tai ideologinė medžiaga, turinti sulaikyti žinojimo sprogstamą mišinį nuo išlakstymo ir kuo to žinojimo procentas aukštesnis, tuo ši sienelė turi būti tvirtesnė, nes auga sprogstamojo mišinio galia.

Visos argumentacijos dėl trečio kriterijaus yra arba-arba principo – arba naudojame ribojimą, arba nenaudojame. Jeigu situacija „nėra katilo“, turinio sprogstamoji galia auga augant holoplastinei tiesai ir veiklos mastui, visi įgiję žinias ir technologijas pretenduoja į maksimalią valdžią, o tai sukuria katastrofos scenarijų planetoje. Tarkime, kad situacija „katilas yra“ – etinis apribojimas įstatomas į kiekvieno sątvaro epsilon strata, sukuriama aukštos kokybės psichovektorius, kuris mato neatimamą ir nepaneigiamą vertę tikrovės procesuose ir sukuria etinę filognozo sąmonę, apsaugant civilizaciją nuo letalinių baigčių. Vadinasi, filognozijoje ginčijamasi tik dėl to, „kokia sienelės konstrukcija“, o ne dėl to, ar ji iš viso reikalinga.

Etinė sistema filognozijoje reikalinga apsaugoti Kuriančiąją Gaublę nuo neleistinos invazijos. Ši vieta tikrovėje yra apgaubta neįminta paslaptimi, kuri buvo rodoma mano vizijose kelionėje į tikrovės centrą. Ta kelionė vyko su mano mintimi (Ennoia), kurios vardas yra mano asmeninis šio gyvybės šaltinio pavadinimas. Jis turėjo kelias formas, pirmas kurių buvo Rea, naudotas pirmame tome; jis buvo sulietuvintas į Rėją, kuris vartotinas lietuviškuose tekstuose; Aukštųjų stiliumi šis vardas yra REH-SI ir paskutinis variantas yra mano asmeninis – Rėika. Ji yra Ennoia, mano mintis, kuri lydi mane į drakonų karalystę, slepiančią tikrovės paslaptis. Filognozija buvo nuoroda į kelią, kuriuo einant šią vietą tikrovėje galima pasiekti. Šis kelias nėra atviras visiems. Bet galimybė žinoti, kad jis yra

buvo padaryta visuotinė. Tie, kas tikisi būti pakviesti, turi suprasti, kad:

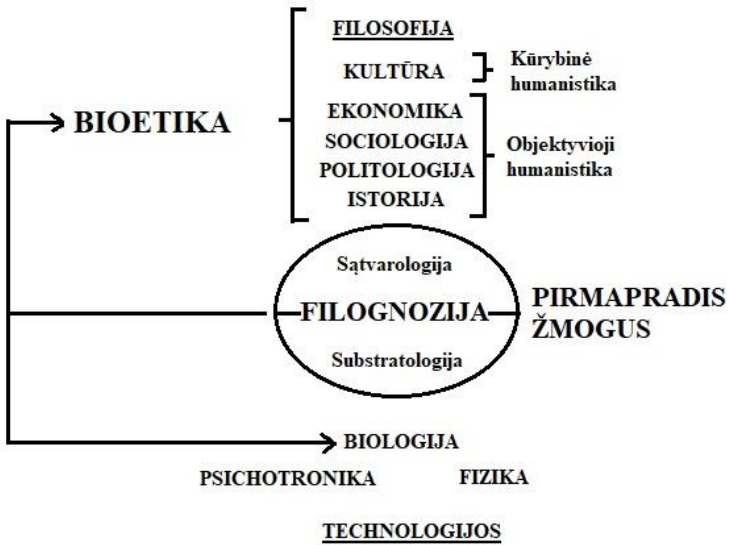
Gyvybinis procesas planetoje buvo sukurtas ne tam, kad suktųsi pragaro cikluose; tačiau matome, kad pragaras vykdo agresyvią invaziją į galvas, griaudamas prigimtines būtinąsias gyvybinio proceso struktūras, įstatydamas gyvenimą į neteisą scenarijų. Tokio proceso pabaiga yra dehumanizavimas, gyvybės nuvertinimas, žmogaus orumo negerbimas ir vergovinė žmogaus samprata. Filognozija yra libertarinė doktrina, kurios tikslas išvalyti psichiką nuo invazinių konstrukčių, įvesti galvoje žmogaus orumą atstatančią tvarką.

Filognoziją draudžiama iškraipyti, draudžiama savintis, draudžiama klastoti ir naudoti savo privačių projektų pagrindimui. Norint tapti tikru filognozu reikia mokytis ir skleisti idėją tokią, kokia buvo paviešinta.

Tai, kas čia pateikta, yra pats pagrindinis šablonas, kuriame tiesiogiai atskleista tik 10 proc. visos idėjos – 90 proc. yra logiškai sekančios išvados, kurias skaitytojai turi padaryti patys, nes mano tekstai glausti, neapdovanoti banaliu, beprasmiu tuščiažodžiaivimu. Teksto principas toks pats kaip ir filognozijos: tiesa, efektyvumas ir etika.

Sinao

"Filognozijos pradmenų" loginė schema

„Filognozijos pradmenų“ ciklui turėtų priklausyti 115 tomų, tačiau iš jų bus pavišinti tik penki. Kai kurie jų yra atskleisti, visi kiti turi būti slapti, nerodant net pavadinimų. Tomų sąrašas turėtų būti toks:

1. Filognozijos pradmenys. Naujo metodo principai, 1 tomas
2. Filognozijos pradmenys. Amūrinė vizija, 2 tomas
3. Filognozijos pradmenys. Vaivorykščių vasara, 3 tomas
4. Filognozijos pradmenys. Juodasis drakonas, 4 tomas
5. Filognozijos pradmenys. Rėika, 5 tomas
6. [-]
7. Filognozijos pradmenys. Kaja, 7 tomas
8. [-]
9. [-]
10. [-]
11. [-]
12. Filognozijos pradmenys. Sato, 12 tomas
13. [-]
- ...
115. Filognozijos pradmenys. Baltasis drakonas, 115 tomas

